

Маѝте Каранса

Отровни думи

Национална награда на Испания
за детско-юношеска литература 2011

МАЙТЕ КАРАНСА ОТРОВНИ ДУМИ

Превод: Боряна Цонева

chitanka.info

Един ден петнайсетгодишната Барбара Молина мистериозно изчезва. Случаят постепенно отшумява, но нейната майка, най-добрата ѝ приятелка и един разследващ полицай не са я забравили и не се отказват от издирването. Четири години по-късно тримата продължават да разнищват трагичната история, да премислят възможните обяснения, да търсят нея или тялото, както и извършителя на това зловещо дело. В крайна сметка се разбира, че Барбара е прекарала тези години затворена в тъмно мазе, малтретирана и държана в подчинение чрез често прилагания от насилниците способ — системно да се втълпява чувството за вина.

Освен съдбата на Барбара, Майте Каранса засяга и редица проблеми — майки, които по една или друга причина нямат достатъчно време за децата си, за сериозни проблеми в училище, за сложните отношения учители — ученици, за разглезените деца на заможни родители, за лъжата и измамната външност.

„Отровни думи“ е динамичен роман, по-близък до действителността, отколкото би ни се искало. Чрез историята за похитената Барбара авторката заговаря за твърде тежката, но често пренебрегвана тема за насилието над децата.

На жените, които страдат.

ПЪРВА ЧАСТ

МОМИЧЕТО, КОЕТО ГЛЕДАШЕ СЕРИАЛА „ПРИЯТЕЛИ“

Денят, в който навърших деветнайсет години, беше като всеки друг.

Знаех, разбира се, знаех, че ставам с една година по-голяма, но ми беше все едно, защото днешната равностметка за изминалите триста шейсет и пет дни бе абсолютно еднаква с тази за триста шейсет и петте дни през предходната година. Тоест, нищо съществено. Въпреки всичко се помъчих да мисля позитивно и да погледна на нещата от хубавата им страна. Стигнах до извода, че си струва да навършвам възраст, понеже — най-малкото — щях да получа подарък. Не броях, естествено, навяващите тъга свещички, спомените и обещанието, което човек дава пред себе си да бъде щастлив. Тъпотия. Не исках да придавам специално значение на деня, защото животът ми не беше тържество на радостта. Не излизах от рамките на обичайната рутина на ежедневието — ставах, правех гимнастика, вземах душ, закусвах, ходех на училище, вечерях, гледах малко телевизия и очаквах съдбата да ме изненада и да ми се усмихне. Нямаше нищо трудно, задоволявам се с малко.

Седмица преди това се запитах не ми ли се ще да задоволя някаква своя прищявка, нямам ли по-специално желание. Можех да си купя някоя глупост, дреха, обувки, айпод. Но аз не исках нищо, което се купува с пари, и го помолих да ме заведе на плажа. Мечтата ми беше да се хвърля в морето от висока скала, да се гмурна с отворени очи, да плувам кроул, докато дъх не ми остане, да се отпусна по гръб на пенливия гребен на вълните и да се оставя да ме люлеят. Исках да се чувствам по-лека от перце, да се плъзгам във водата като риба и да се загубя на хоризонта, докато тялото ми не се превърне в далечна бяла точица, изпръскала монотонността на безбрежната синева.

„Някой ден и това може да стане“ — каза ми той и ми подари новия сезон на „Приатели“.

Признавам, че ме впечатли.

1. САЛВАДОР ЛОСАНО

Заместник-инспекторът стига до апартамента на семейство Молина, застава пред вратата и се мъчи да нормализира дишането си. Сложил си е сивото сако — за първи път го бе облякъл на сватбата на сина си, преди седем години — и копринената вратовръзка с лъскава червеникава нишка. Чувства се малко неудобно и в последния момент му хрумва дали вратовръзката му не е прекалено крещяща. Винаги се притеснява за облеклото си. Когато вдига ръка да натисне звънеца, забелязва, че дланите му се потят. Не обича да ходи по къщите на хората, да ги безпокои без причина, но се налага, няма как. Беше посещение от любезност, жест на внимание и ако не го направеше, щеше да съжалява, че не си е довършил работата и да го плати с безсънни нощи. Дишайки тежко и накъсано, вади от джоба на панталона си хартиена кърпичка и избърсва дланите си. Изкачването на трите етажа го е озорило, заради наднорменото му тегло, а и заради годинките, разбира се, но той е решителен човек и се справя с всяка ситуация, колкото и трудна да е тя. Макар да му е притеснено, трябва да даде някакво обяснение на госпожа и господин Молина. Не може да позволи да го научат от устата на друг, а телефонът в крайна сметка е само студена, бездушна вещ. Така че той се прокашля, за да си прочисти гърлото като пред разпит и натиска решително звънеца. „Чувствам се отговорен за този случай — мисли си той, докато чака да му отворят, — за кошмара, който един ден ги връхлетя изневиделица, ненадейно и предателски, и който им отне желанието за живот. Почти напълно. Като безнадеждно болни са, които вече дори не броят оставащите им дни. И независимо от всичко, на моменти, долавям дълбоко в очите им искрица надежда, готова да лумне при новината за някоя нова следа. Надяват се на чудо, да се намери тялото.“

Никой не отваря, вероятно не са си у дома. Опитва отново и този път задържа пръст върху бутона, звъни по-дълго.

„Аз обаче ги разочаровах, не се справих — мисли си той, докато наостря слух да долови и най-малкия шум от другата страна на вратата. — Пълна тишина. Сигурно няма никой. Мога да им оставя

само... — и той изброява мислено: — една захвърлена чанта, един казус, пратен към дело, поради липса на намерено тяло, номер на вече забравено досие и снимката на усмихнато момиче, която жълтее от времето в папка, издута от безполезни книжа, пълни с безполезни свидетелски показания, изгубени сред безполезни следи. Без никаква улика.“

Внезапно някой плахо и недоверчиво откrehва вратата, допълнително защитена с верига. Отвътре, от сумрака на неприветливото антре, се чува глас:

— Кой е?

Гласът на Нурия Солис.

Семейство Молина живее в „Енсанче“^[1], Барселона. Апартаментът е строго изискан, без излишен и показан разкош, в напълно хармонични съчетания от светли тонове, в изчистения и издържан стил, типичен за източните народи. Преди беше комфортен, но малко по малко се бе превърнал в овехтяло пространство. Сега боята по стените е олющена, мебелите са покрити с прах, а в столовата щората на прозореца е повредена и от две години няма кой да я поправи. Кухнята е функционална, но студена, без пулс. От нея никога не се долавя мирис на пърженко или на вкусно ястие. Понякога му се струва, че влиза в дома на живи трупове, починали преди четири години и поддържащи жизнените си функции изкуствено. Момчетата са тихи, сдържани и затворени. Несвойствено за възрастта им. Високи, слаби и срамежливи, близнаците са навършили петнайсет години — възрастта, на която беше Барбара, когато изчезна — но сякаш не съществуват. Минават незабелязано, общуват си с мълчаливи жестове и извързват поглед встрани, когато има чужд човек. Научили са се да не пречат никому, да не смущават болката на родителите си. Детството им е съсипано.

Нурия Солис го посреща с вечния въпрос:

— Намерихте ли я?

Няма нищо по-обезсърчително от едно „не“, но това е за последно, повече няма да има въпроси.

— Дошъл съм да се сбогуваме.

Нурия Солис не реагира, изглежда не го е разбрала. Не го и кани да влезе. Махнала е веригата, но стои като парализирана на прага, сякаш някой ѝ е ударил плесница.

— Да се сбогуваме ли? — повтаря тя, невярваща.

Салвадор Лосано, кротко затваря вратата зад себе си и влиза, без да чака покана.

— Тук ли е съпругът ви?

Нурия Солис, на четирийсет и три години, е медицинска сестра. Когато се запозна с нея беше на трийсет и девет и беше хубава жена. Сега косата ѝ е посивяла преждевременно, облича се небрежно, понеже нехае за вида си, и диша по принуда.

— Не, още не се е прибрал, на работа е — отвърща тя.

„Нормално, — мисли си Лосано, — сутрин хората обикновено работят, като него и той изпълнява задължението си, макар че в конкретния случай, за съжаление, навярно е за последен път.“

— Тогава, ако нямате нищо против, ще обясня на вас.

Сяда и я подканва да седне и тя, все едно са в неговата къща, а не обратното. Нурия Солис, послушно сяда и слуша, или поне дава вид, че слуша. От дълго време чува единствено отговора на вечния си въпрос и щом веднъж вече го е задала, изключва, и думите минават покрай ушите ѝ, губят ѝ се.

— Утре навършвам шейсет и пет години, изчаках до последния ден, но ме пенсионираха — подхваща той, без предисловия и увъртания.

„Колкото по-бързо, толкова по-добре — мисли си той, — така няма да има недоразумения“.

Тя го поглежда с широко отворени очи и с непроницаемо лице, дотолкова безизразно, че Лосано не може да отсъди дали е разбрала простичкото му обяснение. У заместник-инспектора се затвърждава убеждението, че е било за предпочитане да разговаря с Пепа Молина.

— Значи повече няма да я търсят, така ли? — пита Нурия и думите ѝ се отронват от устните ѝ бавно и мъчително.

— Не, не — бърза да възрази Лосано. — Сега случаят минава в ръцете на моя наследник. Той ще поеме разследването и ще държи връзка с вас.

За кратко Нурия като че си отдъхва облекчено, но на лицето ѝ тутакси отново се изписва тревога.

— А той кой е, какъв е? — интересува се тя.

Заместник-инспектор Лосано се опитва тонът му да бъде убедителен, но гласът му звучи фалшиво дори на самия него:

— Заместник-инспектор Суредата, млад човек, ентусиаст, с много добра подготовка. Сигурен съм, че ще има повече късмет от мен.

Искаше му се да каже професионализъм, но не можеше да си обърне езика да излъже. Бъдещият заместник-инспектор Суредата, току-що навършил трийсет и една години, с бляскаво бъдеще пред себе си, можеше да предложи ентусиазъм, но не и професионализъм.

Притеснена, Нурия мълква. Може би размишлява върху неизяснените неща, за които Лосано така и не отвори дума. Тя е напладшена жена. В присъствието на мъжа си дори не си прави труда да говори, оставя го той да е водещият. Той поне не се е сринал колкото нея. Беше изгубил първоначалната си решимост, борбеността си от първите месеци, онази своя непреклонност, превърнала се във фикс идея да открие на всяка цена Барбара, която го тласна да се меси в работата на полицията, но сега се е успокоил и се е примирил със загубата. Двамата са много различни във външния израз на душевното си състояние. Той страда с достойнство, докато тя страда от липсата на достойнство. Прилича му на мокро пиле под дъжда. Нурия Солис кимва и потъва отново в мислите си. Отнесена, тъжна, апатична. Вече нищо не я интересува. Отказала се е да се харесва на хората. Щеше му се да бе я познавал преди да изгуби дъщеря си и желанието си за живот. Неизвестността ѝ бе изпила ума.

Нурия Солис нищо не казва, само се размърдва неспокойно на стола. Очевидно нещо ѝ липсва.

— Трябваше да разговаряте със съпруга ми — внезапно подхвърля тя. — На него главата си му е на мястото — уточнява жената.

Помощник-инспектор Лосано си мисли същото, но съзнава, че е неучтиво въпросът изобщо да се коментира, защото в качеството си на събеседник и тя има същите права като съпруга си. Междувременно обаче Нурия вече е станала, взела е мобилния телефон от масичката и е набрала номера.

— Пепе? — обажда се с жален глас тя.

Докато слуша какво говори мъжът ѝ, изражението ѝ се променя.

— Не, извинявай, знам, че имаш работа, но дойде помощник-инспектор Лосано.

Мълква разтреперана за секунди и пак заговаря колебливо, със същата онази нерешителност, с която се изправя пред непонятната за

нея празнота на отсъствието.

— Не, няма нищо ново за Барбара — пояснява тя. — Просто иска да се сбогува с теб, утре се пенсионира... Добре — добавя, след някакво дълго обяснение от негова страна.

Чертите на лицето ѝ са се отпуснали, загубили са своята напрегнатост, защото вероятно той е предложил решение на проблема, което тя е неспособна да вземе сама. И затваря с просветнал поглед, с олекнало сърце, като че се е освободила от непредвиден и непосилен товар.

— Каза, че ще мине да ви види лично.

Инспектор Лосано знае, че наистина ще го направи, защото е човек, инициативен и стриктен, всичко му е подредено под час. Търговски представител е във фирма за бижута. Умее да работи с клиентите и да организира добре времето си. Въпреки че непрекъснато пътува, се справя с всичко и успява да намери време да бъде с жена си и децата, и да се грижи за семейството си. Дори се погрижи за кучето, с което се наложи да се разделят, понеже им напомняше прекалено много за Барбара. Той е мъж енергичен, жизнен, оглави масовите демонстрации за дъщеря им, застана начело, винаги в първите редове, с плакат в ръка, неуморен. Става. Няма причини да се задържа повече. Всичко вече е казано, а и Нурия Солис е забравила елементарните норми на учтивост и дори не му е предложила кафе.

„Лошото вече мина“, казва си той с отпусната душа.

Двамата тръгват към вратата в мълчание, но внезапно, преди да отвори, тя се спира, обръща се към полицаия и го прегръща. Помощник-инспектор Лосано не знае как да реагира и остава скован и непохватен, с увиснали ръце. За миг и той се поддава на емоцията, разчувства се и я обгръща, за да я стопли и защити с човешината си. Тя е крехка, като дете. Дете с разбито сърце. Остават така, притиснати един в друг, свързани в безплодна прощална прегръдка.

— Благодаря — едва чуто прошепва Нурия Солис.

И се отдръпва от него, оставяйки като отпечатък на гърдите му усещането за ведрина и успокоение, разсеяли горчивината от провала му. Беше му отвърнала с искрено простодушие, давайки израз на онази благодарност, която полицаите никога не очакват, но винаги копнеят за нея. Беше разбрала какви усилия му е струвало, за да отиде до тях да им каже сбогом. Знае, че и той се бори със себе си, вътрешно се

съпротивлява да изостави Барбара, не иска да я остави на други, които да се ровят в миналото, грубо да дълбаят в болезнения ѝ спомен за нея, може би с ентусиазъм, но без капчица деликатност.

Застанала на прага на полуотворената врата, тя му се усмихва през сълзи и за секунди той подсъзнателно си представя, че преди усмивката ѝ е била лъчезарна и свежа като тази от снимката на Барбара, която е гледал и изучавал безброй пъти.

[1] Ensanche — разширение (исп.). — Хронологично това е вторият квартал, с който в миналото Барселона се разширява. Сега — център на град Барселона. — Бел.пр. ↑

2. НУРИЯ СОЛИС

Нурия броди из апартамента като душа, не намираща покой. Посещението на инспектора я бе натъжило.

„Не“ — мисли си тя. Не е нужно да си търси оправдания. От дълго време живее с мъката, но на моменти тя става толкова пронизваща, че я усеща като нож, разкъсващ плътта ѝ. Като сега — оставя я без дъх и я кара да отвори вратата към стаята на Барбара. Стои си непокътната, както я бяха оставили преди четири години. Единствената стая от дома, която почиства редовно, като светилище. Обира праха по рафтовете на библиотеката, мете пода и минава с парцал по масата. Преди се затваряше тук и пиеше, насаме. Тя, бутилка десетгодишно бренди „Торрес“ и одеколонът на Барбара. Заобиколена от нейните снимки, от книгите ѝ, от играчките ѝ, от времето, когато беше дете. Излизаше силно разстроена и седмици наред не успяваше да се съвземе. „Не се владееш“ — повтаряше ѝ Пепе. И макар в началото да не си признаваше, накрая го прие. Оставяше се да я погълне водовъртежът на разрушителното самосъжаление. Точна диагноза ѝ постави психиатърът. И ѝ предписа хапчета. Хапчета, за да стане; хапчета, за да ходи; хапчета, за да спи; хапчета, за да живее. Подозираше, че прекалено многото хапчета ѝ отнемат от гнева и задушават вика в гърлото ѝ. Ала премахваха също и болката ѝ. Животът ѝ представляваше вяло, креещо съществуване, сякаш вода едва къкри на слаб огън, но забравеше ли да ги изпие, Пепе се ядосваше, сърдеше ѝ се и насила я караше да ги вземе: „Ти си болна, осъзнай го най-сетне“.

Сега живее с хапчетата, забрави за измамната утеха на чашката и вече не мисли толкова често за самоубийство.

Но не е добре.

И никога нямаше да бъде добре.

Влачи товара на задълженията си. След шестмесечно отсъствие, се върна на работа. Медицинска сестра е и дава нощни дежурства в клиниката.

„Не бива да се отказваш — посъветва я Пепе, — близо е до дома, работата ще те разсее.“ Беше ѝ все едно, така поне не я измъчва безсънието, не се налага да се бори с безкрайно дългите часове на нощта, заслушана в тиктакането на будилника и в хърканията на Пепе. Почти не спи. Рано призори се връща у дома, приготвя закуска за близнаците, вдига ги от сън и ги изпраща. После ляга в леглото и симулира, че си почива, но не може да изключи. За секунди задрямва, клюмва глава, затваря очи и веднага пак ги ококорва. Често има сърцебиене и, загубило нормалния си ритъм, сърцето ѝ бие както си иска. Нощем в болницата има малко работа. Изпратиха я в гинекологичното отделение и колежките ѝ, проявяващи съчувствие и разбиране, разказват вицове, празнуват рождени дни със сладки и с пенливо вино, и я прегръщат майчински, за да я разведрят, да пропъдят тъгата от лицето ѝ. Прегръдките им я ободряват и понякога, в тяхната компания, се чувства такава, каквато е била преди — силна, прагматична и решителна. Жена, способна да стигне далеч, ако бе отстоявала търпеливо и упорито мечтите си, ако беше отишла да живее в провинцията, да си купи камионетка, за да пътува по света или, ако беше завършила следването си по медицина, изоставено след раждането на Барбара. Защото в миналото Нурия чертаеше амбициозни планове, ала те избледняха с майчинството и напълно се изпариха със сполетялата я трагедия с изчезването на дъщерята. Преди имаше отговорности, авторитет и сериозни шансове да стане главна сестра. Волята ѝ на младини да изкачва планини, да се катери по стени и да се спуска по ски пистите в Алпите, която ѝ създаде образа на силна и дръзка девойка, сега е само смътен спомен, останал единствено в снимките от миналото, сякаш са на друг човек — на една студентка по медицина, засмяна и енергична, на момичето, в което се бе влюбил Пепе. Сега вече не си прави снимки. Не иска да вижда образа на жената, уловена от обектива. Работата я поглъща дотолкова, че понякога дори забравя за Барбара. На моменти спешната нужда да спаси нечий чужд живот заличава собствената ѝ агония. Виждаше как режат гърди, как отстраняват матки и оперират тръби и яйчници, виждаше и как млади момичета умират. И точно в тези моменти знае, че има и чужда болка, че има жени, които страдат като нея, или почти колкото нея. Но това трае кратко. Щом обърне гръб и се върне вкъщи, земята отново пропада под краката ѝ. „Няма нищо по-лошо от това да

живееш във вечна несигурност“ — с горчивина си мисли тя. Живите погребват мъртвите и ги оплакват. Носят им цветя на гроба и ходят там в деня на Все светии. А тя не знае жива ли е Барбара, или е мъртва. Не знае дали да я оплаква и да носи траур, или да поддържа жив пламък на надеждата. И тази неизвестност, това вечно съмнение, постепенно я разяжда. Независимо от всичко тя е горда и не понася да я окайват. Ненавижда съжалението и за това кракът ѝ по тази причина напоследък не стъпва в магазините. Ходи само от къщи до болницата и обратно. Повече не отиде в училището на близнаците, същото, където Барбара учи дванайсет години. Не желае да говори с никого и най-вече не иска да вижда майките, придружени от дъщерите си. Единственият път, когато отиде с Пепе на пазар, виждаше майки и дъщери навсякъде, като в някакъв кошмар. Виждаше ги как избират обувки, разглеждат обеци, пробват блузи, как се смеят, докато чакат на опашка за месо. Беше като юмручен удар в стомаха.

— Не мога, няма да мога, никога няма да свикна! Барбара я няма! — повтаряше тя в колата, разтърсвана от ридания, изпаднала в ужасен пристъп на истерия.

Накрая Пепе ѝ удари плесница.

— Повече никога няма да изляза — зарече се тя.

Спестява си го. Пепе се нагърби със задължението да прави ежеседмичните покупки, да извежда кучето на разходка и постепенно пое цялата грижа за домакинството. През първите дни Нурия непрекъснато се сблъскваше с кучето на Барбара, виждаше го как души нагоре-надолу из апартамента и жално да вие пред празната стая.

— Махни го, моля те — отчаяно стенеше тя.

Пепе го качи в колата и го остави в дома на семейство Монтсени. Тя му е дълбоко признателна, защото не ѝ се налага да мисли. Загуби навика да мисли, да изразява мнение, да прави избор. Изпълнява каквото ѝ се каже, и толкоз. Не е в състояние да взема решения и го приема. Тъкмо обратното на нея, сестра ѝ Елизабет, още не го проумява.

— Не си ли даваш сметка, че ти не си такава? — говореше ѝ тя.

— Реагирай, моля те, викай, крещи, удари силно по стената, направи нещо. „Като дете е, тази моя сестра Елизабет — често си мисли Нурия.

— Вкопчва се в образите от детството и отказва да приеме промените.“ По същия начин не прие нито брака, нито майчинството ѝ, защото те

означаваха отказ от много неща, изискваха саможертвите на зрелостта. Елизабет очакваше Нурия винаги да бъде лудетината, която се катери като дива коза по планинските върхове, енергична, неуморна. Би искала по-голямата ѝ сестра винаги да си остане каквато я помнеше, да не се бои от тъмното, да ѝ пее песнички и да я държи за ръката през нощта. Не се примиряваше, че е толкова вяла и инертна.

— Трябва да си самостоятелна — повтаряше ѝ тя.

— Самостоятелна ли, за какво? — питаше Нурия. — За какво ми е да искам да съм самостоятелна, след като нямам никакви желания?

Живите хора не могат да възприемат, че други се отказват от живота. Само пречат.

Зет ѝ Иняки, я кани три последователни лета да отиде при тях, да правят разходки с платноходката.

— Морето ще ти се отрази добре, бризът и водата ще те съживят.

Той е баск, жизнен и не може да живее без морето. Но нея то не я вълнува, както и много, много други неща.

— Имаш нужда от почивка — настоява Иняки при всяко обаждане.

„Почивка ли, за какво? Не вижда ли той, че за нея няма разлика в дните, били те работни или почивни. Всички те са наказание, където и да се намира. Обречена е на вечни мъки. Само ако знаеше жива ли е или мъртва, би могла да се освободи от буцата, заседнала в гърлото ѝ, която понякога я задушава. Къде ли е? Изобщо има ли я, няма ли я? Как да мисли за нея? Като за жива или като за покойница?“

Има дни, в които мъртвата Барбара ѝ се явява, като натрапчив, повтарящ се кошмар. Има дни, в които бленува и я вижда как се смее, с оцапано от шоколадово-ванилов сладолед носле. Но в други дни, повечето, я завладява интуитивното усещане, че страда някъде сама, и тогава чувството за безсилие я стиска по-яко от клещи.

Като малка Барбара беше нейното момиче.

— Моето момиче — шепнеше ѝ на ухото, докато спеше, засмукала палец.

Навсякъде ходеха заедно.

— Залепена е за мен като ментова дъвка, — шегуваше се тя пред приятелките си. — Вижте я, казва се Барбара.

— Не съм ментова дъвка, аз съм сладкишчето на мама — протестираше, обидено момичето.

Палава, жизнена, будна — такава израсна Барбара. Проговори много рано. Непрестанно си бърбореше нещо на сладкия си детски език. Понякога пред хората я караше да се срамува, в асансьора или в лекарските кабинети.

— Виж, мамо, тази госпожа е боядисана.

А майка ѝ:

— Разбира се, аз също.

— Да, но на нея ѝ личи, а на теб не.

Все такива ги бърбореше, детски приказки, които се обсъждаха вечер на масата сред сподавени смехове и ставаха все по-забавни и по-многобройни след раждането на близнаците. Барбара беше на четири години, когато те се родиха, и тя отиде да ги види в болницата. Посочи ги с пръст, развълнувана:

— Я, какви хубави играчки!

Барбара най-внимателно ги огледа, направи им няколко съзаклятнически муцунки, отвори вратата на гардероба и много сериозно обяви:

— А сега можем да ги оставим тук, утре пак ще си поиграя с тях.

Искаше ѝ се да се вкопчи за детството на Барбара, но то мина прекалено бързо, а междувременно тя беше с вързани ръце и крака с близнаците, живееше погълната от ежедневието, с наведена глава и с болки в кръста. Именно по онова време Барбара се сближи много с баща си. Той я гъделичкаше, той я къпеше и я водеше на разходка в парка. Разбираха се толкова добре, че предпочете да не се намесва. Когато този период свърши и тя успя най-сетне да вдигне глава, Барбара вече имаше вид на истинска жена, бе започнала да проявява независим и непокорен характер, който никак не се харесваше на Пепе. На дванайсет години Барбара беше високо и дръзко момиче, не се плашеше от нищо и от никого. Пепе така и не успя да го възприеме, докато на нея ѝ се струваше забавно. Разногласията им относно възпитанието на децата започнаха да излизат наяве. Съпругът ѝ всячески се мъчеше да промени провокативното държание на дъщерята, а тя я поощряваше. Не можеше да ѝ поставя ограничения. Не умееше да ѝ казва „не“, нито да ѝ се разсърди сериозно, защото, без да иска, смехът ѝ се изплъзваше под носа и я приветстваше, че е решителна. Не успя да предвиди опасностите на пубертета. На

дванайсет години Барбара вече беше готова да завладее света и макар на нея да ѝ се струваше добре, Пепе, по-прозорлив, не го одобряваше.

— Това момиче следващото лято няма да отиде в Билбао — категорично отсече той, след завръщането ѝ от ваканцията в северна Испания.

Бе най-сериозното, най-неприятното им скарване, преди да започне всичко. Барбара прекарваше всеки месец юли с леля си и с чичо си. Водеха я на плаж, излизаха в морето с лодка, гмуркаха се под вода, караха сърф. Иняки и Елизабет, по-млади и по-либерални, ѝ позволяваха да си ляга късно, ходеха на нудистки плаж и правеха други работи, които Пепе не одобряваше, и, разбира се, тя, може би по-толерантна, се опитваше да изкара по-невинни. Двамата дълго спориха, ала Пепе се заинати и Барбара остана без ваканции на север.

Неведнъж бе мислила за този мрачен и неприятен случай. Искаше да забрави и онова, което веднъж ѝ обясни Елизабет, едва ли го бе направила с лоши намерения, но така или иначе то стана повод за разпра между сестрите. Много ѝ се разсърди и два месеца нито я търсеше, нито искаше да разговаря с нея по телефона. Пред никого нищичко не каза. Толкова ѝ беше болно, че не намери сили да го сподели дори със заместник-инспектор Лосано. Нямаше желание да се намесва в личните ѝ отношения, нито да вади на бял свят кирливите ѝ ризи. „Мръсното пране се пере вкъщи“, казваше баба ѝ, здравомислеща жена. Скъта дълбоко в себе си коварния коментар на Елизабет, може би, защото така и никога не повярва на думите ѝ, или защото образът на зет ѝ Иняки, допреди това безупречен, бе опетнен и, колкото и да се мъчеше, не успя да му върне ореола на честност и почтеност, който винаги бе имал в нейните очи.

Защо премълча?

От страх. Защото Пепе щеше да скъса окончателно всякакви връзки с нейните роднини. Нурия предпочете сама да преглътне огорчението си и да се направи, че нищо не е станало. Това беше обичайната ѝ грешка. За да избягва ударите, затваряше уста и падаше в капана на сантименталността. Размекваше се пред сълзите на Барбара, кръгли и солени, стичащи се по бузите ѝ, уплашена от желязната дисциплина, която се стремеше да ѝ наложи баща ѝ. „Не казвай на татко, моля те, умолявам те. Ще се разсърди.“ Измамни съучастничества! Започнаха с криене на бележки от учителите, на

излизания с приятелките и прекалено ярките предизвикателни дрехи. Все неща без особено значение в началото, дребни лъжи, които с годините постепенно ставаха все по-големи. Като самата Барбара.

Вече навършила петнайсет години, Барбара водеше двойствен живот, благодарение на това че вечно я прикриваше и вечно ѝ намираще оправдания за алиби. И тогава тайните започнаха да стават все по-трудни за опазване. Когато намери противозачатъчните хапчета на леглото ѝ, оставени така, на най-видно място, и говори с Барбара, като жена с жена за секса и за болестите, предавани по полов път, я накара да ѝ обещае, че ще вземе възможно най-сигурните предпазни мерки. Барбара я изслуша, но си намери извинение да ѝ откаже двете да отидат на гинеколог. „Как би постъпила друга майка в подобна ситуация?“, питаше се тя. В нейния случай прагматизмът надделя пред етиката. „Може би няма етика“ — мисли си тя понякога. „Внимавай, много внимавай“ — настоя тя в онзи ден. И не я попита нито с кого, нито кога, нито как. Знаеше, че има някакви отношения с Мартин Борас, от туристическия клуб. Търсеха се по телефона, виждаха се и понякога ги шпионираше зад пердето на прозореца, когато той я изпращаше и я докарваше до дома на мотора си. Струваше ѝ се прекалено възрастен за Барбара. Беше рус, с вид на обигран, самонадеян мъж. Почти нищо повече не можеше да каже за него, понеже сама си наложи да се държи на разстояние — от благоразумна дискретност. Или от страх. Барбара се затваряше в черупката си, когато я разпитваше. А пред Пепе тези теми изобщо не биваше да се коментират, те го изкарваха извън кожата. Тя бе по средата между двамата и се страхуваше. Да, страхуваше се и всъщност се превърна в подстрекател на поведението на дъщеря си, криейки много неща от Пепе. Струваха ѝ се нормални за момиче на нейната възраст. Наистина, може би не за момиче на петнайсет години, но Барбара изглеждаше на много повече, а и времената се бяха променили. Защо да издребнява, мислеше си Нурия, дотолкова влюбена в дъщеря си, че гледаше на света с нейните очи. Не е нужно да се поставят жалони, строго определящи границите на свободата на момичетата или възрастта на първите сексуални изживявания. Пубертетът вече настъпва по-рано. Така пишеха по вестниците, така твърдяха лекарите и учителите, и тя не виждаше нищо лошо в това да се влюбиш, да откриеш наслаждение в нови чувства и нови изживявания. Може би от тъга по безвъзвратно

отминалата си младост или от глупост, но беше твърдо убедена, че животът е много кратък и Барбара има правото да си го изживее.

Обърка желанията с възпитанието. „Децата не се възпитават, като им позволяваш абсолютно всичко“, укори я психиатърът, когато му обясни за непрестанно измъчващото я чувство за вина. „Не може да се има вяра на собствената им, още неоформена преценка. Родителите са тези, които трябва да слагат ограниченията.“

А тя така и не можа да го направи.

Сега, четири години по-късно, Нурия се обвинява, задето е тласнала Барбара в ръцете на Мартин; задето е лъгала Пепе за вечерите, когато му казваше, че дъщеря им е отишла в дома на приятелка, за да учат заедно, задето се е съгласила да се превърне в параван, прикриващ срещите и късните ѝ излизания. Искаше ѝ се да може да върне времето назад и всичко да е както преди. Както преди ли? Какво преди? Може би като времето, когато двамата с Пепе се обичаха? Защото в началото те наистина се обичаха. Когато се запознаха и се ожениха съвсем набързо, а после се роди Барбара. Искаше ѝ се да върне времето назад и да има втори шанс да възпита Барбара с твърда ръка, отговорно и решително.

Но това е само химера.

Барбара никога няма да се върне и тя никога няма да намери отговор на всичките си въпроси.

3. БАРБАРА МОЛИНА

Идеята да му скрия мобилния телефон ми хрумна неочаквано. Беше интуитивно, подсъзнателен импулс. Когато забелязах, че го забравя върху леглото, седнах отгоре му уж небрежно, продължих да говоря и да се държа естествено, сякаш нищо не е станало. Сърцето ми биеше ускорено, чудех се как не чува лумкането му. Туп, туп, туп — издайнически бумтеше то и сякаш искаше да изхвъркне от гърдите ми. Но аз не помръдвах и на милиметър от мястото си. „Сега ще ме попита къде му е мобилният“, повтарях си аз, и ще се престоря, че ставам да го търся, ще го взема в ръка и ще кажа: „А, ето го. Беше го изпуснал!“.

Не се наложи да разигравам театър, защото бе ужасно уморен и си тръгна едва ли не на бегот. „Много бързам“ — рече ми той. И сигурно беше така, защото дори не взе мръсните дрехи и боклука, както правеше винаги.

Щом затвори вратата след себе, не посегнах лакомо към храната, не се хвърлих да разгледам донесените дрехи, не погледнах заглавията на книгите, нито проверих дали не е забравил, че съм му поръчала пяна за коса. Мигом се стрелнах към мобилния, невярваща на очите си, разтреперана като желе. „Ами ако се върне?“, мина ми през ума. И бързо го пяхнах под възглавницата, изтръпнала от страх, докато не чух шума от бръмченето на двигателя на отдалечаващата се кола. Тогава си поех дълбоко въздух, измъкнах телефона изпод възглавницата и останах изумена, взирайки се в него омагьосана, без да смея да го докосна, разтреперана от радост, като на седем години, когато господин и госпожа Рейес ми подариха Барбито. После го взех в ръка много внимателно. Беше Нокия, черен на цвят, с радио, с фото камера и... беше включен. Но, но... скочих на крака, започнах да натискам бутоните с две ръце и засновах нервно от единия край на помещението до другия, със свито сърце, затаила дъх, нетърпелива да видя как се появява чертичката. „Ето тук, тук и сега, трябва да стане“, обикалях аз из стаята. Уви! Не се получава. Не, не мога да повярвам! Няма покритие!

Внезапно осъзнавам, че няма да успея да се обадя на никого.

„Не може да бъде, не може да бъде, не може да бъде!“

Не знам дали го изкрещях на глас, или само си го помислих. Беше все едно, защото никой не може да ме чуе. Затворена съм в мазе с площ от петнайсет квадратни метра, без прозорци, изкопано в основите на къща наскоро погребана. Стара изба с каменни стени, шумоизолирани с корково покритие, с блиндирана врата и с постоянна температура, не повече от петнайсет градуса. Макар и идеална за съхраняване на вина, сега тя е моят гроб. В близост няма жив човек. Изчезнах без свидетели, без следи. Земята ме погълна и никой не знае жива ли съм или не.

Не беше лесно да се примиря с мисълта, че извън тази дупка животът продължава да си тече цели четири години без мен. В началото крещях докато остана без глас, а когато гърлото ме стегнеше от болка, блъсках с юмруци по стените, удар след удар, дълго, отчаяно. Удрях, докато кокалчетата на ръцете ми се разкърваха, а пръстите ми се подуваха и ставаха черни, целите в рани. Болката беше непоносима и плачех до изнемога. Но така и никой не ме измъкна от тази дупка и дните се изнизваха един след друг, падаха като гилотина и обезглавяваха надеждата ми.

Много е тежко да си принудена да приемеш, че си сама, но съзнавам, че в този момент никой не си спомня за името ми. Барбара ли? Коя Барбара? За света, отвратително егоистичен, не означавах нищо, беше ме изхвърлил на боклука.

„Може би така е по-добре, да няма обхват“, утешавам се аз. В края на краищата на кого ли да се обадя? На семейството си? Само като си го помисля ми се подкосяват краката и погледът ми се замъглява. Не мога да говоря, не мога да дишам. Устата ми е пресъхнала, а езикът ми е надебелял, подпухнал, станал е толкова огромен, че не позволява на въздуха да преминава.

„Не, на нашите не“, казвам си аз. Дори да изляза оттук, как ще ги погледна в очите? Няма да съм в състояние да ги прегърна и да ги целуна. Ще ми липсва смелост да им кажа, че ги обичам. Той ми е повтарял безброй пъти, че няма да ми простят; узнаят ли всичко случило се, ще ме отблъснат от себе си и ще предпочетат да бях умряла. Вече нямам семейство и никога няма да имам. Ако разберат каква съм и какво съм сторила, ще се срамуват от мен и ще ми обърнат гръб.

Дишам едва-едва, чувствам болка в гърдите. Между ребрата периодично се появява жестоко, остро пробождање. Случвало се е и преди, по времето, докато обмислях възможностите за бягство. Когато един ден, — бях започнала да дълбая тунел — чух приближаването на стъпките му и глупаво сложих една възглавница върху дупката, за да я скрия. Или в деня, в който, докато се бе разсеял с нещо и не гледаше към мен, прецених разстоянието от мен до джоба на панталона, където криеше ключовете, издебнах го и ги грабнах. И в двата случая почувствах същото болезнено пробождање в гърдите. Но ми пролича. Бях преbledняла и с трескави очи. „Ти нещо да не ми кроиш?“ И аз още повече преbledнях, а той разбра, че е отгатнал. Втренчи очи в мен и не ги свали, докато накрая вдигна възглавницата и ме накара да разтворя шепа, в която стисках ключовете. „Колко си глупава само! — възкликна той и ме завърза. — Пак всичко развали!“

Защо му взех мобилния щом няма начин да се обадя? Прав е, наистина съм глупачка. Нищо не мога да скрия от него. А той, нещастникът, не знам как го прави, но винаги знае всичко, интуитивно го усеща, отгатва го. Сякаш вижда на рентген мислите ми. „Искаш ли да знаеш какво ще стане, ако те открие полицията? — попита ме той един ден, докато аз умувах как да избягам. — Не ги познаваш полицаите. Не си мисли, че са като по филмите. Те са гадини и ще се отнасяш с теб като с престъпник. Ще те съблекат чисто гола, за да те прегледат. Лекарите носят ръкавици и маска на устата; ще ти бъркат навсякъде с отвращение, все едно си болна от СПИН. Не ти го казват, но им е изписано на лицата. Ще ти вземат кръв, ще те накарат да пикаеш в чашка, ще те снимат гола и ще окачат снимките ти по стената, та всички да ги виждат. После ще те разпитват. Ще седнеш пред някой шкембест полицейски инспектор, който ще те принуди да обясниш една по една всяка срамна подробност от живота си, от самото начало, а през това време той ще рови с клечка между зъбите си. Ще запише всичко, някоя секретарка ще го протоколира на компютъра и след няколко часа показанията ти ще се премятат от ръка на ръка и агентите от комисариата ще се спукат от смях, като прочетат как си ходила по голяма нужда в кофа. После жълтата преса ще публикува снимката ти на първа страница и ще те чака дълъг процес, напрегнат и публичен, в който медиите ще те разпънат на кръст още преди съдът да се е произнесъл. Ще трябва да даваш показания пред

съдия, който няма да повярва на нито една твоя думичка. Да не си въобразяваш, че някой ще повярва на една малка уличница като теб? Ще те обявят за смахната и прокурорът ще призовава да бъдеш най-строго наказана за лъжите си.“

Искаше да ме сплаши, знам, но знам също, че отчасти беше прав. Полицията и съдиите винаги са ме карали да настръхвам, те са непреклонни и безчувствени. Въздъхвам дълбоко и малко ми олеква. Така е по-добре. Може би е за предпочитане, че няма обхват и не мога да се обадя. Не искам да съм злободневна новина. Не искам да изляза оттук и всички да ме сочат с пръст, понеже са ме познали от снимката, излязла във вестниците; да ме поздравяват с лицемерна любезност и само минути по-късно да ме дъвчат по опашките пред касите на супермаркетите. Не искам да предизвиквам съжаление или подигравки, не искам да съм в устата на хората, в перверзните съновидения на младежите, в извратените фантазии на старците. Не искам цял живот да се крия от папараците, способни да се изкатерят чак на покрива, да увиснат по прозорците или да се промъкнат като мишоци в банята ти, само и само да те издебнат и да те щракнат с фотоапарата си. Защо не влязат тук? Защо не им стиска да се спуснат на дъното на преизподнята и да ме измъкнат от този затвор?

„Не — мисля си аз, — не съм готова да изляза навън.“ Ще кажат, че аз съм виновна, че вече не съм малко невинно момиченце, което си смуче пръста. „Заслужава си го — ще крещят майките. — Сама си го е търсила, тя е безотговорна, тя е опасност за околните.“ Не, не съм невинна. И никога не съм била. Аз го исках, търсех го, харесваше ми. И сега не се контролирам, губя самообладание и съм тотално изпушила. Какво бих правила със свободата си? Да я изпортя, както правя винаги и с всичко. Светът отвън ме плаши. Научих се да се крия в тъмнината и няма да съм в състояние да понеса слънчевата светлина. Освен това, навърших деветнайсет години и още не мога да го повярвам. Чувствам се изгубена. Вече нямам представа как я карат момичетата на моята възраст. Как говорят, как си подстригват косите, как танцуват, как се обличат.

Не, не! Защо ли се самозалъгвам? Искам да изляза навън! Искам да видя слънцето! Искам да дишам!

По дяволите!

Свличам се на земята, като чувал с картофи, хванала глава с ръце, стиснала силно зъби.

Защо? Защо ми трябваше да вземам мобилния и всичко да разваля? Поддавайки се на импулса си, само в един миг зачеркнах три години на покорство и примирение. Никога не съм си представяла, че една секунда може да преобърне така живота ми. В мен отново се надигат ярост, омраза, отчаяние и страх.

Не искам да страдам пак като преди. Как да върна лентата назад?

Бях се научила да оцелявам, да се примирявам, да мисля само как да запазя живота си и да забравя за всичко останало. Щом се отказах да се съпротивлявам, всичко стана по-просто. „Виждаш ли, малката ми, колко е лесно? Ако ти се държиш прилично — аз също.“ Тогава беше мил. Носеше ми повече храна и разшири жизненото ми пространство. Построи ми тоалетна, душ, купи ми огледало, книги, едно MP3 с музика, а преди две години ми подари DVD плейър и няколко филма. Слушам Ю Ту и Колдплей, гледам „Приатели“. Те ми правят компания и така времето минава по-бързо. Знам наизуст епизодите от първите осем сезона и умирам от любопитство да видя следващите. И те са като мен, и те са затворници, но на снимачната площадка.

Когато спрях да се надявам и направих, каквото искаше от мен, той омекна. „Много те обичам, малката ми. Не исках да стигам дотук, но ти ме принуди. Ти прецака всичко, така е лошо и за двамата.“ Поискам ли нещо, ми го носи. Успя да ми намери маша за изправяне на косата, крем за депилиране и дори червен лак за нокти. Той ми ги реже, както и косата, признавам го. Не ми оставя нищо остро, защото не иска да се нараня, или навярно се страхува да не би по невнимание да не нараня и него. Въпреки всичко от време на време току ми хрумне нещо. Ето сега, например, когато оплесках всичко, като му взех мобилния. Съжалявам! И то как само съжалявам! Не се владее. Затова махна огледалото, за да не се порежа с него. От една година не съм си виждала физиономията. Само интуитивно я отгатвам по отражението на обратната страна на една пластмасова чиния. Само той ме вижда и твърди, че съм много хубава, кожата ми е бяла и чиста и няма да остарея, защото слънцето и замърсеният въздух няма да ми развалят кожата и да я набръчкат.

Забивам нокти в дланта си и стискам, стискам силно, докато от очите ми не потекат сълзи.

Искам да остарее, искам да постигам нещо с труд и с пот, искам да се смея, искам да говоря, искам да хапя, искам да гребя с пълни шепи пясъка, да се хвърля във водата и да изляза от нея цялата в сол, йод и светлина!

Сега, вече научена да се примирявам, не задържам таената ярост в себе си, а веднага я изхвърлям навън. Както преди. Това аз ли бях — дивачката, която се бунтуваше, хапеше, плюеше и раздаваше ритници? Трудно ми беше да зачеркна всичко, да започна на чисто и да се науча да живея за мига, в неизменната потискаща рутина. Удобно е да водиш съществуване, в което всичко е разчертано по час. Все едно да се свия на клъбце в корема на мама и да се оставя да ме люлее. Всеки ден се капсулирах в удобно мехурче, където нищо не се случваше и нищо не нарушаваше спокойствието ми. Ставах, правех гимнастика, пъхах се под душа, приготвях си закуска — прясно мляко и препечени филийки с масло и мармалад, — слушах музика, докато закусвах, а после грабвах учебниците и започвах да уча. През тези години той ми носеше книги и учебници, взети оттук и оттам, защото аз го молах. По биология, по история, по английски съм тип-топ и без никакъв проблем съм готова още сега да се явя на изпит за *First Certificate*. Миналият месец ми донесе книга на английски, „Coraline“, от Нейл Гайман. Били направили анимационен филм по нея, много добър, обеща, когато излезе на DVD да ми го донесе. Математика и физика ми обясняваше той, без особен ентузиазъм, а аз решавах задачите. Учението не представляваше трудност за мен. Отвлича ме от мислите за други неща и ми носи известно удовлетворение. От това да разбера някоя задача, да запамеля дати или да чета книга на английски се чувствам малко по-добре, отколкото да гледам в тавана в продължение на часове. Не се замислях защо настояваше да продължа да уча. Ако се питах за всяко нещо, сигурно бих полудяла. На обяд затоплях готовата храна, която ми носеше. Не ме оставяше да готвя, нямаше ми доверие, но в малкия хладилник пазех остатъците, за всеки случай. Отделях четвъртинка от дневната си порция, слагах я в Tupperware и я криех в хладилника. Слаба съм, но това не ме тревожи. Така знам, че не дойде ли, ще има с какво да преживея няколко дни. Ако се забави повече, предпочитам да не го мисля.

След обяда гледах „Приятели“ и за кратко се чувствах все едно съм си у дома: съжителствах в апартамента с Джоуи и Чандлър, загрижена за пилето на единия и патето на другия; понасях бременността с тризнаците на Фийби; гризях си ноктите всеки път, когато Рос и Рейчъл късаха, Джо загубваше работата си или Моника искаше да спечели някой бас.

В късния следобед в продължение на половин час правех упражнения за укрепване на мускулатурата с две гирички от по два килограма всяка. Преди се упражнявах пред огледалото, но сега го няма и това ме дразни. И танцувах. Танцувах със затворени очи. Представях си, че съм в нощна дискотека, пия бира и главата ми се замайва, чувствам гъдел в краката и желание да се хия на всяка глупост. На свечеряване четях. Изчетох много книги. През всичките тези години съм изчала толкова, колкото, предполагам, други не са прочели през целия си живот. На него не му харесват романите, — „предпочитам есетата“, казва той — а понеже аз ги гълтах бързо на един дъх, ги вземаше от една библиотека без никакъв подбор. Един ден ми носеше Дюма, друг — Барбара Кингсолвер, а на последващия Орсън Скот Кард. Четях любовни романи, исторически, научнофантастични, криминалета и накрая, изморена от хаоса и очарована от новите емоции, му поръчвах определени автори и заглавия. Изпълняваше исканията ми, но с раздражение, с неохота, защото му губех прекалено много време и ме предупреждаваше, че библиотекарката вече го гледала с лошо око. И тогава осрах пейзажа заради книгите. Отлично си спомням в кой момент прецаках шест месеца от живота си. Един ден се замислих над факта, че книгите, които чета, после минават през ръцете на други и ми хрумна идеята да оставя вътре бележка. Ами разбира се! Беше много просто. Това беше единствената ми връзка с външния свят. Избрах „Али и Нино“ от Курбан Саид, книга за любов и война, занимателна и трагична. Прочетох я три пъти на един дъх. Реших, че човекът, който избере тази книга, няма да е случаен и ще разбере, че посланието ми е истинско. Надрасках четири реда на произволно избрана страница, обяснявайки коя съм и молейки за помощ. На следващия ден отвори вратата побеснял и хвърли книгата по главата ми. „Да не ме мислиш за идиот!“, изкрещя, заслепен от гняв. Заудря ме, докато ръката му отмаля и после ме остави на тъмно. Три дни без храна, потрошена, наранена,

без светлина, без музика, без „Приятели“. Забравена в една дупка. Тогава помислих, че ще ме остави да умра. На четвъртия ден се появи, сложи ме да седна на леглото и с тих глас ми призна, че му е мъчно и се чувства отвратително да ме държи така затворена, вечно да ме дебне, винаги нащрек да не би с нещо да го ядосам. Не бил тъмничар, уверяваше ме той, и вече му е писнало да ме контролира. И ако му съдействам, ще бъде по-лесно. Отговорих му с да. Нямах друг избор и исках да живея.

Въпреки доброто ми поведение, шест месеца ме остави без книги. Бяха най-дългите месеци, най-тъжните. Взех си поука и повече не се опитах да не се подчинявам, до днес. Очаквах с радостно нетърпение ежедневните му посещения и торбите с дрехи и с храна. Мъчех се да поддържам чисто помещението и си вземах душ сутрин, за да не сбърчи нос с отвращение, когато влезе при мен, в моя затвор. Не исках нито да го ядосвам, нито да будя жалост. Усмивката му ме ободряваше, чувствах се добре да го видя, да го чувам и да го докосвам. „Виждаш ли, малката, не е толкова трудно.“ И сигурно имаше право. Нищо не може да се сравни със спокойствието да живееш, без да очакваш нищо от бъдещето — наслаждаваш се на момента, радваш се на дребните неща, без никакъв стрес, без задължения, без мечти, без желания и без чувство за вина. Пълно и вечно усамотение.

Такъв беше животът ми до преди няколко минути и вече се бях примирила. Неочаквано обаче си давам сметка, че съм се лъгала и нищо няма значение.

Не мога да откъсна очи от малкия дисплей. Знам, че ако се появи чертичка, всичко би могло да е различно. Но я няма.

Желанието ме бе тласнало, съвсем глупашки, към собствения ми край.

4. САЛВАДОР ЛОСАНО

Салвадор Лосано пристига в кабинета си в лошо настроение. След влизането първата му работа е да си свали вратовръзката и самото и да си навие ръкавите на ризата. Върху масата го чакат кашони, пълни с книжа. Толкова са много, че изпитва съчувствие към Тони Суреда. Поправя се. Не, не му съчувства, а му завижда. В крайна сметка приемникът му разполага с онова, което на него му липсваше — време. Много време, цялото време на света. Ще има време за всичко. Ще има време да чете и препрочита всички документи, да разреши случаите, оставени наполовина, да си блъска главата и да полага старание за успешното приключване на делата, без над него да е надвиснал дамоклевият меч на пенсионирането. На Тони Суреда няма да му липсва време. Няма да живее с постоянното терзание, правейки си равностметка за миналото.

Посещението в дома на семейство Молина бе затвърдило у него убеждението, че е остарял. След почти четирийсет и пет години служба е уморен и трябва да отстъпи мястото си на младеж, наистина изпълнен с ентузиазъм, но още лекомислен. Усмивва се и си поглежда часовника. Още не е дошъл на работа, макар да се уговориха за дванайсет часа. Вероятно снощи до късно е празнувал повишението си. Може би е пил и е правил любов с жена си, младо и русо момиче. Дали се боядисва? Сега човек не може да е сигурен, защото снимките лъжат, а и той му я показва съвсем набързо. Учителка е по математика в средно училище, беше му обяснил с гордост той. Не са сключили брак, но живеят заедно от две години в апартамент от трийсет и пет квадратни метра, закупен от тях в квартал Равал. Представя си ги как се гъчкат плътно един до друг, в кухнята, докато приготвят макарони, защото е невъзможно да се държиш на дистанция в едно толкова тясно пространство. Със сигурност са много влюбени, жадуващи да изживеят заедно бъдещето, широко отворило врати пред тях. Мечтатели.

Едно време и той беше като него. Сякаш беше вчера. С желание да разреши всичко, да завладее света, да не се спре пред нищо и пред

най-заплетения и неразгадаем случай. Историята му прилича на много други. Полицай от жандармерията, от Касерес, пристигнал в Барселона в края на шейсетте, гол като пушка, без пукнат грош. Дори не знаеше, че в Каталония говорят на каталонски. Нищичко не знаеше, но не му и трябваше, беше убеден, че е способен да се научи на всичко. И наистина го стори. Плю си на ръцете и се захвана здраво за работа. Ожени се за каталонка от Сабадел, която работеше в пощата и готвеше ескуделя^[1] за Коледа. Но не се задоволи да бъде редови полицай с мизерна заплата, колкото да не умре от глад. Нощем учеше, издигна се в службата, стремеше се към повече отговорности, прехвърли се в полицията на Каталония и се пребори да спечели званието сержант и длъжността заместник-инспектор. Нищо не е получил даром, твърдеше той, с гордо вдигната глава. Децата му са каталонци. Малката държи собствен фризьорски салон в Хоспиталет и вече го бе направила дядо. Големият завърши право и заедно с неколцина свои приятели отвори адвокатска кантора в квартал „Лес Кортс“. Държи си техни снимки на бюрото и се гордее с тях. Има слабост към големия, към Сантяго, защото бе следвал в университета и можеше да мине за кореняк, роден и живял цял живот в Енсанче. Като семейство Молина.

Вратата се отваря и влиза неговият заместник, облечен с тъмна риза, дънки и маркови спортни обувки. Отгоре на всичко си е сложил тъмни очила. Сигурно го е видял от детективските сериали и смята, че придават стил. А може би се опитва да прикрие следите от снощните си изпълнения.

— Какво има? — пита го сърдечно.

Момчето сяда, без да бърза, и се прозява:

— Съжалявам — извинява се той, — но не можах да се наспя, трябва да изпия едно кафе.

Салвадор Лосано тържествува. Ето че се оказва прав, момчето не е затваряло очи. От четирийсет години изследва човешкото поведение и това при него вече се е превърнало в професионално изкривяване.

Докато Суредата отива да вземе две кафета, едва влачейки крака, той отново се заема със случая на Барбара — за него най-много го боли и го е оставил за последния ден. Понякога догадките му го навеждат на мисълта, че трупът на момчето е захвърлен на дъното на някоя помийна яма или го карат да си представя как тялото ѝ плува из

канализационните тръби, или е разчленено и натъпкано в торби, пръснати по плажа.

Заместник-инспектор Лосано наблюдава как младежът пие кафето на малки глътки, а когато си опарва езика, — още му е много нежен, — духа и стиска зъби като малко дете. По начина, по който хваща химикалката, отгатва, че ужасно му се пуши, но умее да се съдържа. Внезапно, Тони Суреда посочва папката.

— О, Барбара Молина! — възкликва той. — Мислех, че случаят е приключен.

Салвадор Лосано не отговаря веднага. Няма да приключи, докато не го разрешим, и се ядосва, ужасно се ядосва, защото той го е поел, а още не го е разрешил.

— Ще имаш възможност сам да се убедиш, че неприключилото дело е като незаздравяваща рана — изрича той с наставнически тон.

Стреми се всяка негова фраза да е като учебник по мъдрост, която не може да се приложи към папка на досие; мъдрост, която се придобива в живота, на улицата, в контактите с хората, изследвайки болката им, съпреживявайки мъката им, изразявайки съболезнованията си на погребенията на близките им.

— Сигурно я помниш, едва петнайсетгодишно момиче, изчезнало.

Суреда кимва, за да потвърди.

— Поддържах връзка с родителите, най-вече с бащата, понеже той е с всички си. В началото случаят изглеждаше лесен. Момиче на петнайсет години бяга от къщи, оставя бележка с обяснението, че отива далеч и настоява да не я търсят, а междувременно отмъква кредитната карта на майката. След два дни е засечена в Билбао, където живее леля ѝ със съпруга си. И действително се намират свидетели, потвърждаващи, че е търсела леля си и чичо си, които били на почивка. Ала, изненадващо, всичко се обръща с главата надолу. Докато местната полиция заедно с бащата я търсят из Билбао, Барбара рано-рано сутринта отчаяно звъни у дома от телефонна кабина в Лерида. В кабината са намерени следи, които недвусмислено говорят за насилие, открита е кръв от жертвата и чантата ѝ, захвърлена на пода. Един свидетел си спомня, че е видял мъжка фигура да влачи момиче, но било рано призори, още не било съмнало, имало мъгла и той така и не можа да каже нищо по-конкретно. Оттогава случаят придоби трагични

измерения с двама заподозрени и с безчет следи. Работихме здравата, сложихме под наблюдение много райони, претърсихме не една и две открити местности и отпадни ями, изобщо вдигнахме на крак цяла Каталония. Отделихме сума ти време и положихме невероятни усилия, но не открихме нищо съществено и решаващо. Докато накрая, поради липса на доказателства, сnehме обвиненията върху заподозрените, съдията прекрати следствието и го прати към дело. Повече нищо не се чу.

Тони Суредата се протяга и извива ръце така, че добре развитите му мускули да изпъкнат. „Всеки ден прави гимнастика — отгатва Лосано и преценява на око: — минимум по два часа. И ходи на солариум с ултравиолетови лъчи.“ Подозира също, че си депилира гърдите и краката. Не ги разбира той тези неща. Онзи ден, докато пиеха кафе в бара, му бе споделил, че преди да реши да стане полицай, е работил като продавач на фишеци и треньор по фитнес.

— Помня много добре Барбара — бърза да потвърди момчето. — Помня снимките ѝ, разлепени по улиците, протестните шествия срещу насилието, показанията на баща ѝ, отчаяните търсения всеки път, когато някое телефонно обаждане със сведения по случая ни тласкаше по фалшива следа. — И добавя: — Заподозрените бяха студент от добро семейство и някакъв преподавател, нали?

— Да, наистина, Мартин Борас и Хесус Лопес — кимва Лосано.

— И какво стана? — настоява като инквизитор новоизлюпеният бъдещ заместник-инспектор.

От една страна Лосано се радва Суредата да проявява интерес и да продължи делото, но от друга страна се дразни. Няма нищо по-лошо от това да си създадеш мнение по предубеждение. А медиите, с тяхната склонност да търсят клюка във всяко нещо, нанесоха сериозна вреда на случая. Той не спря да държи под наблюдение заподозрените. Упорито вярваше, че рано или късно ще допуснат грешка или начинът им на живот накрая ще ги издаде. Докато се самообразоваше нощем, прочете „Престъпление и наказание“ и знае, че връзката между престъплението и патологичното желание на убиеца да се похвали с делото си е много тънка нишка и е рисковано да тръгне по нея в разследването. Ала или той не бе проявил достатъчно умение, или заподозрените се бяха оказали по-умни. От другата страна, като доказателствен материал, няма престъпление, няма труп, който да даде

някакви улики, няма и място, където престъпникът да се върне. Мъглата, покривала Лерида през онази нощ, с времето бе станала все по-гъста. И ако преди вярваше, че е възможно нещо да я разсее, то сега, е принуден с неохота да признае, че следите са окончателно заличени. Така и не се намери неопровержимо доказателство за връзката им с изчезването на Барбара.

Направил е досиета и на двамата. Бяха актуализирани. Вади папките и ги подава на Суредата, същевременно му преразказва цялата история и му припомня наличната информация. Знае я наизуст.

— Мартин Борас понастоящем е на дваайсет и шест години. Живее с родителите си. Бащата е сърдечносъдов хирург, а майката — директор във фирма за информационни продукти. Собственици са на апартамент на улица „Париж“ с площ от двеста и трийсет квадратни метра. Имал е три по-сериозни интимни връзки и безброй мимолетни флиртове едnodневки. Никое момиче не се е задържало с него за повече от четири месеца. Постоянството не е основната му добродетел. И с учението е същото — така и не го довършва. Ето ти академичната му справка за втори курс по фирмено управление, който кара в ЕСАДЕ^[2]. Пълна скръб. Истинска катастрофа е. Знам, че това е било повод за караници с родителите му, но в крайна сметка той си налага своето. Прекъсва следването си и дядо му го наема да не върши нищо, само да си клати краката; наема го на трудов договор при скандално добри условия. Две хиляди и триста евро месечна заплата и четирийсет и два часа работна седмица като супервайзър по продажбите на железарски изделия, със служебна кола, мобилен телефон и отделно — командировъчни. Ходи на работа, когато си иска, а получава заплата всеки месец; за него работата е параван, прикриващ пълната му безполезност. Има пари и ги харчи разточително. Сега се радва на Сеат Ибиса тунинг и е превърнал вилата на родителите си в Росас^[3] в квартира за любовни срещи. Ходи там често, почти всяка седмица. В момента единствен той я ползва. Шофира неблагоприятно и вече са му отнели шест точки за превишена скорост. Ужасен прахосник е, тегли от кредитната си карта на поразия, купува дрехи, всевъзможни глупости, щедри подаръци, вечери в скъпи ресторанти, черпи приятелите си с питиета и си позволява всякакви капризи. Към деветнайсетото число на всеки месец сметката му е на червено. Преди осем месеца организираше страхотен купон в една дискотека в района

на Пуерто Олимпико^[4]. Порядъчно сръбнал, вероятно дори надрусан с кокаин, фраснал кроше на някакъв тип, който искал да танцува с момичето му. Научих прекалено късно — адвокатът на семейството вече го беше измъкнал от участъка и беше успял да потули скандала. Семейството му пипа здраво и много бързо заличава следите от безобразията на синчето и замазва положението.

Внезапно Тони Суредата е станал сериозен, сам посяга към папката, взема я и разлиства.

— От кога има тази кола? — пита неочаквано той.

— Купи си я, когато започна да работи при дядо си, сега ще станат две години и половина — отговаря бързо Лосано, доволен от интереса на Суредата.

— А успя ли да разговаряш с някое от момичетата?

Лосано се почесва по главата, за да опресни паметта си.

— Извиках на среща първо Лаура Бускетс. Обядвахме в „Кал Пинксо“, в Барселонета. Напълних ѝ чашата с бяло вино и тя си изпя всичко за отношенията им с Мартин, без да спестява нищо, до най-малката подробност. Беше пределно ясна. Да кажем, че е било само секс и нищо повече, и то, по думите ѝ — страхотен секс.

— Каква оценка му даде? — подхвърля с насмешка Суредата.

— Много добър — уточнява Лосано, включвайки се в играта му. — Що се отнася до останалото — нищо особено. Не я е удрял, не е правел нищо против волята ѝ, не я е насилвал. Водел я във вилата в Росас с мотора си и там двамата се забавлявали. Не е нито първата, нито последната. И тя го знаеше. Истински професионалист.

Суредата въздиша дълбоко, вероятно с тъга по отминалите времена, преди учителката по математика, когато е бил треньор по фитнес. Бъдещият заместник-инспектор не задава повече въпроси и Лосано вади папката с досието на другия заподозрян.

Дори не е необходимо да го отваря, знае го наизуст. Хесус Лопес, трийсет и девет годишен, не дотам късметлия като Мартин Борас. Учител по история в продължение на седем години в училището на Барбара, уволнен светкавично от днес за утре след суматохата около изчезването ѝ.

— Не знам дали помниш, че без малко не го осъдиха, заради съмнителните му отношения с учениците. Никой обаче не свидетелства срещу него. Е, затова пък жена му поиска развод и го

накара здравата да се поти в продължение на три години, за да му разрешат да вижда децата си. Свърши зле. Сега живее в някакво мизерно апартаментче близо до Меркадо де Сан Антонио, сам с едно куче, дава ниско платени уроци на слаби ученици, временно замества гимназиални учители и посещава кабинета на един психиатър. И все пак това, че гълта хапчета и прекарва почивните си дни пред телевизора в подгизналото от течове и влага апартаментче не го прави престъпник.

С двете папки в ръце, Суредата е сбърчил чело.

— Още ли са под наблюдение? — осведомява се той.

Лосано въздиша:

— Бюджетът отдавна е изчерпан. Лично се постарях и посветих доста часове, за да поддържам досиетата актуални — пояснява той. — Искрено вярвах и бях дълбоко убеден, че единият или другият ще се издаде с някоя грешна стъпка и накрая ще го хвана. Затова, когато останах без средства, продължих наблюдението, тайничко, през свободното си време, лишавайки се от почивката си в събота и неделя.

Тони Суредата не казва нищо, но Лосано отгатва, че той не би отделил нито минутка от свободното си време, за да следи за своя сметка някакви заподозрени. Прекалено зает е с учителката по математика, с гимнастическите си упражнения и със сеансите си в солариума. На възрастта на Суредата, дали и той не би правил същото?

— И какво е твоето мнение? — неочаквано пита той с поглед на инквизитор.

— Моето мнение ли? — повтаря Лосано, за да печели време, объркан от прямотата на младежа.

— Да, какви са аргументите ти за и против всеки от тях? Защо продължаваш да мислиш, че вероятно единият от тях е убиецът? Откъде идва тази твоя убеденост? Ти си стара пушка и не проумявам това твое упорство да вярваш, че рано или късно ще сбъркат.

Лосано се колебае, почесва се по главата и размишлява. В никакъв случай не се чувства обиден от прилагателното „стар“. В крайна сметка той наистина си беше такъв. Но, от друга страна, не е особено ласкателно да те нарекат стара пушка. Вярно, говори за опит, за нюх също, но в това да си стара пушка няма очарование, няма лична заслуга — само натрупани години. Мъчи се да забрави думите и да се

опита да обясни на момчето какви подбуди са го накарали да продължи да си пъха носа в живота на хората в извънработно време.

— Мартин Борас е агресивен и егоистичен, плещи ги, без много, много да се церемони. Младок, свикнал да има всичко, което пожелае. Единствено дете, разглезен, от семейство с възможности и с прислужници, на които е направил живота невъзможен, както впрочем и на учителите си. За него светът представлява огромна тава с лакомства, които животът му поднася наготово и специално за него. Естествено, си мисли, че всички около него са длъжни да му правят мили очи и винаги да са на неговите услуги. Пие много, имал е психичен проблем и взема кока. Лъже и води двойствен живот зад гърба на родителите си, а те са вдигнали ръце и са се отказали да се противопоставят на неговите издънки. Към всичко това, за съжаление валидно и за много други деца от добри семейства, има обаче и утежняващо вината обстоятелство, което ме кара да мисля, че наистина е възможно той да е извършителят. Барбара отричала да има сексуални отношения с него и нищо чудно Мартин Борас, обиден, че е пренебрегнат като любовник, да е искал да си отмъсти.

Суредата си водеше бележки с бясна, едва ли не стенографска скорост. Накрая вдига очи и задава последния въпрос:

— Ако трябва да охарактеризираш престъпление от такова естество с две прилагателни, кои думи би избрал?

— Жестоко и импулсивно — отвръща Лосано, съвсем спонтанно, внезапно оживен от интереса на заместника си.

— А учителят? — не спира младият мъж.

Лосано се впуска да говори, без да се замисля.

— Трябва да призная, че учителят винаги е заемал първо място в моята ранглиста. Профилът му е много по-неразгадаем, по-сложен, по-противоречив. На пръв поглед е човек почтен, възпитан и образован, с изискан вкус, съпруга, деца, професия и ипотека, способен на саможертва, на ентусиазъм в работата и с принципи. Чиста фасада, зад която се крие педофил, потаен и страхлив, който не се осмелява да покаже истинското си лице зад маската на почтеността. Играл си е с девойките, пробуждал е в тях жената, търсел е да спечели възхищението им, а може би и нещо повече, което дори той самият не се осмелява да признае. По принцип, определено нямам вяра на

измамници и подлеци, а Хесус Лопес е и двете, и отгоре на всичко е прикрит насилник.

Казва го с ярост и с отвращение. Не се сдържа и влага лични чувства, пренебрежителни епитети и показва открито неодобрението си. Суреда го беше попитал за личното му мнение и той му го даде. Затова го изненадва равнодушието на младия мъж, който захапва химикалката като цигара и неочаквано заявява:

— Повече ме съмнява Мартин Борас — оповестява го, без никакво намерение да го поставят на обсъждане.

— И защо? — пита заинтригуван заместник-инспекторът.

— Защото е млад и зелен.

Точно в този момент вдига очи и го поглежда с поразителна искреност:

— Ние младите по-често правим грешки и все за нещо се разкайваме.

Лосано млъква. Минало е прекалено много време, откакто е бил млад и не си спомня как е мислил тогава и какво е чувствал.

— Гладен съм! — внезапно заявява Суреда, скочил на крака.

— Добре, нека оставим нещата дотук и да отидем да хапнем — предлага Лосано, като си поглежда часовника.

Той е човек с навици, животът му е подреден под час, а в два обикновено се храни. Суреда обаче се извинява. Вече имал уговорка с приятели от академията.

— Съжалявам, но ще те оставя — казва тихо и слага папките върху бюрото. — След като се нахраня ще разполагам с цялото време на света, за да проуча случая с Барбара — добавя.

И интересът, който бе показал само преди секунди, внезапно се изпарява, изместен от желанието да излапа порция „паста“ и едно хубаво филе.

Суреда сигурно има право, импулсивността е най-върлият враг на младостта.

Лосано остава сам. Знае, че докато се храни, Суреда и за минутка няма да мисли за момичето, за родителите ѝ или за заподозрените. Той е ветеран и е развил интуиция, която безпогрешно му подсказва, че щом прекрачи прага, Тони Суреда ще озари с любезната си усмивка секретарката и ще потупа свойски по гърба Себастиан. Вероятно ще

коментира неделния мач на Барса и ще демонстрира колко е загрижен дали ще спечели, или не на шампионата. Но за Барбара няма да мисли.

Лосано отива да хапне в неизменната си бирария. Наскоро я бяха купили китайци, които обаче продължават всяка сряда да готвят гаспачо, а в четвъртък — паеля. В началото го заболя, че заведението, където обикновено се хранеше, минава в ръцете на чужденци, но сега вече се шегува с господин Лиу Шин и със специалния му начин да маркира ястията. Стига до извода, че в крайна сметка е спечелил, защото новите собственици държат цените непроменени и не са нахални, не му се натрапват. С годините бе станал недоверчив. Преди обичаше да си побъбри по време на обедите. Сега се храни сам, преглежда спортните колонки във вестник „Марка“ и поглежда разсеяно новините по телевизията. Предпочита така, защото по този начин постепенно свиква и щеше по-безболезнено да понесе момента, когато окончателно щеше да скъса връзките си със света.

Кой знае, може би Суредата, импулсивен и млад, ще успее да разреши някой ден случая с Барбара Молина.

И си задава въпроса какви ли грешки е допускал Суредата?

[1] Типично каталонско ястие — варено, с всякакви видове меса (телешко, свинско, пилешко, крачета, уши, сланина, наденици), ряпа, лук, моркови, картофи и подправки. — Бел.пр. ↑

[2] Висше училище по администриране и управление на предприятията в Барселона. — Бел.пр. ↑

[3] Росас — градче в крайбрежния район Каста Брера, недалеч от Барселона, в северна посока. През последните години се развива с бързи темпове като голям курортен център. — Бел.пр. ↑

[4] Пуерто Олимпико — туристически, спортен и развлекателен район и комплекс в Барселона, до плажа. — Бел.пр. ↑

5. БАРБАРА МОЛИНА

Днес не отворих книгите, не си претоплих храната. Прекарах часове наред втренчена в мобилния, приковала очи в малкото екранче, с надеждата да видя да се появят чудодейните чертички. Отчаяно искам да изляза оттук и най-сетне държа в ръцете си средството, за да го постигна, но не е лесно. Обиколих безброй пъти всяко ъгълче на помещението, но не открих покритие. Знам, че тук някъде има. Веднъж, докато той беше с мен, телефонът му иззвъня, не помня обаче къде точно стоеше. Продължавам неуморно да търся, снова напред-назад, спирам, разтърсвам апарата, издигам го над главата си, слагам го на нивото на пода, минавам по цялата дължина на стените с всичките им извивки, проучвам диагоналите за енти път. Внезапно погледът ми се замъглява, колената ми омекват и се налага да седна на пода.

Умирам от страх. Ами, ако правя грешка? Стигнах дотук, защото веднъж вече се бях опитала да се обадя по телефона. Винаги съм се разкайвала за онзи ден. Случи се в Лерида. Бяхме спрели, за да потърсим отворено заведение и да закусим. Беше много рано сутринта и той се върна, защото си бе забравил портфейла. Каза ми да го изчакам за момент, но щом го изгубих от поглед, побягнах. Мобилният ми не беше у мен, беше ми го взел, затова хукнах да търся уличен телефон. Впуснах се да тичам, без да мисля, зашеметена и измъкнах от чантата си портмонето, за да извадя монетите, но те се разсипаха една по една, докато тичах ли, тичах, като обезумяла. Две преки по-нататък съзрях телефонна кабинка. „Само дано да работи, — повтарях си аз, — моля те, дано да работи“ — шепнех, станала кълбо от нерви, докато набирах с трепереща ръка номера у дома. Вдигна ми мама, но бе изпаднала в такава истерия, че почти не ми остави време да се изкажа. „Къде си — крещеше тя. — Къде се дяна? Полицията и татко ти те търсят!“ И точно в този момент го видях да се приближава побеснял. Успях само да промълвя с умоляващ глас: „Моля те, помогни ми!“ Нищо повече! Само това, защото монетата пропадна, а аз, парализирана от страх, се свих в ъгъла на кабината, примирена с

неизбежността на наказанието, което щеше да последва. Той ме удари. Веднъж, втори, трети, четвърти път... не спираше, а всеки път, когато главата ми отскачаше назад и се блъскаше в стъклото, гневът му нарастваше. „Какво им каза? — крещеше той, дишайки тежко от усилието. — На кого се обади?“ Слушалката, увиснала на кабела си, се полюшваше все едно е махало на часовник, а от носа ми шуртеше кръв. Кървах като заклано прасе и изпръсках цялата кабина, дрехите, чантата. „Стига! Престани!“ — хлипах аз и се опитвах да предпазя лицето си с ръце. Тогава той ме сграбчи за лакътя и ме измъкна навън. Вече на улицата, ми даде кърпичката си, за да спра кръвоизлива, а през това време ме влачеше, сякаш бях куче. Никой от двамата ни не си даде сметка, че чантата ми остана там, на пода в кабинката. С жив човек не се засякохме. По това време из улиците на Лерида нямаше никой. Всички спяха. Ако бях срещнала някого, щях да се хвърля в краката му, с молба за помощ. Но заради мъглата и ранния час бяхме съвсем сами, без свидетели и нямаше спасение. „По дяволите! — изруга той на магистралата, когато с ужас установи, че чантата ми е останала там. — Глупачка!“

Не мога пак да се обадя у дома. Не искам отново да звъня на мама, защото тя не е в състояние да направи нищо и не попречи той да ме затвори в тази дупка. А други номера не помня наизуст. Само нашия, домашния на Ева и толкоз. И изведнъж образът на Ева изплува в главата ми като глътка свеж въздух, като полъх от миналото, от най-хубавите дни. Ева. Най-добрата ми приятелка. Или поне бяхме такива, преди да се случи това. Не тая омраза към нея. Забравих за разногласията ни.

Ядосвам се на лошия си късмет и в пристъп на ярост захвърлям мобилния, сякаш ми изгаря ръцете, и затварям очи. Отварям ги, виждам го на пода и усещам как стомахът ми болезнено се свива от страх да не съм го счупила. Как е възможно да съм такава глупачка?! Започвам да лазя към него на четири крака като куче и спирам, надвесена над апарата. Изведнъж дъхът ми секва. Появила се е една чертичка. Замръзвам, с очи приковани в дисплея, сякаш халюцинирам. Имам връзка. Съвсем слаба, но я имам. Не смея да се присегна от страх да не я изгубя. Какво да правя? Да се обадя ли? А ако дойде точно в момента, когато се обаждам? А ако го е направил нарочно и иска да ме изпита? Ако се издъня, ще загубя и малкото, което имам. И

всички спомени, които мислех за забравени, внезапно се завръщат и ме връхлитат с коварство и злост, като разгневени призраци. А аз, парализирана пред мобилния, нерешителна, на път да изгубя малкото, което имам, стоях хипнотизирана, втрещена в тази чертичка за връзка със света, която примигваше и периодически ту ми даваше, ту ми отнемаше надеждата. На кого да се обадя?

И пак се сещам за Ева, единственият човек, чийто телефон помня, единствената ми слаба избледняваща надежда. Не бива да имам нищо общо със семейството си, не бива да се обаждам и да се жалвам на полицията. Трябва да избягам сама и да отида някъде, където никой не ме познава. Ева знае да пази тайна, тя е добра приятелка и ще ми помогне. Искях да ѝ кажа къде съм, да изплача на рамото ѝ мъката си, да я помоля да ме измъкне оттук, да ме заведе много далеч. Но се въздържах. Веднъж, само веднъж ме заплаши. „Избягаш ли, ще избия семейството“ — закани се той. Дали е способен да го направи? Вероятно да. Той е луд. Опасно луд. Дали пък не греша? Може би е единственият, способен да ме обича. Кой друг би ме приел такава, каквата съм? Той ме познава истински, знае каква съм в действителност. Чудя се какво да правя? Беше ми купил разни неща. Оставил ми е вода и храна, както винаги, стриктно спазвайки установената през последните четири години от него привичка, нарушена един-единствен път.

Един ден, стана година оттогава, дойде с пълни торби и ми заяви, че ще остане с мен цяла седмица, за да отпразнуваме осемнайсетия ми рожден ден. Имаше и изненада за мен. Донесе ми лятна рокля без ръкави, на черни и виолетови цветя, дълбоко изрязана на гърба. Връзваше се под гърдите. Учудих се, но той ми разясни, че такава била модата и настоя да си я облека, сигурно щяла да ми бъде по мярка. Усмихваше се и ме гледаше с обожание, а аз чувствах приятен гъдел — вероятно това е усещането за щастие. Знаех, че ако не направя някой гаф, всичко ще върви като по вода и затова бях много послушна. Покани ме да се кача горе в къщата и да вечерям с него на масата. Позволи ми да ползвам банята, да се гледам в огледалото, да се ровя из чекмеджетата и да се забавлявам с всичко, което намерех вътре, да кисна във ваната в продължение на часове и да гледам телевизия. Една вечер дори ме изведе навън. Вървахме в тъмнината по уединени пътеки, слушахме песента на цикадите и съзерцавахме небето,

обсипано със звезди. Стискаше ме здраво за ръката, но аз нямах желание да бягам. През онази седмица вдишвах с пълни гърди аромата на боровете, сгрени от слънцето, вървах боса по земята и чувствах полъха на топлия южен бриз в косите си.

„Има хора — мислех си аз, — които никога не са усетили върховното блаженство от дребните радости.“ Почувствах се щастливка и му бях благодарна за жеста. Никога не си бях давала сметка колко ценна може да е една разходка, насладата от топлия въздух на лятната нощ, радостта от една вана или удоволствието да седнеш на масата и да изядеш омлет с картофи. Когато човек има всичко това в изобилие, не го оценява. И Въпреки относителното ми щастие, нямах търпение да видя слънцето. Три години не бях виждала слънцето. Само го отгатвах през пукнатините на тавана. Умолявах го, плаках и му се кълнях, че няма да избягам, че искам само отново да почувствам ласката на слънцето по кожата си. Накрая отстъпи и веднъж, на зазоряване, отвори вратата, качи ме в колата, накара ме да си сложа шапка и очила, и каза: „Добре, хайде, да излезем!“. Беше само мигновение, кратко, но впечатляващо усещане. Видях го да изгрява иззад планините, оставих се да близне ръцете ми и да ми погали лицето. Закресях от радост и затворих очи, за да се просмуча със светлината и с енергията му. Топлината на това изплъзващо ми се слънце продължи да сгрива сърцето ми седмици и месеци след това. Ако можех да зърна слънцето като през онази сияйна утрин! Ако можех да говоря с Ева, дори само веднъж. Ако можех да я чуя как се смее, как крещи: „Ще се попия, ще се попия от смях“. Само това. Полъх от свеж въздух, слънчев лъч и толкоз. Нищо повече.

Протягам решително ръка и без да мърдам апарата, избирам номера на Ева. „Дано да си е вкъщи — горещо се моля аз, — дано да вдигне“, — моля се и не знам мисля ли го, или го изричам на глас. И внезапно се чува глас:

— Да?... Кажете?

Ева е.

— Ева? Ева! Това съм аз, Барбара! — креся. — Аз съм! Помогни ми!

— Барбара? — пита изплашена Ева. — Барбара? Къде си?

И, неспособна да се сдържа повече, грабвам телефона, вдигам го от пода и го доближавам до ухото си съвсем инстинктивно, без да

мисля, тласкана от вътрешен импулс.

— Измъкни ме оттук!

Но от отсрещната страна на линията вече нищо не се чува. Не, не може да бъде! Връзката е прекъснала. Чертичката изчезна напълно. Отново бях изгубила обхват.

Отчаяно се мъча да върна телефона на мястото, където се намираше преди малко, но не улавям сигнал. Местя апарата, повтарям опита веднъж, после пак и пак. Ръцете ми треперят, чувствам как се задушавам. Искане ми се да заплача, но вече не мога. Нищо не направих! Не успях да кажа къде съм, не успях да я помоля за помощ! А сега какво? И си го представям — Него — как отваря вратата, страшен и заплашителен, присвил гневно очи, изпълнени с омраза; очи, които знаят всичко, виждат всичко, които ме осъждат за всичко. Може би вече знае. И ще ме убие.

И осъзнавам грешката си. Бях отворила кутията на Пандора.

6. ЕВА КАРАСКО

Застинала с телефона в ръка, Ева стоеше вкаменена, напълно видиотена, загубила ума и дума, неспособна да реагира. Беше чула Барбара. Бе гласът на Барбара. Каза ѝ: „Това съм аз, Барбара“. Но това не е възможно, трябва да е било сън. Барбара е мъртва от четири години. И все пак беше тя, сигурна е. Разпозна вика ѝ, въздишката ѝ, уверения ѝ тон, с който се обръщаше към нея с „Ева?“ Почти нищо не ѝ каза, само изкрещя „помогни ми“. Връзката веднага бе прекъснала и повече нищо не се чу. Ева затваря, с надеждата Барбара отново да позвъни, но апаратът е онемял. Тогава решава да провери дали наистина е имало обаждане, или само си е въобразила. Да, имало е, преди две минути. Номерът е регистриран в паметта. На мобилен телефон е. Записва си го и го набира, но безизразният глас на оператора я информира, че този номер е изключен или извън обхват. Сяда и мисли. По-скоро се опитва да мисли, но мислите ѝ се люшкат на приливи и отливи, лъкатушат и накрая ѝ се завива свят. На ръба на силите си, напрегната до крайна степен, Ева си дава сметка, че ѝ идва прекалено много да асимилира факта как така току-що е получила обаждане от покойница. Налага се отново да вмести Барбара в света на живите, а това не е лесно. Баща ѝ, полицията, приятелите, близките, всички я смятат за мъртва. През цялото това време само майка ѝ напразно я чакаше да се появи. Единствено тя се надяваше и си изгуби ума. Сега приятелката ѝ щеше да е на деветнайсет години, също като нея. И ако е жива, къде е? Защо я молеше за помощ? Защо изчезна? Защо никога не се върна? Защо нищо не каза? Защо причини страдания на семейството и на приятелите си?

Поглежда часовника. Три часът е, а в пет има урок по английски. Тъкмо си пишеше домашното, оставаха ѝ само две упражнения. Върти се неспокойно на стола и не знае какво да прави. Сама е и ѝ е трудно да си събере мислите.

Стори ѝ се изплашена. Крещеше. Обаждането трябва да беше важно за нея, може би дори бе въпрос на живот и на смърт. Опитва се да прецени трезво ситуацията и да подреди спомените си. Преди да

изчезне, Барбара се беше обадила на майка си, после откриха кабината цялата в кръв, а чантата ѝ — на пода и повече никога нищо не се чу. Тръпки я побиват като си спомня. От кръвта ѝ прилошава. В училището се говореше, че са я насекли на парчета. Еرنандес, голямо говедо, донесе някаква снимка в стил *gore* на напълно разчленено момиче. Така се разстрои, че нощи наред сънува кошмари. В ужасните видения ѝ се явяваше Барбара — без ръка, без крак, с шуртяща от нея кръв — и ѝ казваше: „Нали това искаше, да изчезна, да ме няма. Е, ето че постигна своето“. Събуждаше се с писък и плувнала в пот. Полицаят, дето си навря носа в живота ѝ, надущваше нещо и без малко да я разкрие. Задаваше ѝ много неприятни въпроси, разследва я внимателно, сякаш тя собственоръчно бе забила нож в приятелката си и я беше убила. „Карахте се, нали?“ — внезапно изстреля той въпроса един следобед. Бе на втория или третия разпит. Видя се принудена да признае, че е така — наистина се караха, но тя не е направила нищо на Барбара. Полицаят нито за миг не си направи труда да прояви такт или любезност: Не ѝ каза съжалявам, знам, че е била най-добрата ти приятелка, и е много гадно как изчезна, защото до края на живота си ще влачиш гузната си съвест. Вместо това стана пределно ясно, че я подозира в съучастничество за изчезването и ѝ втълпи, че като мълчи, върши престъпление. Името му беше Салвадор Лосано. Пълен нещастник. Ева си съдра гърлото да му обяснява, че двете с Барбара са дупе и гащи, но той, по инат от магаре, продължи да я върти на шиш и макар да стреля на посоки, удари право в целта. „Беше заради Мартин Борас, нали?“ Кой, по дяволите, я бе издал? Изпитваше желание да удуши Кармен, със сигурност тя я беше изпортила. Да не би чавка да ѝ е изпила ума? Да не искаше да я опандизят? Защото, ако търсеха да открият подбудите и човек, който би имал полза да се отърве от Барбара, то тя имаше перфектния мотив. Да. Тя искаше Барбара да изчезне и да не ѝ се пречка, за да ѝ освободи пътя към Мартин. Защото именно Барбара, най-добрата ѝ приятелка, се впусна в любовна авантюра с момчето, което си беше харесала тя, макар да знаеше, че си пада по него, а може би тъкмо затова. Още ѝ се обръщат червата, като си спомни. Всичко това обаче беше преди, през онова объркано и смутно време, когато нощем си захлупваше главата с възглавницата и си пожелаваше Барбара да пропадне вдън земя. Пожелание неизречено, което се превърна в реалност, и което никога няма да

излезе от устата ѝ. Никой никога няма да узнае, че си е пожелавала Барбара да изчезне. Както и никой никога няма да узнае, че в крайна сметка тя си легна с Мартин Борас. Потреперва. Оказа се грешка. Глупава грешка, забила се като трън, който искаше да извади, но само посипа още сол в раната си. Още има горчив вкус в устата от усещането, че е била на неточното място с неточния човек. Беше крайно неприятна история, детинщина на ядосано момиче, почувствало се пренебрегнато. Мартин Борас беше първата ѝ любов, а Барбара ѝ го отмъкна. Преживя първото си любовно разочарование, но вместо да го преглътне с усмивка, скъса с най-добрата си приятелка, мислено я кле и пустосва, а когато тайното ѝ желание се сбъдна, се свали с Мартин Борас. За отмъщение. Беше лоша идея, но стана неочаквано, поддаде се на емоцията си и не може да му откаже. Той я свали съзнателно, съвсем користоно — след дълго премисляне вече е напълно сигурна. Целял е да ѝ затвори устата, да я спечели на всяка цена. Съблазни я и тя хлътна до ушите, като пълна глупачка. Още ѝ се повдига от спомена за онази снобарска къща в Росас, воняща на кочина. В паметта ѝ проблясват като светкавица отделни фрагменти и впечатления. Яркочервеното в стаята на Мартин, примигващите светлини, водния дюшек, който беше отмъкнал от баща си. Музиката на Дъфи^[1], тръпчивия вкус на питиетата и измамните му ласки. А тя, влюбена до уши, напълно заблудена от оня мръсник, жадно попиваше думите му, които ѝ се струваха сладки като мед и си правеше илюзията, че и той е луд по нея. Как можеше да е толкова сяпа? „Да не си мислиш, че съм сторил нещо на Барбара...“ Спомня си, че в един определен момент, тя май издаде тревогата си, понеже ѝ бе минало през ума, дали пък не е възможно Мартин наистина да има нещо общо със случая. За секунда се уплаши, като си представи как я убива и изпива кръвта ѝ. И може би точно тази мигновена промяна в поведението ѝ, изразена в едва доловимо потреперване на устните ѝ и в неестествено примигване на клепачите, развали очарованието и доведе до неприятния инцидент в мазето. Беше отвратителна история. Малко след това, почти веднага, Мартин се помъчи да я замаже. Но между тях вече се бе настанило недоверието. И най-вече онова срамно и позорно чувство за предателство към изчезналата ѝ приятелка, което стана още по-страшно, когато на връщане, в колата, Мартин взе да плещи какви ли не гадости за Барбара, плюеше по неин адрес и я

обиждаше, наричаше я развратна кучка, която само възбуждала мъжете, а после ги оставяла на сухо. Накрая я накара да обещае да не го замесва и изобщо да не споменава за него в показанията си. И тя се съгласи. Държа се като още по-голяма кучка — ако изобщо бе възможно — от бедната Барбара.

Обаче си заслужаваше да лъже Салвадор Лосано; беше се отнесъл с нея все едно е виновна. Пита я и я подпитва дали са се карали с Барбара, имат ли сметки за уреждане, нещо, което да делят, възниквал ли е някога проблем, повод за вражда или съперничество между тях? И тя му отговори: „да“, наистина се бяха карали, но не заради Мартин Борас, а заради Хесус, учителя по история. „Така ли? И защо?“ — бе скочил веднага Лосано. „Бинго“ — рече си тя и отвори една голяма уста, та изля всичките обиди, които бе трупала през годините в училище и бе крила дълбоко в себе си, със стаена омраза. Каза му, че Барбара е хлътнала по Хесус, което си бе самата истина; че флиртуваше с него — също истина; че той я ухажваше полу на шега, полу на сериозно — очевадна за всички истина; че понякога оставаха насаме, тайно — беше истина, известна само на нея, и то от устата на Барбара. Заля го с отровни полуистини, без да се замисля и без да подозира, че думите на една тийнейджърка като нея могат да окажат толкова решаващо значение за нечий живот. Обрече го на мизерия. Не съжаляваше обаче за нищо.

Ева така и никога не влезе в обкръжението на Хесус. Не знае със сигурност дали, защото Хесус не я покани да стане част от свитата, или защото тя самата, по собствено желание стоеше настрана, понеже ѝ се драйфаше от него. Далскалчето-всезнайко, което си определяше срещи с хубавите момичета извън часовете. Поклонниците на Хесус му се мазнеха, смееха се на тъпите му шегички и си играеха на големи интелектуалци. Обсъждаха филми, които не разбират и се правеха, че четат книги, които им падат от ръцете, защото заспиват от скука над тях. В час се състезаваха кой ще заслужи негово намигване, невинно потупване по дупето или похвала. И сред всички тях беше и Барбара! Още в деня, в който ѝ хвърли око, я примамва и тутакси ѝ отреди челно място в групата. Тя много си падаше по тоя глупак, комуто никой не посмя да каже истината в очите, до деня, в който Пепа Молина не му смачка физиономията. Голям кеф! Така му се падаше. Отдавна някой от бащите трябваше да го стори. За щастие накрая нещата излязоха на

бял свят, истината се разбра. При все това много скоро всичко се покри. Лицемери! Хесус е на свобода, а не го заслужава. Заслужава да е зад решетките, защото е перверзник, манипулатор, педофил, убиец на Барбара — завършва Ева. Или поне така бе смятала винаги. И какво? Сега се оказва, че Барбара е жива. Как се смила това? И тя е, най-вероятно, единственият човек на света, който го знае. Или не? Не може да си избие от главата гласа на Барбара. „Помогни ми!“ Това означава, че не е свободна, че животът ѝ е в опасност, че е застрашена или затворена. И се плаши още повече, заради отговорността, която неочаквано ѝ се е стоварила на плещите ѝ. И то точно на нея. Лошата приятелка. Предателката.

Мисли напрегнато. Допуска, че през цялото време е искала сама себе си да убеди, че е постъпила правилно. Че е направила добре като е насочила вниманието не към Мартин, а към Хесус, понеже именно той е навредил на Барбара. Но трябва да признае, че не е сигурна. Преди всичко, защото не е казала на никого за случката в мазето на вилата в Росас. За крясъците на Мартин, когато я хвана на вратата към мазето, тъкмо когато посягаше да натисне дръжката. За святкащите му от ярост очи. За гнева в тях. За това как вдигна ръка да я удари и как тя хукна по стълбите нагоре, примряла от страх. Пред никого не го бе споменала, за да не стане срещата им достояние на всички, понеже по онова време неща от подобен род бяха много важни за нея. Веднага след това, вече в стаята, Мартин замаза положението — оправда се, че се уплашил тя да не се пребие. Че дядо му се бил подхлъзнал по същото стълбище и си сцепил главата, затова не искал никой да слиза там. Искаше ѝ се да му повярва. Много пъти беше мислила и премисляла поради каква причина Мартин побесня така тогава. Какво криеше в мазето? Какво не искаше да види тя? А сега и обаждането на Барбара... Отчаянието в гласа ѝ, когато я молеше за помощ. То възкреси спомена за онзи неприятен случай и я накара да навърже нещата... „Дали не... — пита се тя и не смее да довърши мисълта си. — А може би...“ — тревожно мисли Ева, а ръцете ѝ започват неудържимо да треперят. Зарязва домашните и грабва телефона. В тефтерчето върху масичката в хола намира без проблем служебния номер на заместник-инспектор Лосано. Беше я накарал, иска или не иска, да си го запише и най-вече до втръсване бе настоявал, ако научи нещо за Барбара, незабавно да се свърже с него. Може и да си имаше

недостатъци, но си вършеше добре работата и беше сериозен човек. Той ще знае какво трябва да се предприеме при такива случаи. Този път ще си каже всичко, нищо няма да скрие. Ще си понесе срама, че го е лъгала и че е била влюбена в Мартин Борас. Вече е зряла жена и може да поеме отговорността за грешките, които е допуснала като малка.

— Ало, добър ден... — запъва се тя и се колебае *buenos dias* ли да каже, или *buenas tardes*^[2]. — Мога ли да говоря със заместник-инспектор Лосано, моля? — Поглежда си часовника. Три и петнайсет е — час, който е някъде по средата и е трудно да реши как да поздрави. Англичаните са по-категорични. След дванайсет часа — край на сутринта.

— Няма го в момента. На обяд е. За какво става дума?

Ева се сепва. Не иска да говори с никого, освен с Лосано.

— По личен въпрос — заявява твърдо тя.

Гласът в другия край на линията звучи по-настойтелно.

— Оставете ми името и телефона си.

Ева мълчи. Чувства се зле. Не иска да създава излишна паника. Вече съжалява, че се е обадила на полицията.

— Коя сте вие? Името ви?

Чувства се като тогава, несправедливо обвинена, и затваря телефона задъхана, сякаш е по средата на пътя да изкачи връх К2^[3] и не ѝ достига въздух. Станала е кълбо от нерви. И сега какво?

Скача и взема папката си по английски по навик, за да не са ѝ празни ръцете. И защото закрива прекалено големите ѝ цици.

Ще направи това, което всеки би направил в този случай. Ще отиде да види родителите на Барбара.

[1] Еме Ан Дъфи — поп певица от Уелс. — Бел.пр. ↑

[2] На испански има две форми за „добър ден“. *Buenos dias* е поздрав от сутринта до ранния следобед. *Buenas tardes* — поздрав от ранния следобед до вечерта. Границата между двата поздрави не е строго определена. — Бел.пр. ↑

[3] Връх К2 или Чогори е вторият по височина връх на Земята. Надм. му височина е 8611 м. Намира се в планината Каракорум (Хималаите), на границата между Пакистан и Китай. Значително по-труден за изкачване от първенеца на планетата Еверест. — Бел.пр. ↑

7. САЛВАДОР ЛОСАНО

Салвадор Лосано тайничко си държи една клечка в джоба на панталона и сега, сам в кабинета си, я вади и започва да си човърка между зъбите, докато чака Тони Суредата. Обожава да яде риба треска, но после съжалява. Беше получил подарък от жена си сгъваема клечка за зъби, от онези, дето ги продават в аптеките, а той вечно ги губи. Иса, телефонистката, го информира, че го е търсило някакво момиче, което не пожелало да си каже името.

— Провери номера в базата данни и ми кажи на кого е — разпорежда се той.

Убеден е, че ако е нещо важно, пак ще позвъни и накрая все ще го намери. Ето Пепе Молина, например, за него изобщо не беше проблем да го преследва извън работата, та дори да го търси в барчето, където си пие кафето всяка сутрин. Ако не бе упорството на бащата на Барбара, случаят отдавна щеше да бъде бутнат към архив.

— Този случай е почти безнадежден — започва без предисловия разговора си с Тони Суредата, който сяда пред него като прилежен ученик, с бележник и с химикалка в ръка, и със светнали, черни, съвсем черни очи.

„Пил е вино — подозира Лосано — и накрая, за капак, е разказал някоя и друга пикантна историйка, съчетаваща авантюрката с творческия полет на въображението му.“

— И така, да продължим нататък — подхваща той, като междувременно вади всички документи по делото и ги разстила върху масата. — Преди четири години Барбара Молина, тогава петнайсетгодишно момиче, бяга от къщи. Без повод, без видима причина. Денят е вторник, двайсет и втори март 2005 година. Оставя бележка, написана на ръка. Бележка на тийнейджърка, надраскана набързо. Съвсем лаконична, дефинитивна, покъртителна. „Отивам си. Не ме търсете. Барбара.“ Майка й, Нурия Солис, ни се обаждат на другия ден, след като напразно е звъняла и питала по къщите на приятелките и познатите. Бащата, Пепе Молина, бил против да се прибягва до полицията, но отстъпва пред настояванията на съпругата

си. Доброволното бягство не е изчезване, но се касаеше за непълнолетно момиче и не искахме да рискуваме. Веднага се захванахме за работа и задвижихме обичайните процедури за издирване, въпреки че бяхме в навечерието на Страстната седмица. Майката открива бележката във вторник сутринта, а аз излизах в отпуск в четвъртък след обяд. Бях уредил всичко, бях направил всички необходими резервации и не можех да ги отменя — добавя той свойски, сякаш си бърбреше със стар приятел, който ще прояви снизхождение и ще го разбере. — Впрочем, не че има някакво значение, но това може би беше първата отпуска, която си взимах от много години наред, за да бъда със семейството си. Нали знаеш, ние никога не почиваме и където и да отидем, си вървим с работата — подхвърля Лосано между другото и продължава разказа си, възвръщайки си безизразния и делови тон. — В началото случаят не ни се видя труден, още с първите проучвания открихме по какви следи да тръгнем, за да го разплетем. Лошите бележки в училище бяха само върхът на айсберга, под който се криеше проблемен пубертет, разтърсен от наскоро преживяно любовно разочарование. Имаше голяма вероятност след няколко дена да се върне разкаяна, да помоли за помощ някоя приятелка, да се свърже с гаджето си или полицията да я открие заспала на улицата. Такива поне бяха оптимистичните ми прогнози. Приятелките обаче нищо не знаеха. И представа си нямаха къде може да е Барбара. Но за едно бяха единодушни — всички подозираха едно и също момче. Пълно съвпадение в показанията. Мартин Борас, двайсет и две годишен, инструктор в Сан Габриел, туристически клуб, в който членуваше от една година и Барбара. Ходеха из планините, обикновено в събота и неделя, а сега се подготвяха за лагеруване по време на ваканцията за Страстната седмица. Събираха се всяка събота сутринта в помещение към енорийската църква, на ъгъла на улиците „Урхел“ и „Дипутасион“, съвсем близо до дома на Барбара. Мартин обаче не се вписваше в типичния портрет на инструктора, не беше като останалите момчета, изпълняващи същите задължения. Профилът му, ако мога така да се изразя, е по-изтънчен. Тогава учеше първи курс по мениджмънт на предприятието в университета ЕСАДЕ. Впрочем повтаряше го втора година. Кара ски, периодично ходи на лов за мацки в една дискотека и си бе взел изпита за шофьорска книжка от раз. Беше успяло, не

особено ученолюбиво момче, но съобразително за онова, което го интересува. Красавец без съмнение. Самонадеян тип, от онези, които се любоват на себе си с часове пред огледалото, преди да излязат от къщи. С провиснали панталони, с добре отиграната поза, екстровеертен, остроумен и много контактен. Говори два чужди езика, минал е през три елитни училища, макар и да е повтарял четвърти клас от задължителното основно и втори от обучението за степен бакалавър^[1].

Отидох у тях лично сряда следобед и го заварих да си приготвя раницата за лагеруването в Л'Естартит. Беше сам. Родителите му бяха заминали за Лондон. Мога да твърдя, че изненадата му изглеждаше искрена. Изобщо не беше в час. Барбара нищо не му беше казала. Освен това даде ясно да се разбере, че той вече не излиза с момичето. Бяха скъсали. „И кога стана това?“ „Съвсем наскоро. В края на миналата седмица.“ Видял я за последно в съботата, деветнайсети, точно преди Великден, и повече нищо не бил чувал за нея. Когато поисках да разбера каква е причината за скъсването им, момчето взе нервно да се върти и за оправдание само измънка: „Наши си неща“. Оставихме го да мине с това обяснение. Отначало не сметнах за уместно повече да настоявам. Освен това нямаше за какво да се заловим като достатъчно основание, за да проверим мобилния и електронната му поща. Всичко при него беше чисто. В пепелника му имаше останки от цигари с трева. Нищо не казах, но отбелязах факта. Наредих му, ако има някакви сведения, че тя е жива, незабавно да ни уведоми.

И продължих с разследването. Класната на Барбара, Ремедиос Комас, петдесет и две годишна, дипломирана филоложка по испански език и литература, която преподава кастилски от двайсет и девет години в училище „Леванте“, дойде да ми каже, горе-долу онова, което аз вече знаех. Че била будно момиче, че имала проблеми и заради тях занемарила учението. Напоследък по всичко получавала слаби оценки и сигурно си мислела, че светът се е свършил. Учителката ми се стори свадлива и суха жена. На няколко пъти я улових, че се колебае. Обмисляше внимателно думите си и не се поддаваше на чувствата си, нещо доста странно за класен ръководител. Та нали тъкмо тя през цялото време е била най-близко до Барбара и би трябвало най-добре да знае причините, довели до провала ѝ в учението. Мимоходом, както обикновено правя, уж нехайно подхвърлих: „А не е ли възможно да

има и друга причина за бягството на Барбара?“. Тук тя за кратко се поколеба. От дълго време съм на тази служба и мога да определя кога хората действат от предпазливост, от страх или просто искат да скрият нещо. Тя принадлежеше към третата група. Въздържа се, нищо не каза, но и не отрече. Не искаше да въвлича никого, сигурно ѝ се струваше грозно да набеди ученик — момиче или момче — което ние да заподозрем за виновно в такъв тежък случай, само заради някакво нейно смъртно предчувствие или интуиция. Всички си играем на детективи, всички си градим свои теории, всички сме потенциални анализатори на действителността, която ни се иска да бъде като математическа формула, даваща решение на уравнението. Вероятно Ремедиос Комас имаше своя собствена хипотеза. Щях да я разпитам втори път, когато си поизясня нещата.

Говорих отново с родителите и долових, че между тях има сериозни разногласия. Очевидно бяха минали през не една критична точка, свързана с пубертета на Барбара. Пепе Молина беше стриктен човек, сериозен, вманиачен да налага правила за ред и дисциплина и да контролира излизанията и приятелствата на дъщеря си. Поради служебната си заетост обаче, като представител на фирма за бижутерски изделия, често пътуваше и тогава прехвърлял отговорността на жена си, Нурия Солис, която бе прекалено либерална и прикривала похожденията на дъщеря си. Тази разлика в разбиранията им вече беше довела до не една караница.

И така, очертах се три причини за бягството от къщи. Кавги в семейството, провал в учението и любовно разочарование. Бе тръгнала без пукната пара. Само с една чанта с няколко дрешки за преобличане и несесер с тоалетни принадлежности. По онова време бях готов главата си да заложа, че само след седмица Барбара ще се върне с подвита опашка, ако, разбира се, преди това някой патрул не я откриеше да спи на улицата. Стегнах си багажа за отпуската, след като бях разпространил снимката ѝ навсякъде и бях сформирал добър екип, натоварен да води случая по време на отсъствието ми. Сержант Малдонадо остана дежурен и в четвъртък следобед тръгнахме с колата към Ла Манга дел Мар Менор, мечтата на жена ми. Още на другия ден, петък, двацет и пети, в шест и петнайсет сутринта сержант Малдонадо ми позвъни и ме събуди. Всичко се беше развило мълниеносно, само за часове. Случаят се бе комплицирал много.

Докладва ми набързо. Майката на Барбара ги бе вдигнала под тревога, обадила им се на пожар към два часа през нощта. Предната вечер двамата със съпруга ѝ установили, че липсва една банкова дебитна карта от Каха де пенсионес^[2]. Предположили, и то с основание, че я е взела Барбара, проверили има ли движение по сметката и чрез справка през интернет констатирали, че действително, някой е теглил пари от банкомат на спирка в Сантс във вторник, както и в Билбао в четвъртък. В Билбао живее сестрата на Нурия Солис, Елизабет Солис, заедно със съпруга си Иняки Сулоага, а Барбара се разбираше чудесно и с двамата. Затова им се обадили, но у тях нямало никой, а и на мобилния не отговаряли. Имат платноходка и много обичат да си правят разходки с нея. Възможно било да са някъде в открито море. Следователно апартаментът им бил празен, а Барбара, най-вероятно се скитала из улиците на Билбао. Пеппе Молина, бащата на Барбара, веднага се качил на колата и тръгнал за Билбао, за да се залости срещу къщата на Елизабет и Иняки и да дебне. Сержант Малдонадо реагира много точно и предприе нужните действия. Беше се свързал незабавно с полицейския участък и се обадил на бащата на Барбара да го помоли да ни държи в течение за всяка следа, която би могла да ни отведе до момичето. Изглежда Пеппе Молина е изригнал и се е държал доста грубо и невъздържано. Казал, че не му трябва полиция, за да открие дъщеря си, това било семеен въпрос и само да я пипне, всичко ще се разреши. Междувременно от тамошния полицейски участък бяха разпитали съседите от блока, където живее семейство Сулоага, и бяха извадили късмет. Някакви сестри, самотни и неомъжени жени, вече на възраст, които живеят на втори етаж, втори апартамент, точно до този на семейство Сулоага, заявили, че Барбара настоятелно е звъняла в апартамента на леля си и чичо си към един часа по обяд в четвъртък. Познаваха я от предишни нейни гостувания. Обяснили ѝ, че двамата са извън града и момичето се разплакало. Поканили я да влезе, предложили ѝ фасул и печено месо и тя, понеже била изгладняла, приела на драго сърце, а после им признала, че е пътувала сама, за да изненада леля си и чичо си и сега не знае къде да ги търси. Не пожелала да остане у тях. Уверила ги многократно, че си е купила билет за рейса, за да се върне у дома и си тръгнала. Повече нищо не се чу за нея.

Бащата пристигнал рано призори на другия ден и плъзнал из баровете и заведенията в района. Хората си спомнят как е разпитвал за момичето. Накрая, в пет часа и четирийсет и пет минути сутринта, докато бащата дебнел, заел позиция срещу апартамента в Билбао, а полицията я търсела из улиците на пристанищния град, Барбара изненадващо позвънила у дома от Лерида. Едно-единствено обаждане до майката, викала и я молела за помощ. Връзката внезапно прекъснала. От централата бързо я локализируют и установяват, че обаждането е от кабина в град Лерида, близо до Сегре. Полицията пристига на място след десет минути и намира кабината, цялата изпръскана с кръв, а на земята — чантата на момичето. В нея откриват всички документи на Барбара, но не и мобилния ѝ телефон. Никакъв свидетел. Никаква следа.

От този момент нататък — пълна мистерия.

Салвадор Лосано си налива чаша с вода. Устата му още пресъхва, когато изживява отново тези моменти. Отпива глътка и продължава:

— В крайна сметка трябваше да прекратя отпуската си. Инстинктът ми подсказваше, че случаят е много заплетен и присъствието ми е наложително. Оказах се прав. Напразно чакахме обаждане, известие, свидетел. Проучихме най-внимателно следите и онова, което беше намерено в кабината. Напразно. Пеппе Молина, след като се върна в Барселона, бе станал кълбо от нерви и постоянно ме притесняваше. Настояваше да действаме, да задържаме хора, да намерим дъщеря му. Трябваше да го озаптя, защото започна да ги плещи какви ли не срещу полицията в масмедиите. Разбихах го. Човекът бе много разстроен, не можеше да сдържи чувствата си. И докато майката се беше свила и потънала в скръб, бащата организираше протестни шествия и демонстрации, които създадоха безредици и вдигнаха шум около случая и затрудниха разследването. Човек, способен да търси дъщеря си и на края на света, и да свиква пресконференции, е способен също да поеме правосъдието в свои ръце. Седмици по-късно смени физиономията на учителя по история, Хесус Лопес, към когото се бяха пренасочили подозренията. Но да не избързвам.

Започнах отново разследването с поредица от срещи, като на маратон, с родителите, приятелките и с най-близките роднини.

Трябваше добре да проуча обкръжението ѝ и попритиснах малко повечко майката, която вероятно знаеше най-много неща за Барбара и, може би, криеше най-много тайни. Така и се оказа. По време на един разпит, на четири очи, Нурия Солис се срина и призна, че три месеца преди изчезването, открила следи от удари и разрези по ръцете и краката на дъщеря си. Случайно влязла в банята и я видяла гола, да се бърше с хавлията, след като си била взела душ. „Беше случайно, понеже — обясни ми тя — Барбара винаги заключваше вратата.“ И тогава, като я видяла, се ужасила. Барбара я излъгала, че е паднала от мотора на приятелка и не ѝ казала, понеже не е искала да я плаши. Най-странни ѝ се видели следите от порязано по ръцете, между китката и лакътя. Мястото не се вижда, но всяко нараняване там е много болезнено. Като медицинска сестра Нурия Солис отлично знаеше, че подобен вид рани най-често човек сам си ги причинява. Притиснала я до стената, но Барбара всичко отричала. Отрекла някой да ѝ причинява раните, отрекла също сама да си ги е направила. Упорито се придържала към версията за падането от мотора и Нурия Солис премълчала от страх пред съпруга си и възможната му бурна реакция. Следователно някой е упражнявал насилие върху Барбара още преди нейното бягство. Може би гаджето ѝ, или някой, когото не познавахме. Ева Караско, приятелката ѝ, беше шокирана, нищо не знаеше. Близнаците, едва десетгодишни, много потиснати от случилото се, почти с нищо не ни помогнаха. Лелята, Елизабет Солис и съпругът ѝ Иняки Сулоага, тъкмо обратното, добре познаваха Барбара и бяха силно разстроени, че не са си били у дома, когато тя най-много се нуждаела от тях. Бяха млади, тогава на трийсет и шест, съответно на трийсет и девет години, оптимистично и положително настроени хора, които въпреки покрусата си, охарактеризираха Барбара като много по-мила, по-любяща, а и не толкова непослушна, от онази Барбара, която ни бяха обрисували родителите ѝ. Свободомислещи, толерантни и сърдечни, те очевидно бяха от онзи тип хора, които всяка племенница би потърсила в случай на нужда. Но поради отдалечеността си, не допринесоха особено за разследването, освен, разбира се, с това, че внесоха глътка свеж въздух, което е винаги добре дошло.

— Извинявай — прекъсва го заинтригуван от информацията Суредата. — Беше споменал, че лелята и чичото на Барбара не са си

били вкъщи и не са отговаряли на мобилния поради липса на обхват. Къде всъщност са били?

— На път към островите Сиес, на пътешествие по бреговете на Кантабрийско море. Веднага щом научиха за изчезването на Барбара, се върнаха.

Суредата отново го прекъсва:

— Кой ги е уведомил за случилото се и как?

Лосано се почесва по главата. Очевидно е пропуснал тази подробност. По онова време, при създаването се суматоха, му се бе сторила незначителна.

— Не знам. Обадила им се е Нурия Солис, предполагам. Елизабет е единствената ѝ близка роднина.

Суредата не се предава:

— Не го разбирам. Ако е нямало покритие за мобилния, или е бил изключен, как са могли да им се обаждат?

Лосано признава, че има право. Зейват все по-големи празноти. Когато е трябвало, не е обмислил факта кой кого е уведомил и как точно го е направил.

— Извинявай, извинявай, продължавай, моля те! — Суредата е видимо развълнуван и доста разпален, понеже в действителност няма представа кои са тези роднини на Барбара.

Малко объркан, Лосано поема отново нишката на разказа си:

— В по-ранна възраст, Барбара прекарвала много време с тях. Обожава чичо си Иняки. Той я научил да плува и се влюбила в разходките с платноходка. Иняки Сулоага е морски биолог изследовател и работи в Университета в Деусто^[3]. Животът и кариерата му са безупречни. След защитата на докторантурата си живее три години в Лондон, през които прави научни изследвания в Музея на естествените науки. Там се запознава с Елизабет Солис, която работела като лектор по испански в Блумсбъри Скуул. Двамата се връщат заедно в Испания, където Иняки получава стипендия Рамон и Кахал в Билбоа. Сключват брак и Елизабет веднага намира работа като учителка по английски език в една гимназия. Обиколил света, космополитен и блестящ учен с две сериозни публикации на първа страница в списание „Сианс“, Сулоага е преди всичко сърдечен човек. Двамата с Елизабет нямат деца, затова обичат и гледат Барбара като своя дъщеря, още от времето, когато е на четири, та до тринайсетата ѝ

годишнина. — Лосано млъква и поглежда многозначително Суредата. — Това последното силно ме заинтригува. Защо двамата се отчуждават от любимата си племенница? Когато зададох въпроса защо тя спира да ходи при тях през последните три лета, си дадох сметка, че отношенията им с Пепе Молина са обтегнати. Иняки Сулоага, деликатно ми даде да разбере, че решението Барбара да не прекарва повече ваканциите си при тях е било взето от бащата. Тръгнах по тази следа, докъдето бе възможно, но доникъде не стигнах. Дали беше само въпрос на различия във възгледите за света и за възпитанието? Или имаше и още нещо? Пепе Молина квалифицираше баджанака си като лекомислен и безотговорен сноб и не виждаше в негово лице добър пример за дъщеря си. Без да е сто процента сигурен, го обвиняваше, че пие, позволява и дори учи Барбара на неща, неподходящи за възрастта ѝ. Говореше за нощните излизания с платноходката в търсене на морски ракообразни, за срещи и купони с негови приятели, университетски преподаватели. Нурия Солис спомена само, че от стила на живот на леля ѝ и чичо ѝ съзнанието на Барбара се е объркало и затова решили за по-добре да живее в собствения си свят, със своите връстници и под контрола на родителите си. Независимо каква е причината, от показанията им стана ясно, че съпрузите Сулоага истински я обичат. Или поне така изглеждаше. Нали знаеш — вметва той, — в нашата работа не можем да сме сигурни в нищо. Всеки и всичко трябва да се поставя под съмнение до доказване на противното. И така отново се върнах към главния заподозрян. Към момчето, с когото е излизала — Мартин Борас. Бях го разпитвал само ден преди окончателното ѝ изчезване. Бяхме открили следи от него в чантата на Барбара, но не и в телефонната кабина. На въпроса къде е бил в петък в пет часа и четирийсет и пет минути сутринта Мартин Борас не отговори веднага. „На лагер“, измърмори накрая. Според показанията му в четвъртък сутринта е тръгнал за Л’Естартит, където останал до неделя сутринта. Родителите му, току-що завърнали се от Лондон, потвърдиха думите му. Но когато разпитах другарите му от Клуба, излезе, че лъже. Мартин Борас наистина тръгнал с цялата група, но както правел и друг път, изчезвал нощем с мотора и се появявал рано призори, ни лук ял, ни лук мирисал. В четвъртък вечерта заявил, че отива на купон и напуснал лагера към десет часа. Появил се в петък сутринта към единайсет и половина, мръсен и видимо пил. Никой

обаче не е видял следи от кръв по дрехите му, които били измачкани и на петна, но не и от кръв. За беда не можахме да го проверим, защото дрехите му от онази нощ вече бяха минали през пералнята. Алибито му куцаше. По думите му, изкопчени след дълъг разпит, бил в Разматаз^[4], много известно заведение в Барселона, на купон на свои приятели. Там танцувал до два-три часа сутринта, а после отишъл да се наспи у дома, за да му изветрее главата. На разсъмване потеглил отново с мотора си към Л'Естартит.

— Свидетели? — пита Суредата.

Лосано бърчи вежди.

— Да, има. Две момичета, които танцували с него и един приятел, с когото пийнали по няколко чашки. Свидетелските показания обаче покриват времето до един часа. После никой не го е виждал.

Суредата неочаквано вдига глава.

— Какъв мотор има?

— Ямаха 750.

Суредата свирва с уста, давайки да се разбере, че е спец по моторите.

— Вдига до двеста километра. Това означава, че практически е възможно да вземе разстоянието от Херона до Билбао за шест часа, а това от Билбао до Лерида за три, или общо...

Лосано го прекъсва.

— Повече от девет часа и то, при положение че не спира дори за пет минути и е имал точен час и място на среща, договорени с Барбара. Вече направихме сметката и се оказа невъзможно. Барбара се обаждат от Лерида в пет часа и четирийсет и пет минути сутринта, а Мартин Борас, дори да допуснем, че свидетелите лъжат, не би могъл да бъде в Лерида преди единайсет часа. Ако свидетелите са казали истината, е абсолютно немислимо.

Суредата цъка с език.

— А ако са се срещнали в Лерида — внезапно изстрелва той.

— Как така? — възкликва Лосано объркан.

— Ами така, ако са си уговорили среща в последния момент. Барбара е разполагала с целия четвъртък следобед да отиде, където си иска, има хиляди възможни варианти.

— Момент, момент, — спира го Лосано. — И как са се свързали? В телефона на Мартин няма регистрирано обаждане от Барбара.

Тогава Суредата подхвърля дръзка хипотеза:

— Може Барбара да е имала два мобилни телефона.

Лосано остава слисан.

— И защо?

— Ами, за заблуда на родителите — отвърща без колебание Суредата. — Една хлапачка, която планира бягство, която лъже и е подложена на железен родителски контрол, ще измисли какво ли не, за да се свърже с този, с когото ѝ е забранено, без родителите да научат. Какво прави съпруг, когато знае, че жена му проверява мобилния? Купува си втори, с ваучер, крие го и номерът му е известен само на някой много специален за него човек.

Заместник-инспектор Лосано забавя отговора си. Беше в нокаут. Втори мобилен е вариант, за който не се бяха сетили. Мобилен телефон призрак, несъществуващ, за връзка само с определени номера. Мобилен, вероятно вече регистриран под друго име, за да продължи играта на криеница. Отначало му се струва прозорлива идея, осенила далновиден ум, но внезапно си дава сметка, че всъщност не е чак толкова гениална. Ако действително беше такава, в много от направените в централите на операторите справки, щеше да има празноти.

Опитва се да подреди мислите си, които Суредата бе хвърлил в пълен безпорядък.

— Да видим... Смяташ за възможно Барбара да се е обадила на Мартин Борас по мобилния, Мартин да е карал с мотора два часа до Лерида и там да се е срещнал с Барбара?

— Защо не? — дръзко отвърща Суредата. — Просто фактите трябва да се разгледат от друг ъгъл и да се разменят местата на заподозрените. Кой реално би могъл да се срещне с Барбара в пет и четирийсет и пет сутринта в Лерида?

Лосано преценява, че има право и се включва в играта.

— Съгласен съм — внезапно се оживява той. — Да допуснем, че това е истината. Барбара е стигнала някак сама до Лерида и се обажда на Мартин, нейното бивше гадже, за да се срещнат и да се сдобрят. Нека припомним, че са скъсали преди няма и седмица. И тогава избухва кавгата. Ревност, опит за насилие или реално упражнено насилие, изобщо инцидент, който е финалът на скандала им от събота вечерта. Барбара бяга и открива телефонна кабина, но докато тя се

обажда, Мартин я спипва, прекъсва разговора, удря я и я повлича към мястото, където е оставил превозното си средство. Да не забравяме, че има мотор. И къде я отвежда с мотора? На някое пусто място? В Барселона? Във вилата в Росас?

Суредата подхвърля нещо интересно:

— Росас е близо до Л'Естартит, а и ти беше казал, че родителите му били в Лондон.

— Така е, наистина — съгласява се Лосано, предпазливо. — Да предположим, че наистина я е завел във вилата в Росас, за да я скрие или да я изнасили. Често посещава мястото и обикновено там води мацките си. То е и мястото на престъплението. Сутринта Мартин се връща в лагера в единайсет и половина, сякаш нищо не се е случило. Видно било, че не е мигнал цялата нощ.

За миг двамата потъват в мълчание, стъписани от мисълта, че е напълно възможно нещата да са се случили точно така. Тъй простичко и интуитивно им бе хрумнал този сценарий — съвсем естествено и спонтанно, както обикновено на човек му идват идеите. И преди още Суредата дума да е обелил, Лосано вдига телефона и се обажда. Все още има правомощията да се разпорежда по случая:

— Лядо? Аз съм, Лосано. Преглеждам отново случаят Барбара Молина заедно със Суредата. Искam съдебна заповед за обиск на вилата в Росас, къщата на Мартин Борас. Изпрати патрул, да се търси труп. Нали знаеш как, всичко да се провери щателно — всички помещения, килер, градина, мазе. После незабавно ме информирайте за резултата.

Затваря решително и поглежда втренчено Суредата. Вече не го вижда като неопитен. Млад може би да, но млад мъж с нови и свежи идеи по случая.

— Та докъде бях стигнал? — казва разсеяно той. — А, да — отвърща си сам. — До разследванията около Мартин Борас. Взехме му телефоните и внимателно проверихме обажданията в дните, непосредствено предшестващи изчезването. Не се установи Барбара да му е звъняла. Извикахме го на разпит заедно с най-добрата приятелка на Барбара, Ева Караско, защото двамата се познават и от надеждни източници разбрахме, че Ева е флиртувала с него, преди Барбара да се появи в Клуба и да го прелъсти. Поведението му беше доста подозрително. В чакалнята Ева открито показва тревогата и недоверието си към полицията. Мартин обаче я предупреди да си

затваря устата, като мълчаливо ѝ даде знак, че е възможно да има микрофон за подслушване. Не знаеше, че нарочно ги бавим и ги караме да чакат, нито че има камера, която ги записва. Държанието му бе отработено и със сигурност криеше нещо. Когато изпратих човек да ги доведе в кабинета ми, симулира загриженост, от която нямаше и следа допреди само пет минути, когато беше насаме с Ева. Разпитът не се оказа особено ползотворен. Ева бе заела отбранителна позиция, а Мартин мълчеше. При директно зададения им въпрос какво знаят за личните проблеми на Барбара, двамата взеха ловко да увъртат, не се объркаха и не казаха нищо съществено. Говореха за строгия баща, който упражнявал железен контрол над дъщеря си, за готиния чичо, когото ѝ забранили да вижда, за учителя по история, който я баламосвал и ѝ замайвал главата с разни музеи и филми, за лошите ѝ оценки и как майката отделяла прекалено много време за малките ѝ братчета, което, по думите им, я карало да ревнува. Ние обаче вече разполагахме с необходимите улики, сочещи Мартин Борас като виновен. Разбира се, нуждаех се от още нещо, което да ги потвърди и го открих. Когато проверявах медицинския му картон, установих, че е лежал в психиатрията на клиника „Текнон“ в Барселона. Психотична криза на седемнайсет години, по време на която нападнал свой съученик и заплашил да убие майка си с ножици. Родителите му го вкарвали в болницата под абсолютна тайна, но аз го бях разкрил. Умствена неуравновесеност, склонност към насилие и най-вече лъжливи свидетелски показания — сигурен признак, че крие нещо и е виновен. Поех риска и го задържахме. Тогава го подложихме на разпити, по-тежки и мъчителни от предишните, но отново не успяхме да измъкнем нищо ясно и конкретно. Не си противоречеше, не се издаваше, ловко извърташе и не ни снесе и грам информация. Бях сигурен, че лъже. Опънахме му нервите дотам да ни заплаши, че родителите му ще подадат жалба срещу нас. Не разполагахме с много време. Родителите му действително вече бяха надигнали вой до небето и си бяха наели много скъп адвокат, който ни постави в шах. Приятелките ѝ сочеха него, майката на Барбара сочеше него, а и аз подозирах, че първопричината за бягството на Барбара е скъсването ѝ с Мартин и мистериозното насилие в съботната нощ. Нямах никакви колебания. Накрая, най-сетне Мартин Борас пропя. Стана благодарение уменията на Ромагоса. Познаваш го, нали? Дяволски

добър е в разпитите. Препоръчвам ти да го използваш при по-трудни случаи. Ромагоса така го подхвана, че го принуди да говори и Борас, притиснат до стената, се изпусна, вероятно без дори да си дава сметка, че Барбара му е отказала да има сексуални отношения с него. Оттам нататък с фрапираща откровеност и напълно хладнокръвно призна, че не е свикнал да му отказват, а той опитвал три пъти, но и трите пъти Барбара го отблъснала под различен претекст. Последният път било предната събота вечер. Ромагоса пак го притисна — попита го той какво е направил? Мартин Борас не отговори. Мълчанието му беше красноречиво. Направил ли е нещо против волята ѝ? Дали я е ударил? Изнасилил? Мартин Борас отрече всичко, но малко по малко взе да се изпуска за някои подробности. По думите му Барбара на драго сърце приела поканата му да прекарат заедно нощта в неговото жилище, възползвайки се от първия уикенд от ваканцията, през който бил сам в Барселона, докато родителите му летели за Лондон. Всичко вървяло добре, пили, слушали музика, целували се. Когато започнали да се събличат обаче, нещата се объркали, защото тя неочаквано започнала да крещи и да го удря. Изпуснала си нервите. Ситуацията била ужасно неприятна. Не, според него нищо не било станало, всичко свършило дотук. Оставил я на мира, вземайки я за пълна истеричка, но, разбира се, се засегнал. Хвърлил ѝ дрехите в лицето и ѝ казал да се маха. И повече не я виждал. Това се случило съботата и неделята преди изчезването ѝ. Събота деветнайсети март, деня на Сан Хосе. Ходели от четири месеца, а според Мартин Борас, не са имали пълен сексуален контакт. Били минали три месеца и откакто Барбара се била отчуждила от приятелката си Ева. Доколкото схванах, скарали се заради момчето. Но да не смесваме нещата. Говорехме за събота през нощта. Мартин Борас твърди, че Барбара си е тръгнала около един часа през нощта. Била бясна, очите ѝ мятали огън и жупел, а вече на вратата, му заявила, че е девствена и не смее, понеже с това шега не бива. Още не била показала на родителите си бележника с двойките и ги излъгала, че този уикенд ще бъде на официален курс по мониторинг^[5]. Нурия Солис ѝ разрешила да отиде, независимо от подозренията си, че не ѝ казва истината. Никой не знае къде е била през останалата част от нощта. Върнала се у дома в неделя сутринта с измачкани, разкъсани и мръсни дрехи. Този път Нурия Солис не могла да скрие от мъжа си, който се разсърдил много сериозно на Барбара и ѝ вдигнал голям

скандал. Този епизод е най-мъгляв. Барбара обяснява, макар и да звучи твърде неправдоподобно, че някой се опитал да ѝ открадне чантата. Но какво всъщност се е случило в събота срещу неделя през нощта? По дрехите ѝ можело да се съди, че е имало опит за насилие или поне проява на жестокост от нечия страна. Копчетата на блузата ѝ липсвали, а пликчетата ѝ били скъсани и, въпреки че ги скрила и ги хвърлила, майка ѝ ги намерила в кофата за боклук раздрани.

Суреда шумно изсвирва с уста, сякаш е стигнал до прозрение, разтълкувал е всички следи и най-сетне, като по чудо, е намерил решение на загадката. И на Лосано му се иска да е толкова оптимистичен, но за него съботната нощ си остава тъмна загадка, която така и не успява да си изясни.

— Кой е нападнал Барбара? — пита се на глас той.

Суреда го прекъсва:

— Показанията на Борас издишат.

Тогава Лосано му подава лист хартия.

— Това са свидетелските показания на съседка, сблъскала се с Барбара при излизането ѝ от апартамента на Мартин в Барселона в посочения от него час, тоест към един през нощта. Съседката, някоя си Каролина Верхис, е петдесет и осем годишна жена, вдовица, живееща от около тридесет и две години в съседство. Тъкмо извеждала кучето си на разходка и я видяла горчиво да плаче като Мария Магдалена. Помъчила се да я утеши, но Барбара не я чувала. Дрехите ѝ си били съвсем наред и си тръгнала сама.

Суреда млъква обезсърчен. И наистина положението е отчайващо. Заместник-инспектор Лосано се прокашля, за да си прочисти гърлото, вади друг лист от купчината с документи и го подава на Тони Суреда, който вече не си води бележки, не го прекъсва, а само слуша внимателно.

— В понеделника Барбара показала бележника си на родителите си и се вдигнала голяма олелия, а във вторник изчезнала. — Лосано продължава, без да спира. — От показанията на Мартин Борас най-много ни изненада колко категорично отказваше Барбара да е имала сексуални отношения с него, а също и твърдението му, че никога не ѝ е посягал. Не я е удрял. Или Мартин Борас лъжеше, или имаше замесен друг. Кой я беше удрял и причинил раните на Барбара? Защо вземаше

противозачатъчни? Защото Барбара Молина е вземала хапчета против забременяване поне от три месеца.

— Контрацептиви? — изненадва се Суредата.

Лосано се радва на интереса, проявен от приемника му.

— Да, Барбара е вземала противозачатъчни, марка „Ясмин“, за да сме по-точни, от ония дето обикновено ги дават на тийнейджърките по аптеките без рецепта. По време на една наша много неприятна среща майката го спомена и предизвика изумлението на бащата. Двамата се скараха пред мен. Бащата, в пълно неведение по въпроса, упрекна съпругата си, че крие от него такива важни неща. Тогава Нурия Солис се разплака и каза, че не е искала да създава семеен проблем и го е запазила в тайна, защото го е научила от Барбара в разговор като жена с жена.

— Жена ли? — избухна бащата. — Жена на петнайсет години!? На каква възраст смяташ, че момичетата стават жени? Дори за теб, на твоите години, май не може да се каже, че си зряла жена. Може би си й купила и порнография, за да се научи как се прави?

Така ужасно се обвиняваха един друг, безсмислено и жестоко, че ги помолих да отложим разговора, докато се успокоят. Тръгнаха си засрамени и мога само да си представя какъв грандиозен скандал е избухнал у дома. Интуитивно почувствах, че тази двойка рано или късно ще се разпадне и накрая ще се разделят. Връзката им не бе достатъчно стабилна, за да издържи на ударите на недоверието между тях. Майката страдаше, че са отблъснали дъщеря си. Бащата не приемаше, че вече е жена. Трудно уравнение, за да се държат единни в мъката.

Обаче грешах, както и в много други случаи. Когато всичко изглеждаше кристално ясно и уликите водеха към Мартин Борас, заоррахме на едно място. Нито напред, нито назад. Мартин Борас не си противоречеше, не се объркваше, съпоставките се оказаха безполезни и не доведоха до никакви нови следи. Подозирахме, че е възможно семейството да е унищожило някакво доказателство, някаква следа, но не можехме да го докажем. И тогава, когато съвсем се бяхме обезкуражили, се появи друг заподозрян, дотогава оставал в сянка.

— Хесус Лопес. Учителят, нали? — намесва се Суредата.

Лосано си налива отново вода и се кани да започне с Хесус Лопес, но точно в този момент влиза Долорес и ги прекъсва. Не

поглежда към него, обръща се към Суреда.

— Шефът те чака, иска да говори с теб.

Лосано се размърдва неспокойно на стола. Долорес вече не го брои за нищо. Главен инспектор Доменен търси директно Суреда, а той вече не влиза в сметката.

Бляскавият бъдещ заместник-инспектор Суреда излиза от кабинета доволен, че е бил извикан от главния инспектор.

Лосано остава сам, поглежда си часовника и отново започва да си човърка зъбите с клечката. Загледан в засмяната снимка на Барбара се пита кога и в какво е сгрешил. Главата му, обаче, не престава да работи и този път мисълта му тръгва в неподозирана посока. Макар и с болка, трябва да признае, че младата кръв внася свеж въздух в старите, мухлясали случаи. Суреда му беше дал добър урок. Трябва да мисли по различен начин. Трябва да преразгледа отново делото и да пренареди картината, разглеждайки я от друга перспектива; да излезе от омагьосания кръг, в който се бе въртял през последните четири години.

[1] В Испания ESO (задължително средно образование) е от 6 до 16-годишна възраст и включва 6 години основно и 4 години средно. След тях идва незадължително двугодишно образование за бакалавър. — Бел.пр. ↑

[2] Пенсионен фонд. — Бел.пр. ↑

[3] Университета в Деусто — един от най-престижните йезуитски университети. Деусто е квартал в Барселона. — Бел.пр. ↑

[4] Разматаз — голяма концертна зала с дискотека, обединяваща пет клуба. — Бел.пр. ↑

[5] Курс по мониторинг — проверка и оценка на знанията, както и подготовка за изпит и сертификат — Бел.пр. ↑

8. БАРБАРА МОЛИНА

Чух шум. Сигурна съм. Разпознавам безпогрешно и знам всички шумове, които съпътстват съществуването ми тук от четири години насам. Трополенето на камъчетата по гумите, когато колата минава по чакъла в градината, хлопването на външната врата, скърцането на дъските от стъпките му по дюшемето, клокоченето на тръбопровода, напомнящо къркорене на черва на гладен стомах. През повечето време цари пълна тишина. С малки изключения: пчелата, промъкнала се през вратата; паяк, който тихо и търпеливо тъчеше паяжината си в един ъгъл на тавана, и... плъхът. Беше отдавна, сигурно бе влязъл през сифона или през отдушника, докато той ми правеше тоалетната. Онази нощ, докато спях, ме събуди дразнещ шум от някаква нахална твар, на която не й пукаше чувам ли я, или не. Завих се през глава с одеялото и наострих слух, ужасена, мъчейки се да позная какво ли е това животно до мен в тъмнината. Долових специфичното „кръц-кръц“ на зъби, които гризат дървото, нахъсаното дишане на душеща муцунка и шум от лапи, ровещи в храната. Стоях парализирана и не смеех да помръдна и на милиметър. „Какво да правя? Какво да направя?“, мислех си аз, докато в един момент не ме стресна трясък от счупени чинии и чаши. Веднага след това ясно чух тупуркане на тяло, което притичваше съвсем ниско, почти докосвайки пода, с плъзгащо движение, което за секунди спря, а после продължи напред, към мен. Тогава не издържах. Скочих, светнах лампата, препъвайки се, и го видях там, точно до дюшека, на две педи от носа ми. Беше гаден черен плъх, от онези, дето ходят по канализационните тръби, огромен като заек, който, вместо да избяга, застина неподвижен и впи предизвикателно очички в мен. Аз и плъхът, лице в лице. Въпреки това не изпитах погнуса. Беше отвратителен, но не предизвика погнуса в мен. Стори ми се опасен и толкоз. Космите на ръцете и краката ми настръхнаха и изпитах омраза. Примитивната, извечна родова омраза между животинските видове. Ненавиждах онова неприятно животно, завладяло моята територия. Изправих се на крака, за да му покажа, че съм много по-висока от него и с бърз поглед изчислих разстоянието,

което ме отделяше от метлата. Беше прекалено далеч, а плъхът ми препречваше пътя. Тогава със скок грабнах един стол за облегалката и както го бях хванала, обърнат с краката нагоре, го размахвах заплашително. Аз, изправена срещу плъх, сякаш съм цирков укротител — невероятна картинка! Сега като си спомня, стомахът ми се свива и се чудя откъде извадих такъв кураж. Плъхът не помръдна, не отстъпи, изцвърча силно, като заек преди да го заколят и в този миг се хвърлих стремително върху него с вик: „Изчезвай оттук, звяр мръсен!“. Вече не го виждах като плъх, дори не се замислях, че мишките и плъховете хапят и разнасят зарази, че са противни същества, от които преди изпитвах панически ужас. В онзи момент за мен той беше враг и аз се отбранявах. Казано между другото, беше героичен и достоен противник. По онова време, след почти осем месеца затвор, бях тотално превъртяла и си го изкарах на плъха. Той го отнесе. Не знаеше къде да се скрие. Притиснах го до стената с неподозирано настървение, грабнах метлата и ослепяла от ярост, го направих на пихтия. Така и не разбрах нито кога, нито как плъхът се предаде. Възможно е още първият ми удар да е бил смъртоносен. Въпросът е, че не се уплаших, нито ми пукаше дали ще ме нападне. Не мислех за отбрана, яростта ме правеше силна, непобедима. Спрях задъхана, много след като осъзнах, че е пукнал. Продължих да го удрям с метлата и да надавам викове, като играчите на тенис, когато връщат топката. Кресях, за да се разтоваря, и след всеки вик се чувствах все по-освободена. Разбрах как се чувства той, когато, ослепял от ярост ме удря и ме нагрубява. Представих си, че съм плъх. Като плъха, който бях размазала. Уплаших се. Щом Той не можеше да се овладее, някой ден щеше да ме убие, както аз направих с плъха.

Страх ме е, много ме е страх. Страхът отново ме завладява и се скривам под леглото, свита на кълбо, а в главата ми изплуват кошмарните спомени за паниката, която ме обземаше от приближаващите му стъпки, за ужаса от очакването на гневните му изблици и на нечовешки жестоките му наказания. Когато ме лишаваше от храна, стомахът ми се гърчеше от спазми и пробождания, не знаех дали от глад, или от смазващ ужас. Но по онова време все още имах желанието да избягам на всяка цена, каквото и да става, и не се предавах. Неведнъж правих опити за бягство. Очите ми бяха все навън и при първа възможност се обръщах и хуквах да бягам, но той винаги

ме хващаше и ме наказваше, без свидетели, без граници, без мярка. С абсолютна безнаказаност, сякаш съм мишка. При все това не ме убиваше, спираше в последния момент, когато не ми останеха сили за съпротива. Тогава ставаше мил. Доставяше му удоволствие да завися от него, харесваше му да разполага с живота ми като капризно божество, да ми го опрощава и да ми го връща бавно. Обичаше да управлява здравето, чувствата и храната ми, а после да ми отнеме всичко, внезапно, когато на него му скимне. Понякога решаваше да не ми говори в продължение на седмици. Просто един ден спираше да ми говори и не знаех защо. Блъсках си главата да проумея какво съм направила, с какво съм го обидила и дори го питах, но той ме измъчваше с мълчанието си, много по-страшно от ударите му. Това ме разстройваше и го умолявах да ми каже какво бях сгрешила, умолявах го да ми каже нещо, да ми се развика, ако трябва. Осъзнах, че без думите ние, хората, се превръщаме в зверове и губим здрав разум. Беше нечовешко наказание. Предпочитах да ме бие, тогава болката идваше незабавно, бликваше кръвта, излизаха ми синини, кокалите ми пукаха, но после той измиваше раните ми със спирт, слагаше ми йод, превързваше ме внимателно и ми се усмихваше. Веднъж дори счупи едната ми ръка. Без да иска. Беше ме стиснал здраво, но аз толкова яростно се дърпах, че я чух как се прекърши като речна тръстика. Той искрено съжали. „Ти сама си я счупи, направи го нарочно, за да ме накараш да се чувствам зле, нали? Лошо момиче, сама си го търсеше.“ А на другия ден се появи с торба, пълна с гипс и с вериги. След като ми гипсира ръката как да е, ми каза: „Като не можеш да стоиш мирна, налага се да те вържа“. Държа ме окована цяла вечност. Може би месец, може би два. Гърбът ми се разрани, защото пишках легнала. По този начин искаше да ме унизи. Позволяваше ми да стана, с негова помощ, само за да се изходя в една кофа, веднъж дневно, а понякога и веднъж на два дена. Оставяше ми малко вода и чиния с храна близо до дюшека за спане, но на няколко пъти чинията ми се изплъзваше от ръцете и падаше с трясък на пода, и съдържанието ѝ се изсипваше — ориз, пиле, или супа — но прекалено далеч, за да ги стигна с ръка. Така си и оставах там. Аз умирах от глад, а храната на пода, на метър от мен, се разваляше под носа ми. През онзи период, когато се появеше в мазето, почти не ме поглеждаше, сякаш съм куче, вързано на верига. Работеше трескаво, запушваше цепнатините в стените, от които

понякога излитаха виковете ми. Изолира стените с корково покритие и монтира блиндирана врата. А аз, затворничката, го наблюдавах от дюшека и осъзнавах, че колкото по-висока става стената, отделяща ме от света, толкова повече губя надежда някога да се върна в него. Накрая ми свали оковите. „Викай колкото искаш, никой няма да те чуе. Опитай се да излезеш, няма откъде и как. Няма врати, няма прозорци.“ Да, но имах юмруци и крака и го нападах всеки път, когато посегнеше да ме докосне. После плачех отчаяно от чиста безнадеждност и плачът ме успокояваше.

„Като животно си — казваше ми той. — Глупаво куче, което хапе ръката, която му дава да яде.“ Но във вените ми още течеше кръв и правех усилия да видя слънцето. В една от тези битки на живот и смърт, ми изби един зъб. Сега имам черна дупка и, когато в деня на осемнайсетия ми рожден ден се качих в къщата, влязох в банята и се погледнах в огледалото, си глътнах езика. Уплаших се от самата себе си. Приличах на маска за Хелоуин. На мястото на зъба зееше черна дупка, празно и тъмно пространство.

Това бе в началото, когато имах желание да бягам.

Сега вече нямам къде да се върна. Всички ме мислят за мъртва. Майка ми носи цветя извън града и ги хвърля на вятъра в деня на рождения ми ден, а братята ми пускат в небето балон с моето име. Знам, че съм мъртва, защото така пишеше във вестника. Той ми го навря под носа с думите: „Ето ти, на, чети! Чети, да видиш и да знаеш, ти си мъртва за всички, завинаги. И толкоз“. И аз прочетох с разкривено от ужас лице онова известие, което ми се стори зловеща шега:

Барбара Молина,
починала на 25 март 2005 година.
От родителите и от братята ѝ.
Винаги ще те помним.

Страх ме е. Много ме е страх. Когато се върне, ще разбере, че съм се обаждала на Ева и ще ме убие. Не е престъпление да убиеш мъртвец.

Мъртва съм от четири години.

9. САЛВАДОР ЛОСАНО

Заместник-инспектор Суредата е седнал срещу стария заместник-инспектор Лосано. Вече е официално назначен. Инспектор Доменек току-що го бе приел в кабинета си и му бе връчил заповедта за назначение, която влиза в сила от утре, в нула часа. Лосано забелязва, че е разсеян и за разлика от преди малко, сега не слуша внимателно обясненията му, не споделя отчаянието му, нито чувството му за безсилие пред този толкова мътен случай. Вече не остроумничи и не е в настроение великодушно да му дава съвети, или да му подхвърли блестящи идеи. Младият Суредата се е замислил за очакващите го предизвикателства. За предстоящите нови случаи с други момичета като Барбара, които за беда ще се трупат върху бюрото му и ще бъдат негови, и само негови. Виж, за тях той ще се старае много и ще прекарва безсънни нощи. В края на краищата Барбара Молина е заварен случай, оставен му в наследство. Стара история, вече покрита с прах. И все пак Тони Суредата се преструва, че проявява интерес.

— Бяхме стигнали до Хесус Лопес — напомня той на предшественика си.

„Сякаш се обръща към някой изкуфял дядка, на когото трябва непрестанно да се напомня“, мисли си Лосано ядосан.

А истината, може би, е, че Лосано е станал прекалено чувствителен от неизбежното си и съвсем близко пенсиониране.

— Хесус Лопес се появяваше във всички свидетелски показания, но оставаше в сянката на Мартин Борас — подхваща Салвадор Лосано, сякаш несъзнателно търси оправдание, че разследванията са вървели в невярната посока. — Преподавал социални науки в училище „Леванте“, където е учила Барбара. Училище „Леванте“, сигурно си чувал за него, е онова на улица „Урхел“, близо до Индустриалното училище. Светско платено училище, в което се преподава до четвърти клас на средното задължително обучение. Барбара е ходела в него три години, с едни и същи съученици. Това е елитно училище, с деца от добри семейства, малко на брой, по един клас за година, където ученици и учители се познават открай време. След завършването на

висшето си образование по география и история, Хесус Лопес е преподавал в няколко средни училища като хоноруван преподавател, явявал се на два пъти на конкурси за постоянно място, без да бъде одобрен и най-сетне, вече двадесет и седемгодишен, е назначен с договор в училище „Леванте“, благодарение на препоръките на учителя по физика, Мануел Понс, приятел на баща му. Тоест по онова време има осем години трудов стаж. Рус, луничав, висок и слаб, изглеждаше десет години по-млад от възрастта си. Държи се като активист на Грийнпийс, което не му отива особено и се прави на голям интелектуалец с подчертани интереси към киното, философията и изкуството. Млад учител, отгоре на всичко сърдечен и дружелюбен, което идеално пасва на духа на училището, събрало отбрано и изискано общество, и което благоприлича за създаването на отношения между учител и ученик, надхвърлящи рамките на тези в класните стаи. Води учениците на кино, на театър, по музеи и посещават различни културни събития. Всяка година пътува до Рим с абитуриентите, завършващи четвърта година на ESO^[1] и прекарва по една седмица в Тарагона с учениците от трета на ESO, тоест от класа, в който е учила Барбара. В петък вечерта често завършвал разходките в света на изкуството с поредната изложба в МАКБА^[2], или в някой бар в квартал „Дел Равал“, заобиколен от блестящи и хубави ученички. Това последното, разбира се, го научихме по-късно. През май 2005-та Хесус Лопес е учител, признат, уважаван, от три години женен за Лаура Вентура, по онова време бременна с неродения им син и баща на двегодишно момиченце. Живее в Лес Кортс^[3] и ходи до училище „Леванте“ всяка сутрин с колело.

За съмнителен най-напред го посочи Ева, бившата най-добра приятелка на Барбара. После бе Мартин Борас, ексгаджето на Барбара, и накрая — последен и решаващ — бе класната на Барбара, Ремедиос Комас, към чиито показания се върнахме отново след лутанията ни в разследването.

Ева изостри вниманието ни и ни насочи към него с изненадващо за нас твърдение, че скарването им с Барбара не е било заради Мартин Борас, а заради Хесус Лопес. По думите на Ева Караско — цитирам буквално — Барбара му ближела задника, смеела се на тъпите му вицове и му правела вятър за всичко. Била любимката от свитата му, тайно влюбена в него и за всичко му играела по гайдата. Известно ѝ

било колко често се виждали, дълго разговаряли и оставали насаме. Накрая Ева избълва купища обвинения, къде основателни, къде не, срещу Хесус Лопес и съмнителното му поведение с учениците от училище „Леванте“, което ни накара да преразгледаме всичко и да започнем от самото начало.

Сигурно си чувал за скандала в пресата.

Лосано измъква измежду документите хвърчащи листчета с изрезки, едното от вестник „Ла Вангвардия“, другото от „Ел Паис“, вече са пожълтели и чете:

— Учител, обвинен в педофилия, вероятен заподозрян по делото Барбара — поема си въздух и продължава: — Бащата на изчезналото момиче напада учителя, замесен в случая.

Преглежда други изрезки и се спира на една от „Ел Периодико“ със заглавие „Училищен скандал“.

— Скандалът беше грандиозен и се разрази неочаквано. Като бутилка с газ, която ни е била пред очите, но не сме забелязали изтичането и внезапно избухва пред очите ни. В предишни свои показания Мартин Борас ми бе споменал, че Хесус Лопес вечно бил в устата на Барбара и имал голямо влияние над нея. При все това не му беше известно да са се виждали и срещали тайно. Борас не бе част от училищния кръг. Всъщност съучениците на Барбара ни подпалиха фитила. Показанието на Ева отприщи нещата, след нея проговориха и други. Неочаквано на бял свят излезе онова, което всички знаеха, но премълчаваха, а именно че Хесус Лопес поддържа извънучилищни отношения с непълнолетни ученици. Открай време го беше правил, още щом кракът му стъпил за първи път в училището. От седем години излизал с малки групички от ученици, все хубави момичета, на възраст между четиринайсет и седемнайсет години. Невинни наглед излизания под маскировката и претенциите за културни занимания. Ловък и прикрит. Пигмалион^[4], човек самовлюбен, със самочувствието на голям интелектуалец, който от време на време си позволявал шегички и дребни интимности, сякаш случайно откраднати. Приятелска ръка на бедрото, нежна прегръдка, симпатично ощипване по дупето, съобщение по мобилния, задушежни разговори със споделяне на лични неща, кафе по вечерно време, разходка насаме. Измъквахме нови и нови признания, макар да им ги вадехме с ченгел от устата. Момичетата плачеха и отричаха каквато и да била

злонамереност от негова страна. Той беше техният герой, техният водач и ги бе избрал между многото други. Нямаха самочувствието да са най-хубавите. Със сигурност обаче вярваха, че са най-умните. Полесен се оказа разпитът на бившите ученички. От дистанцията на времето съумяваха да анализират по-трезво лекомисленото поведение на Хесус. Пълен кретен! Питър Пан. Нещастник. Инфантил. Такива бяха определенията им — категорични, верни и потресаващи. Никоя от тях обаче не го обвини в сексуална злоупотреба. Макар и на ръба на непристойното, поведението му никога не прехвърляше границата на приличието. Без да искаме, бяхме разкрили върха на огромен айсберг, непредвидим и неуправляем, но мен ме интересуваше само Барбара.

Решаваща в случая се оказа изповедта на Ремедиос Комас. Дойде да ни даде показания доброволно, след като разбрала колко са сериозни нещата. Двамата отново седнахме очи в очи. Беше тъмнокоса и добре сложена зряла жена, без грим и бижута, стилно и елегантно облечена. Разведена от двайсетина години, бе отгледала три деца съвсем сама. Не си наложи никакви задръжки в приказките и хубавичко го подреди. Ако се беше решила да говори преди месец, щяхме да си спестим много безполезна усилия в грешната посока. Ремедиос Комас поиска позволение да пуши и аз ѝ разреших, специално за нея направих изключение. Отидохме в едно кафене и, между две кафета с мляко, ми сподели, че отдавна е пушач — ту спира цигарите, ту отново ги пропушва, — но се кани в най-скоро време пак да ги откаже. Запали цигарата с изискан жест, дръпна жадно, изпусна дима и заговори със строгия си малко дрезгав глас. Помня нашия разговор дума по дума.

„Никога не ми е харесвало отношението на Хесус към ученичките — даде ясно да се разбере още в самото начало тя. — Останалите преподаватели се шегуват с това, но не и аз. През последните четири години съм класна на един и същи клас, сега третокурсници, и неведнъж ми се е налагало да гася пожари. Хесус им объркваше главите, учеше ги на упадъчните изтънчени маниери, характерни за интелектуалците сноби, и им внушаваше, че ги въвежда в света на голямата култура и изкуствата. Да, наистина, запознаваше ги с Висконти, със Серт или с Пикасо, но си играеше с чувствата им. Харесваше му да се възхищават от него, изпитваше някакво похотливо удоволствие от това, някак по детински, но без изобщо да му пука, че

може да им разбие сърцата. А да се разбие сърцето на петнайсетгодишно момиче никак не е трудно. Не знам дали ви е известно — говореше тя, захапала цигара, — те са лесно влюбчиви, впечатлителни, раними, и независимо че физически са вече жени, гледат на света с детски очи. Те са доверчиви, дълбоко емоционални и максималистки. Егото им се люшка от едната крайност в другата като махалото на Фуко. Един ден се мислят за богини, а на другия искат да се самоубиват. — Говореше с болка и с яд. Изглежда се сърдеше на себе си, задето не е посмяла по-рано да изкаже публично онова, което казваше пред мен в онзи момент. — Хесус ги подбираше по своя преценка и вкус, беше си създал свита от любимки и всяка година коронясваше някоя за своя фаворитка. Понякога царуването ѝ продължаваше дълго, друг път бе съвсем мимолетно, зависеше накъде ще духне вятърът. Никога обаче не минаваше границата, никога не отиваше твърде далеч. Затова всички го приемахме, без да негодуваме, оставяхме го да си я кара, както си знае. Извънучилищните излизания придаваха стил на училището. През двайсет и първи век трудно можеш да намериш човек, готов да философства върху френския сюрреализъм с учениците си в събота вечер. Няма нищо опасно в това — казвахме си ние, за да го оправдаем, беше като палаво дете, което им отваря очите за света. Древногръцката скулптура, германските романтици, живописиста на кубистите, неореалистичното кино. Доколкото знам, не е имало никакви оплаквания срещу него — добави тя. Загаси фаса си в пепелника и ме погледна виновно. — Ще ви разкажа нещо, което трябваше да ви споделя много по-рано — призна си тя, — но се боях да не отворя кутията на Пандора. Една вечер в училище, може би преди месец, изненадах Хесус Лопес насаме с Барбара Молина в залата за семинарни упражнения в крилото на обществените науки. — За секунди млъкна. — Съжалявам. Сега ще избухне скандал, знам, и вероятно и аз ще пострадам. Не можете да си представите колко малко е нужно, за да се очерни доброто име на едно училище. Мълвата бързо се разпространява, плъзва като петно от асфалт.“

Слушах я много внимателно, бях целият в слух. Бе най-възнуващото сведение, което чувах през последния месец. Ремедиос Комас си пое дълбоко въздух и продължи изповедта си:

„Беше десет часа вечерта, в училището нямаше никой, дори чистачките си бяха отишли, а аз бях забравила да взема писмените

работи от проведения изпит, които трябваше да поправа през съботата и неделята. Едва ли знаете, но най-неприятната част от учителската професия е проверката на писмени работи. И така, взех ключовете, с които разполагаме само ние, от ръководството, и тръгнах към училището. Не обръщах внимание на дъждовития и неприятен петъчен ден. Бях свикнала с изненадите на времето. Случвало се е да ми се обадят посред нощ, защото алармата се е задействала и се е налагало да скоча от леглото и спешно да отида дотам. Аз живея най-близо, само на две преки. Този път обаче веднага си дадох сметка, че вътре има някой. Вратата не беше заключена, както обикновено с двойно превъртане на ключа, а алармената система беше изключена. Заизкачвах се по стълбището много предпазливо и на втория етаж, където се водят семинарите, чух гласове. Бавно и тихо започнах да се приближавам и под вратата на залата по социални науки, видях да се процежда лъч светлина. Спрях за кратко и се вслушах по-внимателно. Долових хлипания, долитащи отвътре. Някой плачеше. Плачеше момиче. Без да се замисля и за секунда, отворих вратата и видях Хесус Лопес, прегърнал Барбара Молина, обляна в сълзи. Мигом всичко секна. И плачът, и гласовете. Двамата ме гледаха с широко отворени очи, силно изплашени, че са били хванати на местопрестъплението. Макар че, всъщност не знам кой от трима ни беше по-изплашен. Повярвайте, никак не е приятно да хванеш учител с ученичка в подобна съмнителна ситуация. Ако трябва да съм откровена, не забелязах нищо подозрително, което недвусмислено да сочи, че става дума за любовна среща. Като оставим настрана късния час и мястото на срещата, нито дрехите, нито държанието им подсказваха, че съм ги сварила в неудобно положение. И все пак беше непростимо. Хесус Лопес реагира светкавично и веднага се помъчи да ми даде някакво обяснение. «Барбара има проблеми и поиска да ми ги сподели.» Сам разбирате колко трудно ми беше да приема за нормално преподавател да си прави среща късно вечерта с непълнолетна ученичка в съвсем празна сграда, където няма жив човек. Освен това Хесус Лопес нямаше, или поне не би трябвало да има, ключове от училището и на теория не би трябвало да знае кода за алармената система. Беше смущаващо, но аз не загубих хладнокръвие. Много сухо помолих да ме придружи да изпратим Барбара до дома ѝ. Тримата тръгнахме заедно по улицата, потънали в мълчание. Разстоянието беше късо. Барбара

вървеше по средата, безропотно, свела глава — съзнаваше каква страшна буря ще се разрази. Оставихме я пред вратата на дома ѝ. Разбрахме се на другия ден да дойде в кабинета ми. После с Хесус отидохме в един бар и там, вече останали само двамата, ме заля с обяснения и оправдания. Беше много разстроен, никога преди не го бях виждала толкова остарял, толкова съсипан. Годишките, крити с такова старание и суета, изведнъж му проличаха. Беше ми ясно, че съм длъжна да уведомя ръководството на училището за случая, но Хесус ме помоли да си затворя очите. Беше сломен, направо рухна пред мен. По страните му се стичаха сълзи, като на някой хлапак, и дори се опита да ме умилюва с това, че съпругата му очаквала дете. Върна ми ключовете, засрамен. Всичко било по негова вина — призна си той най-смирено, за да ме предразположи. Барбара искала да поговори с него, а и на него му се налагало да остане до късно в училището по работа. «Момичето живее наблизо — добави в своя защита — а дубликат от ключовете си бях направил за всеки случай. За първи път ми е!» — уверяваше ме и ми се кълнеше той. Не му повярвах, защото човек, който разполага с копие от ключовете и знае кода на алармената система, действа професионално като изпечен мошеник. На колко ли момичета е определял среща в училището преди Барбара? — питах се аз. Главата щеше да ми да се пръсне и затова си тръгнах за вкъщи, без да обещавам нищо. Казах му, че искам да си помисля на трезва глава, след като се успокоя. И от много мислене не мигнах цялата нощ. Повтарях си хиляди пъти, че трябва незабавно да уведомя училищното ръководство, независимо че така щях да обрека един колега на уволнение, на срам и позор, и дори на развод. Но той беше зрял човек, а много отдавна вървеше по ръба. Този път бе прекалил. Въпреки всичко силно се затруднявах да поема подобна отговорност. Коя бях аз, та да съдя някого? Да стана причината да се разрази трагедия? На следващия ден Барбара дойде в кабинета ми разтреперана като изплашено кученце. Побързах да я успокоя и се опитах да я предразположа.“

И тук Ремедиос Комас замълча.

„Но не успях, така и не ми се довери. Барбара не ми вярваше, затова не ми даде никакво обяснение, дори не отвори дума за проблема, който е искала да сподели с Хесус. През цялото време плака, умолявайки ме да не казвам нищо. Повтаряше, че между нея и Хесус

не се е случило нищо, просто искала да му сподели някакъв свой много личен проблем и това повече никога нямало да се повтори. Преграхнах в усилията си да я накарам да проумее, че тя няма никаква вина, защото е непълнолетна, но Барбара упорито настояваше на своето. Накрая дори ме заплаши с нерядко използван от тийнейджърите аргумент и опасен похват: «Баща ми никога няма да ми прости — увери ме тя, — по-добре да се самоубия, отколкото той да научи».

Ремедиос Комас ми поиска разрешение да изпуши нова цигара и, признавам, и аз се присъединих към нея. За кратко потъна в мълчание, замислена, обвита в облак дим, засрамена, че може би е взела грешно решение, и накрая рече:

— Обещах ѝ да мълча при условие повече никога да не се доближава до Хесус Лопес. Направих го заради Барбара, не заради него — уточни тя. — Ако моето мълчание досега е престъпление, ще си поема отговорността... Този път — заключи тя.

През цялото време Суредата не обели думичка. Докато слушаше, си представяше сцената, почти чу и видя Ремедиос Комас и изстрада заедно с нея дилемата ѝ. Лосано е доволен. Усеща, че е успял да го развълнува и го е направил съпричастен към тези толкова деликатни моменти от разследването по случай, който сега вече мислеше за разрешен. Сега, когато навърза нещата и приписа на Хесус Лопес вината за малтретирането, за противозачатъчните, за сексуалната злоупотреба, за лошите оценки и бягството на Барбара. Всичко пасваше. Получаваше се перфектното уравнение. Учителят бе превишил правата си; беше реагирал грубо или агресивно, от страх да не бъде разкрит; бе объркал главата на Барбара и, може би, ѝ беше обещал неизпълними за него неща. Всъщност той представляваше много голям неприятел на Мартин Борас. И Лосано си спомня неочаквано осенилата го идея, че навярно Мартин Борас е бил само спасителен изход за избавлението на Барбара, отворена врата, през която, в крайна сметка, така и не е успяла да мине.

— Винаги съм го смятал за кръгъл идиот — вметва Суредата. — Но да си малоумник не означава, че си убиец — добавя дълбокомислено той.

Вътрешно Лосано се дразни от самонадеяността на Суредата. Сякаш единствено той е способен да прозре истината и за него всичко

е фасулска работа. Като че е толкова лесно да сложиш знак на неравенство между глупака и убиеца.

Продължава, все едно не е чул приемника си:

— Истината е, че скандалът действително избухна и предсказанията на Хесус се сбъднаха, а професионалният и личният му живот се сринаха тотално, макар така и да не се намери нито едно доказателство, което да го свърже било с изчезването на Барбара, било да подсказва, че срещата им е била сексуална, или да говори, че е упражнил насилие върху нея. Проверихме колата му, дрехите, движението по кредитната му карта, поставихме го под наблюдение и подслушвахме телефоните му. Безплодни усилия. Навсякъде ударихме на камък, а и той упорито отричаше всичко. Без улики, без свидетелски показания и без тяло бе невъзможно да продължим следствието по случая. Жена му, въпреки ненавистта, която демонстрира по-късно към своя вече бивш съпруг, така и не промени показанията си и твърдеше упорито, че Хесус Лопес е бил с нея в Барселона през всичките дни на Страстната седмица. Колкото и да се мъчеше полицията, никой не успя да докаже противното.

Заместник-инспектор Суредата става и поглежда часовника.

— Нещо друго? — пита той с тон на човек, нетърпелив да отсвири свой подчинен.

Очевидно бърза за някъде. Или изведнъж се е сетил за уговорена среща, или му се е приискало да запали цигара. Хесус Лопес вече не му е толкова интересен, колкото му беше Мартин Борас допреди малко. Въпреки разочарованието си Лосано се утешава, че е излязъл прав. Интуицията не го бе излъгала. Случаят Молина въобще не вълнуваше Суредата. Младите не обичат старите затлачени случаи.

— До довечера, ще се видим на прощалното тържество.

И вече на вратата, подхвърля шегичка:

— И преди съм си го мислел, но сега вече категорично заявявам, че никога няма да работя като учител.

Лосано остава сам пред досието по делото Барбара Молина. Върху бюрото му, като на маса за аутопсия, лежи Барбара, разрязана и изтърбушена. Хипотези, догадки, имена... Труден пъзел, който се бе опитвал да подреди милион пъти. Със сигурност името на убиеца е някъде тук, сред книжата, до името на Барбара. Тук са и мобилните телефони, и обстоятелствата, фактите, и мистериозно изчезналото тяло

на момичето. Работата е там, че от толкова много гледане и разглеждане, всичко му играеше пред очите и вече не е способен да го различи. Искаше му се да може да си сложи вълшебни очила, за да види ясно размазаните смислови знаци на случая. В едно беше сигурен и то е, че ударите по тялото на момичето и убийството са дело на един и същи човек. Навярно пенсионирането му щеше да даде зелена улица на Барбара. Може би той беше променливата величина в уравнението и когато се оттегли от случая, другите ще се окажат способни да го решат, проявявайки прозорливостта, която на него му бе липсвала.

Лосано става да се поразходи преди прощалната вечеря, на която щяха да му подарят обичайния часовник и да пият за негово здраве.

Остават му само шест часа, но те щяха да са най-дългите часове в живота му.

[1] ESO — задължително средно образование. — Бел.пр. ↑

[2] MACBA — музей на съвременното изкуство в Барселона. — Бел.пр. ↑

[3] Les Corts (катал.), Las Cortes (кастилски) — един от по-отдалечените квартали на Барселона. — Бел.пр. ↑

[4] Пигмалион — легендарна фигура от Кипър, познат от поемата на Овидий „Метаморфози, X“, в която Пигмалион е скулптор, който се влюбва в изваяна от него самия статуя. — Бел.пр. ↑

10. ЕВА КАРАСКО

Ева стои пред вратата, притеснена. Отваря ѝ Нурия Солис, в неугледен вид, по пижама и с набързо навлечен отгоре пенъоар. Има тъмни кръгове под очите, а косата ѝ е разчорлена. През последните три години е посивяла преждевременно, макар едва ли изобщо си дава сметка за това. Има вид на човек, който не се поглежда в огледалото, все едно не живее на този свят. Прилича на терминално болна^[1].

— Ева! — възкликва тя, стъписана, широко отворила очи, сякаш не може да повярва, че я вижда пред себе си. И с пълно право, защото след шумната пресконференция, която Пепе Молина даде за Теле5, Ева не я бе посетила нито веднъж. Много пъти бе мислила да го стори. Често сутрин, ставайки от леглото, се заричаше днес да отиде да види майката на Барбара, но го отлагаше, все си намираше оправдание. Обаждаше от приятелка, премиера на интересен филм, изпит. Веднъж, втори, трети път. И така вече три години.

Станала е истинска жена и Нурия Солис я оглежда от глава до пети. Изучава я с онзи интерес, с който човек изучава ръководство с инструкции за пускането на перална машина. Протяга ръка да я докосне и нежно прокарва длан по врата, по бузата. Задържа я върху бузата и бавно я гали.

— Ева! — прошепва тя развълнувана, готова да избухне в сълзи.

Ева, смутена, стиска папката си по английски и я притиска към гърдите си, сякаш да се защити. Плаши се, че присъствието ѝ е предизвикало у майката на Барбара изблик на чувства, които заплашваха да се излеят неудържимо навън. И наистина Нурия Солис отпуска ръце, а очите ѝ се напълват със сълзи. Тялото ѝ се смалява, отпуска глава, хлътнала между раменете, разтърсвани от ридания — беззвучни, покъртителни, страшни. Осъзнава колко е пораснала Ева, закръглила се е, съзряла е. Очевидно само един поглед ѝ е достатъчен, за да си представи каква би била Барбара сега, ако беше жива: като нея студентка в университета, с папка със записки от лекциите; момиче, което преди седмица си е направило изрусени кичури; което е останало да вечеря с приятелки в кебапчийницата на улица „Арибау“, а

този уикенд ще отиде да гледа документален филм в кино „Верди“ със студент по промишлено инженерство; което се готви да прекара ваканцията си на гръцките острови с групата от Клуба на екскурзионистите, или се занимава с хлапетата от аптеката на улица „Дипутасион“.

Ева, объркана, затваря вратата зад себе си и прегръща майката на Барбара.

— Не плачи — прошепва ѝ на ухото.

Молбата ѝ е чисто егоистична, от корист, понеже не понася да гледа как някой плаче. Барбара също лесно се разплакваше. Ядосаше ли се, Барбара винаги свършваше с рев. „Харесва ми — признаваше си тя, — облекчава ме!“ Тъкмо обратното, на Ева ѝ е много трудно да заплаче, затова не плака за Барбара и побесня от яд, че другите момичета от класа, които дори не бяха твърде близки с нея, се вживяха в ролята си и не спряха да леят крокодилски сълзи. Външно като че изобщо не ѝ пукаше за Барбара. „Какъв човек си ти, бе! Сърце нямаш ли?“ — нахвърли ѝ се Бернардо. А изобщо не беше така. Страдаше повече от Кармен, Мирея и Мерче взети заедно, макар че те привлякоха вниманието с изпълнението си на драматични актриси. Дори ги изтъпаниха на телевизионния екран, понеже журналистите умират да показват нещастни тийнейджърки, облени в сълзи и сополи. Разбира се, че страдаше. Всяка нощ страдаше за Барбара и си я представяше как умира по най-различни страховити начини. Виждаше я удавена, овъглена, накълцана на парчета. Изпитваше особено отвращение към всичко, което има нещо общо с кръвта. Ножове, триони, шила. Подсъзнанието ѝ извикваше сцени в стил *gore*^[2] — вероятно ги беше виждала в някой филм или бе чела в пресата. Представяше си как агонизира дълго и мъчително и умира от жестока смърт. Какво можеше да се очаква от човек, оставил телефонната кабина във вид, говорещ, че е имало истинска касапница? Но не можа да заплаче нито веднъж — нито насаме, нито пред камерите. И сега не може да заплаче заедно с Нурия Солис и, понеже се държи и не се подава на унинието, на нея се пада да я утешава и да ѝ шушне мили думи, да я накара да седне, да вземе ръката ѝ в своята, мълчаливо да я подкрепи и да ѝ вдъхне кураж, докато постепенно се успокои.

Близнаците се връщат от училище тихо и безшумно, с раници на гърба и с празен поглед. Много са пораснали, ако ги беше срещнала на

улицата, нямаше да ги познае. На тънките им вратлета вече се е оформила адамовата ябълка и се мърда нагоре-надолу, когато ѝ казват „здравей“. Толкова си приличат, че не знае кой е Ксави и кой е Гилермо. Не я заговарят, само я поздравяват и тръгват към стаята си. Ето, затова не ходи у тях, защото са тъжно и мрачно семейство, като семейство Монстър. Майката се е превърнала в сянка на жената, която беше някога. Преди беше хубава, млада и усмихната. Грешката ѝ бе, че е свита и прекалено много се подчинява на мъжа си. Сега не прави и крачка без него, обезличила се е, станала е равнодушна и апатична жена.

Близнаците не вдигат никакъв шум, за да не смущават спокойствието, съвсем тихи са, все едно не съществуват. Затвориха вратата и черна дупка ги погълна. Плахи деца, не искат да създават проблеми.

Нурия Солис се успокоява.

— Извинявай. Съпругът ми още не се е върнал, сигурно щеше да се радва да те види и да те поздрави.

Ева кима с глава и същевременно съобразява: „Значи така, бащата на Барбара не е тук“.

Пепе Молина е друго нещо. Винаги е бил различен. Той вземаше решенията, той контролираше Барбара, той тропваше по масата, ако е необходимо. Барбара го обожаваше и се страхуваше от него. Сега се прави на силен, но в действителност е най-засегнатият. Пръв съумя да реагира; търси дъщеря си ден и нощ; не изгуби надежда; пръв отиде да разговаря с нея. Опитваше се да скрие страха си, с усмивка на лицето и с волята на онези, които никога не се предават. Разпита я за всички подробности в отношенията на Хесус и Барбара, и Ева нищо не му спести. Всичко си изпя, а той се държа на висота. Отиде в дома на Хесус и му смачка фасона. Искаше ѝ се да го беше видяла. Как само се зарадва! Така му се падаше на този нарцистичен тип, гадно копеле, пъзльо! Беше достоен реванш. Бащата на Барбара раздаде правосъдие и от този ден към уважението, което изпитваше към него, се прибави и възхищение. Пепе Молина сложи Хесус на мястото му, въпреки че после полицията и съдиите не си свършиха работата. „Може би пердахът не беше много от полза — мисли си тя, — но е по-добре да счупиш главата на един глупак, отколкото да си седиш на дивана и да цивриш.“

— Как така се сети да дойдеш? — внезапно пита майката на Барбара. Ева се чувства ужасно. Исква й се да й сподели, че е чула гласа на дъщеря й, но не смее. Ами, ако се окаже фалшива тревога? Ако в действителност не е била Барбара? Ами, ако нещата се комплицират и не успеят да я намерят? Това можеше да я убие, на умиращия не се дават празни надежди.

— Минавах оттук на път за лекциите по английски и си помислих, че имам пет минутки свободни — лъже тя, без да й мигне окото.

Преди малко бе взела решение да не казва нищо на Нурия Солис. Не би могла да го асимилира, бе неспособна да мисли трезво, само щеше да развали всичко. Вече беше оплескала нещата и най-добре да си тръгва, отнасяйки тайната със себе си. Нурия Солис не е човекът, който й трябваше. Всъщност очакваше да заvari бащата на Барбара, виж, на него можеше да се довери.

— И какво учиш? — пита Нурия Солис, без това реално да я интересува. Прави го от любезност, като по задължение, колкото да каже нещо.

— Журналистика — отвърща Ева плахо, обзета от страх майката да не се разплаче отново.

Журналистиката беше специалността, която искаше да следва и Барбара. Винаги си бяха говорили, че и двете харесват тази професия и ще станат международни репортери. „Аз в Токио, ти в Ню Йорк“ — решаваше Барбара. „А, така ли? А защо не обратното?“ „Добре, ти в Токио, аз в Ню Йорк. Още по-добре за мен, така няма да ми се налага да уча този кошмарен японски.“ Барбара винаги я объркваше. Никога не успя да я опознае напълно. Дори когато бяха много близки приятелки и смяташе, че й чете мислите, си даваше сметка, че Барбара я държи на разстояние и не я допуска до онова, което става в душата й. Имаше си такъв маниер, типично свой, налудничав до маниакалност, да крие неща от нея. Редуваха се добри и лоши дни. „Какво ти става?“ — питаше я понякога Ева, знаейки предварително, че както винаги Барбара ще й отвърне сухо. „Нищо.“ Беше наясно обаче, че я лъже, защото беше лъжкиня. Още помни гадния номер, дето й скрои с Мартин Борас. Повече от два месеца отричаше очевидното. „Къде беше вчера следобед?“ — запита я един ден, знаейки отлично, че двамата са се държали за ръчичките в „Ел Гито“, забравили за кока-

колата пред себе си. „Бях на пазар с майка ми“ — излъга Барбара. „Нима? И какво си купи?“ „Теб какво те интересува.“ Когато Барбара станеше нападателна и като неспасяем инат се затвореше в черупката си, Ева биеше отбой. Може би никога не са били истински приятелки? Може би само си е въобразявала и нищо повече? На приятелката можеш да видиш като на рентген какво ѝ е в сърцето, в душата, а Барбара не подлежеше на радиография. Винаги криеше тайни.

Внезапно вратата се отваря енергично и се чува едно бодро и силно „Привет“, което отеква и се блъска в празните тъжни стени. Гласът е съпроводен от сигурни ритмични стъпки, които напредват уверено по коридора. На Ева ѝ олеква на душата. Бащата на Барбара! Пепе Молина е единственото живо същество в къщата. Остава като гръмнат, когато я вижда седнала на дивана до жена му.

— Здравей, Ева. Какво правиш тук? — пита той директно, без заобикалки и без да се поддава на емоциите.

Ева скача.

— Минах за малко да ви видя.

Пепе Молина се приближава и я целува. Слаб е, но не измършавял скелет като жена си, и на главата си няма нито един бял косъм, фигурата му е атлетична и гъвкава. Под безупречния му вълнен костюм на тънки райета се отгатва добре сложено тяло, хармонично и пропорционално развито — нито прекалено високо, нито прекалено ниско. Прилича на древногръцка статуя, също като Барбара. „Body-то на Барбара е същински учебник по анатомия“ — мисли си Ева, все още със зрънце завист. Барбара беше заковала на 38-ми размер, без грам тлъстина и имаше кестенявата къдрава коса на баща си. Останалото — миловидният овал на лицето, усмивката и живите очи — бяха на майката.

— Нурия, защо не си ѝ предложила нещо за пиене?

Жената се притеснява, става на мига, сякаш внезапно събудена от следобедна дрямка и казва:

— Извинявай, искаш ли нещо за пиене?

Ева се улавя за неочаквано удалия ѝ се шанс и се вкопчва в него като в спасителен пояс.

— Едно кафе, благодаря — бърза да приеме тя.

Нурия Солис тръгва към кухнята, а Пепе Малина — интелигентен, силно интуитивен, — сяда срещу нея и се взира

изпитателно в лицето ѝ.

— Искаш да ми кажеш нещо, прав ли съм?

Отгатва, че не е дошла току-така, без повод и щом майката излиза от гостната, Ева се накланя напред, за да му прошушне тайничко на ухото, без никой да чуе. Говори бързо, сякаш се страхува, че майката може всеки момент да се появи и да я попита дали иска кафето с мляко или чисто, и да ги изненада.

— Барбара ми се обади — изстрелва тя, без никакви предисловия.

— Какво каза? — Изненадата на мъжа е огромна. — Барбара ти се е обадила?! — повтаря, заеквайки.

— Да, жива е, чух я, говори с мен.

Бащата се хваща за главата и за няколко секунди затваря очи. Поразен е, още не може да смели информацията и Ева се плаши да не получи инфаркт. Пребледнява, но не се разплаква, съвзема се и веднага си възвръща и цвета, и гласа.

— Какво ти каза? Къде е?

И тук Ева е принудена да признае, че не знае почти нищо.

— Обаждането беше много кратко, само извика „помогни ми“ и ми каза, че е Барбара. И наистина беше тя, познах я. Не знам нито къде е, нито къде е била през цялото това време. Опитах се да набера обратно номера, от който ми се обади, но не можах да се свържа с мобилния ѝ.

Пепе Молина неволно трепва.

— Мобилен? Обадила ти се е от мобилен телефон? Знаеш ли номера?

Ева вади бележника, където е записала номера и започва да го диктува. Бащата на Барбара, крайно нетърпелив и нервен, не може да намери химикалка, нито лист. Обръща се рязко към нея:

— Скъсай листа и ми го дай! — нарежда той.

Но Ева вече е извадила своята химикалка и записва номера в ъгъла на вестника, оставен на масата. Ръцете на бащата треперят, докато откъсва хартиятката.

— И казваш, че повече не си я чувала?

— Не, връзката прекъсна, като че батерията ѝ падна, или нямаше покритие, нямам представа.

Пепе Молина става, взема безжичния телефон и набира номера, изчаква няколко секунди и затваря.

„И на него не отговори“ — отбелязва мислено Ева.

Замислен, мъжът си поема дълбоко въздух.

— Каза ли нещо на Нурия? — внезапно пита той.

— Не — поклаща глава Ева. — Не посмях, прекалено е съсипана, само като ме видя започна да плаче.

Пепе Молина е все така напрегнат, но малко се успокоява.

— Добре си направила, трябва да се действа разумно, а Нурия това не го умее.

После внезапно става сериозен.

— Имаш ли някаква представа къде може да е, нещо да ти идва наум, което би могло да ни е от полза?

Този път Ева споделя малкото, което знае:

— Веднъж, малко след изчезването на Барбара, отидох във вилата на Мартин Борас в Росас. Каза ми да го изчакам, щял да слезе за малко в мазето, да вземе нещо оттам. Тъй като много се забави, тръгнах да го търся. Не успях обаче да сляза. Свари ме тъкмо когато отворях вратата и реагира много агресивно, сякаш криеше нещо, което не иска да видя.

Ева трепери и свежда очи. Готово. Най-после изплю камъчето. Вече си призна и успя да спести излишните подробности. Не беше необходимо да пояснява какво е търсела в къщата на Мартин Борас и за какво точно бе отишла.

Пепе Молина също мълчи и сяда. Клати глава наляво-надясно, озадачен, в почуда, сякаш не ѝ вярваше.

— Искаш да ми кажеш, че оня нещастник е държал дъщеря ми затворена четири години в мазето на къщата си?

— Не, не — бърза да възрази Ева, изплашена от онова, което току-що бе намекнала. — Само казах, че криеше нещо, но нямам представа какво може да е. Това е единственото, което ми хрумна.

Но Пепе Молина скача като изстрелян от навита пружина и вече не я слуша.

— Аз ще се заема с това, ще се свържа с полицията, ти вече нямай грижа, забрави! Само те моля, бъди много дискретна и най-вече не говори с никого, много е опасно, тази информация не бива да излиза

оттук. На карта е поставен — и гласът му трепери — животът на Барбара. Разбираш ли?

Ева го разбира напълно, а и точно това бе очаквала да чуе. Именно затова бе дошла да го види. Бащата я освобождаваше от отговорност, вече нищо не ѝ тежи на съвестта, вече не се налага да взима решения. Сега всичко ще си тръгне както трябва, малко по малко всичко ще се оправи и скоро ще може да прочете в пресата новината, че Барбара е намерена. И тогава ще може нощем да спи спокойно със съзнанието, че Барбара не е изчезнала, че шантаването ѝ желание да я прати по дяволите не се е сбъднало и тя няма вина за нищо.

Целува по бузата Пепе Молина в момента, когато Нурия Солис влиза в гостната с чаша и каничка кафе.

— Тръгваш ли си? — разочарована е майката.

— Много бързам — оправдава се Ева.

Нурия Солис стои в средата на помещението, с подноса в ръце, смаяна и огорчена, като излъгано дете.

— Но нали ми поиска кафе?

Съпругът ѝ рязко я прекъсва:

— Не чу ли, бърза момичето.

Нурия Солис млъква и повече не протестира. На Ева ѝ дожалява за нея.

— Много ти благодаря, че се отби — прошепва с блеснали очи Нурия.

И Ева я целува леко по бузата, разнежена, трогната от тази крехка и беззащитна женица и си тръгва, понесла на плещите гузната си съвест, че не е събрала кураж да ѝ съобщи новина, която, ако се окажеше вярна, щеше да я върне към живота. Скоро, много скоро ще се съвземе и на лицето ѝ отново ще грейне усмивка.

И тя като Барбара имаше свои тайни.

[1] Терминално болен — медицински термин за неизлечимо и безнадеждно болен пациент, при който никакво лечение не може да промени прогнозата за близкия фатален изход. — Бел.пр. ↑

[2] Gore — стил в киното, характеризиращ се основно с насилие, с кръв, изкормени и осакатени тела. Осъвременена версия на филмите на ужасите, но с много кръв. — Бел.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ НА ТЪМНО

11. НУРИЯ СОЛИС

Нурия Солис се чувстваше смазана. Две посещения, напомнящи ѝ за Барбара, само в един ден, бяха прекалено много за емоционалното ѝ равновесие. Появата на Ева особено я бе развълнувала. Знаеше я от предучилищна възраст. Беше израсла пред очите ѝ заедно с Барбара. Да отвори вратата и да я види пред себе си, беше все едно да се върне със скок през тунела на времето, с пет години назад, когато Ева звънеше на вратата всеки ден, влиташе стремително в стаята на Барбара и почти веднага след това оттам долитаха звучните им смехове. „Ще се попия, направо ще се напишкам от смях!“ — крещеше Ева. Питаше ги искат ли нещо да хапнат, но те пицяха да им се маха от главата. Пречеше им. „Хайде, остави ни! Нищо не искаме!“ Единственото, което искаха бе да са заедно, за да си бърбят, да плюят учителите и да одумват съучениците си, да проверяват имат ли съобщения в пощата си, да си прикачват снимки в интернет и да си фантазират.

Нурия Солис не знае какво да прави с подноса в ръцете си. Колебае се дали тя да изпие кафето, или да го изсипе в мивката.

— Искаш ли кафето на Ева? — предлага тя на Пепе, който е отишъл да се преоблече, да си сложи нещо удобно, както прави винаги, когато се прибере у дома и сменя безупречния си костюм с дънки и ежедневен пуловер. Пепе е много припрян, повече от друг ден.

— Какво стоиш като истукана в средата на стаята! Излез и остави това в кухнята — грубо я скастрия той.

Заобикаля я и се захваща бясно да рови из чекмеджетата, като побъркан. Нещо го тревожи. Винаги си има грижи на главата, той е човек на действията и хора като нея, които му се мотаят в краката, му пречат. Хрумва ѝ, че може би се кани да отиде при инспектор Лосано, за да се сбогува с него. Тихо тръгва към кухнята, без да пита повече. От дълго време вече не задава въпроси. Пепе влиза и излиза, суети се насам-натам, а тя сядна на дивана, като дядовците и бабите в парка, и го гледа как се шура в едната и в другата посока. Чувства се изморена и не успява да следва ритъма му. Вече не ходят на почивка, не излизат в

събота и неделя, не посрещат гости, не ходят на вечеря в дома на приятели.

„Защо не продадем къщата в Монтсени?“ — подхвърля Пепе понякога. И е прав, защото вече е в отвратително състояние, а поддръжката ѝ коства много труд и пари, но тя не е съгласна, не може да я прежали, тя е наследство от родителите ѝ, а и Елизабет, като научи, нададе вой до небесата. „Ти луда ли си? Това е единственото, което притежаваш на свое име! А и кучето... Какво ще правите с кучето?“ Все ѝ е тая, нито е в състояние да пусне обява, нито да показва къщата и да се пазари с някакви потенциални купувачи. И се мъчи да забрави за проблема, казва си, че ще му мисли по-нататък. Почти всеки ден поема само най-належащото, а останалото го отлага, оставя го за следващия ден. А на следващия ден ѝ е още по-трудно.

— Излизам. Не ме чакай за вечеря — предупреждава я Пепе, след като е разменил с близнаците няколко думи, със строг и поучителен тон.

Не го прави прекалено често, но хлапетата имат нужда от наставления от време на време. Заръча им да учат и да не се оставят да ги тъпчат. Пепе е разочарован, че не са така бляскави като Барбара, че се примиряват да са второразредни момчета, свити, безлични и незабележими. Но не е имал време да ги възпита, както би искал.

— До скоро — казва ѝ, без дори да я погледне, и без да я целуне за довиждане.

Двамата вече не се целуват. Станали са си чужди. Може би и преди са били такива. Може би дистанцирането им бе започнало отпреди, но изчезването на Барбара оказа катастрофално въздействие в отношенията им и пукнатините се превърнаха в истински бездни. Вече съвсем са охладнели. Понякога се пита какво ли мисли съпругът ѝ като я гледа? Какво вижда? Защо продължават да са заедно? Навярно ги държи споменът за Барбара. Единствено той ги свързва. Споменът и навикът, както и нейната неспособност да действа. Исква ѝ се да запали цигара, но знае, че пушенето е само измама. Като глътката коняк. Няма да ѝ помогне да живее с мъката, с болката, която ѝ причинява това име. Затова се нуждае от Пепе, за да мисли вместо нея и да я тласка да продължава напред, да я крепи. Понякога обаче, когато се ядоса, всичко се разклаща. Вече се е научила да понася упреците с наведена глава. Преди се осмеляваше от време на време да надигне глас, да

спори, дори му противоречеше, и отстояваше своето мнение за живота и за децата. Грешката на Пепе беше, че е много краен. Бе прекалено буен, прекалено песимистичен, прекалено рязък. Но за разлика от нея имаше принципи и убеждения, които защитаваше с жар и беше последователен в идеите си. Вярваше в семейството, в любовта между двама души, в значението на бащиния авторитет, в смисъла на съвместните планове. Тя, тъкмо обратното — все се колебаеше, променяше си мнението и отношението, лашкаше се и се преобръщаше ту така, ту иначе, без посока, без компас. Импровизираше, сякаш животът е непрекъснат експеримент. Не ѝ бяха втълпили стриктните принципи, с които бе закърмен Пепе. „Ти си луда глава“ — каза ѝ, когато се запознаха. И си беше самата истина. Беше фантазьорка, безразсъдна, лесно влюблива, непостоянна и неспокойна душа. Не се свърташе на едно място. Катереше планини, пътешестваше с раница на гърба и с *Internet Rail* в джоба, сменяше гаджетата си като носни кърпички, записваше се в курсове по фотография, по чужди езици, беше като оголен нерв, не знаещ що е уравновесеност и покой. Извади късмет с Пепе, добре че бе той, иначе тежка щеше да е нейната Голгота, без подкрепата му, без присъствието му. Затова търпеше упреците му и охлаждането в отношенията им. Друг на негово място би я изоставил. Друг би ѝ показал вратата и при първа възможност би се отървал от нея. Отдавна се страхуваше да не я погледне с онова строго изражение, с което ѝ казваше без думи: „Сгреси, именно ти тласна Барбара да избяга от къщи, ти я остави да избяга, ти не съумя да я възпитаеш с твърда ръка“.

Не може да се освободи от горчилката вътре в себе си. „Остави я да се поучи от грешките си“ — настояваше тя. „За някои грешки се плаща цял живот“ — отвръщаше Пепе. И тези думи са жива рана, измъчват я като упорита мигрена. Грешки, грешки, грешки. Колко грешки допусна? Защо я тласна в ръцете на Мартин Борас? Защо я насърчаваше? Защо не упражни по-строг контрол? Защо не можа да предвиди дебнещите я опасности? Защо? Това непрекъснато я терзае и тя се мъчи да си спомни кога точно бе започнало да се разваля всичко, в кой момент трябваше да се довери на преценката на Пепе, а не на своята. Може би, когато Барбара беше дете и предпочете баща си. Може би, когато тя, натъжена, но все пак щастлива, не направи нищо да я спечели? Или когато през лятото на четиринайсетата си година

Барбара внезапно стана апатична? Или когато тя упорстваше насила да я накара да се съвземе и да излезе от това си състояние? „Остави я на мира — намесваше се Пепе — ще ѝ мине.“ Тя се вайкаше и си скубеше косите. „Не виждаш ли, че не иска да излезе от къщи, не иска никого да вижда.“ „И какво от това? — възразяваше Пепе — прояви търпение.“ Но тя не можа да прояви търпение и потърси помощ от Ева, най-добрата ѝ приятелка, за да я насърчи да излиза както преди. И точно тя даде идеята да се запише в Клуба на екскурзиантите, за да се запознае с нови хора. В крайна сметка тя я караше да си вчесва грижливо косите, да се влюби и да се радва на тялото си. И от унинието Барбара мина към безумството. Загуби си ума по онова момче. Веднага разбра, че се е влюбила в Мартин от начина, по който се гледаше в огледалото, червеше си устните, скачаше при всеки звън на телефона и надзърташе иззад пердето да го види как я чака, виснал пред главния вход на къщата им. И вместо да бъде нащрек и да ѝ каже, че е прекалено млада, тя я тласна в ръцете му и я остави да се качи на мотора му, без да я предупреди за опасността да си счупи главата. Трябваше да си даде сметка, че Мартин е по-голям, с повече изисквания, по-настоятелен; че почти не го познава, че не знае нищо за семейството му; че е възможно да се окаже буен и необуздан младеж, способен на насилие, а любовта е сляпа и понякога е с фатален изход. Нурия Солис никога не го изрече на глас, но е сигурна, че Мартин Борас е убил дъщеря ѝ. Всичко започва и свършва с Мартин Борас. Не изпитва омраза, само чувство за вина. Тя и Мартин бяха единствените, виждали тялото ѝ голо. Тяло младо, цялото в синини и рани по ръцете. Навярно трябваше да го каже на Пепе, да притисне до стената Барбара с по-твърда ръка, да я накара да пропее, да признае, че Мартин се е възползвал от нея против волята ѝ, че заради него взема хапчета против забременяване, че му се е отдала, защото е прекалено влюбена. Прояви обаче егоизъм и предпочете да не се изправя лице в лице с проблема и да не се конфронтира. Би означавало да признае провала на методите си, би било удар по гордостта ѝ. Затвори си очите и се помъчи да избегне гнева на Пепе, който избухна, когато откри, че опасенията му не са били неоснователни. Не каза на никого нищо, вярваше, че всичко ще се оправи, защото животът не е учебник да го наизустиш, а всеки сам трябва да се научи да го живее. Беше убедена, че с времето Барбара ще съзрее, ще се поучи от опита си и ще си

изгради имунитет срещу бъдещи страдания. Но се оказа, че за Барбара няма бъдеще. Грешки, грешки, грешки. И пак попадна в онази задънена улица без изход и без надежда. В един момент си даде сметка, че Барбара не ѝ принадлежи, че я избягва, че не приема ласките ѝ, а я отблъсква и крие глава под юргана с думите „Остави ме, мамо, върви си, ти няма да разбереш“. Прояви малодушие от егоизъм и вечно щеше да носи на плещите си товара на угризението, задето е била прекалено толерантна, което е и винаги е било само красива форма да назове своята слабохарактерност и безразсъдство. Показа се нерешителна и страхлива, и го заплати много скъпо.

След бягството и изчезването на Барбара тя се срина тотално и безвъзвратно, неспособна да се съвземе, да се изправи лице в лице с провала си, да съхрани вярата си и да отгледа другите си деца без омраза. За нещастие те вече бяха белязани от отсъствието на Барбара. Има нещо, което я ужасява и не смее да сподели с никого. Не може да обича близнаците така силно, както бе обичала Барбара. Страданието предизвиква паника в нея и всеки път, когато погледне момчетата, нещо вътре в душата ѝ я възпира. Изучава ги с боязън и се опитва да разбере какви са, какво мислят, дали и те крият от нея нещо, както го бе правила Барбара. И осъзнава, че е провалила живота им, че е съсипала семейството си, онова семейство, което бе мечтала да изгради, да подкрепя и вдъхновява, независимо от всички трудности.

Понякога Елизабет се мъчи да я изкара от дълбоката ѝ летаргия и ѝ показва снимки от времето, когато бяха деца, от времето, когато бяха млади. Говори ѝ, че преди е била ентузиаст и ѝ напомня как е изкачвала Матагалс с Барбара, в раничка на гърба, или как е карала ски с Барбара между краката във Фонт-Ромеу или я е качвала в колата и са отивали към Бретаня да къмпингуват, в търсене на приключения, без страх от неизвестността. Сега нито знае, нито я интересува кое е това засмяно момиче, в което Пепе се влюби в болницата, където бе постъпил поради язва в стомаха, а тя стоеше до него и му вдъхваше кураж, като го уверяваше, че няма нищо страшно. Може би наистина, беше прекалено голям ентузиаст. Но трябваше да се научи да бъде реалист и тя се отказа от намерението си да завърши медицина. Бе невъзможно да работи, да ходи на лекции и да отглежда бебе, а тя упорито се мъчеше да ги съчетае. Когато се роди Барбара, чудесно и вълнуващо събитие, ѝ оставаше само една година, за да завърши

следването си по медицина и смяташе, че ще успее да се справи, но не беше готова да се откаже от нищо. Пепе я накара да осъзнае, че се държи детински. И на него би му се искало да учи икономика, каза ѝ той, но се наложи да избира и той предпочете да си намери някоя практична и по-добре платена работа, за да поеме всичките си задължения. Нурия често се упреква в егоизъм, нещо, в което никой никога не я бе обвинявал, преди да се запознае с Пепе. Понякога дори забравяше, че има другар до себе си. Търсеше за нея да е приятно и полезно. Искаше да ходи на кино, да излиза с приятелки, да прави същите неща, които беше правила преди, когато беше сама. Пепе я научи да обича. Да мисли първо за другия, а после за себе си, да отвори душата си и да споделя тайните си, колкото и болезнени да са те, да приема негодите и ограниченията, да не се поддава на коварните импулси, които я тласкаха надалеч, връщаха я към лекомисленото, детинското ѝ фантазърство и я караха да забравя задълженията си към другите. Да, наистина, може би прекъсна връзки с някои приятели и роднини. Може би се бе изолирала от света и беше останала сама. Но имаше Пепе.

И сега, когато вече няма импулси, нито желания или тайни, открива разочарованието в неговите очи. От години не правят любов, но за нея така май че е по-добре. Спят отделно, ограничили са разговорите до минимум. И все пак той не си е стегнал багажа, не я е изоставил. И тя му е признателна за това. Съжителстват под един покрив и разиграват фарс, преструвайки се, че са семейство. Съучастници са в една благочестива лъжа. От двойката им нищо не е останало, беше разбита на парчета, също като надеждата да намерят Барбара, като пламъка на илюзията, който никога не угасваше напълно, преди изчезването на Барбара.

И въпреки всичко признава, че понякога той е мил и показва съчувствие.

Вече не се надява на любов, само на съчувствие.

12. БАРБАРА МОЛИНА

Много съм изплашена, ужасно сбърках, все правя някакъв гаф. Не биваше да се обаждам на Ева. Със сигурност още ме мрази, не ми е простила, кълне ме всяка нощ и се радва, че съм изчезнала. Постъпих като голяма свиня, бяхме приятелки, а аз я измамих. Откраднах й Мартин, а дори едно „съжалявам“ не й казах. Той е прав, винаги е прав. Казва, че съм му съсипала живота. Каквото и да правя, всичко развалям. Не мога да изчистя мръсотията по себе си, не мога, колкото и да жуля тялото си с ръкавица от магей до разкървавяване. Когато се разсърди, твърди, че хора като мен не заслужават да живеят, то и без това всички вярват, че съм умряла. Мъртва съм и не трябваше да се свързвам с живите. Това ми се полага — да живея тук, в тази дупка, изоставена, на тъмно, като животно. Понякога съзнанието, че ме мислят за мъртва ме утешава. Смъртта е моето изкупление, превръща ме в приятен спомен, в снимка на засмяно младо момиче, на което всички прощават. Не знаят, че съм лоша, или са го забравили. Толкова по-добре. Единствено него не мога да излъжа. Ако изляза оттук, хората ще се ужасят като видят каква жена съм. А на една жена не се прощават нещата, които прави едно дете. Той не престава да ми го повтаря денем и нощем. Не знам как, но нося лошотията в кръвта си. И той беше моя прищявка, аз го потърсих, аз го поощрих, аз го съблазних. Аз му съсипах живота. Егоизмът ми няма граници, винаги съм искала онова, което не е мое и съм била амбициозна и алчна. Искях най-добрата оценка, играчката на съседчето, гаджето на приятелката си. И го постигах с недостойни средства. Аз съм вещица. Сигурно това е причината, която ме тласна да се увлека по Мартин Борас. За да накарам Ева да страда, за да й покажа, че съм по-добра от нея. Може би не умея да се контролирам и да овладявам капризите си. Понякога си мисля, че знам кое ме подтиква да направя нещо, а друг път си давам сметка, че и представа си нямам. Луда ли съм?

Вече бях в течение на чувствата на Ева към Мартин Борас. Знаех от месеци и толкова я бях слушала да ми говори за него, че познавах и кътните му зъби, макар никога да не го бях виждала лично, с очите си.

Беше й инструктор от Клуба на екскурзиантите, шест години по-голям, готин пич, вечер се забавляваше в една дискотека, имаше мотор, бе ходил в Ню Йорк и в Токио — градовете, за които ние мечтаехме да посетим някой ден, — и приличаше на Брат Пит. Вихреше се в другите среди, но в Клуба се правеше на добро момче. Родителите му го бяха принудили да стане инструктор, поради не знам точно каква история с дрога. Нещо като тъпа обществена дейност, вероятно, следвайки съвета на някой психолог пуритан. На Мартин изобщо не му пукаше за хлапетата и за екскурзиите и не му се отдаваше твърде да пее песнички и да подготвя вечерни игри, костваше му много труд и пот. При всеки удобен случай се измъкваше от задълженията си. Измисляше си опашати лъжи и посред нощ, докато бяха на палатков лагер, яхваше мотора и отиваше да купонясва. Връщаше се на разсъмване, под очите с торбички, увиснали до коленете. Другите инструктори много се дразнеха от него, но не дрънкаха по негов адрес и не го издаваха. Родителите му си живееха с илюзията, че е прекарал почивните дни сред природата, на чист въздух и че е добро дете. Това го знаех от Ева. И ми се струва, че още преди да се запозная с него, вече бях готова да се влюбя в него. Беше лъжец като мен, бе измамник като мен, държеше винаги да става на неговото, но се проваляше като мен. Бяхме сродни души. И досега не ми е ясно дали го осъзнавах или не, но имах слабост към този тип хора. Към типа гадняри.

Беше любов от пръв поглед. Погледнахме се и се харесахме. Не знам дали Ева вече му бе говорила за мен, или не. Знам само, че когато ме видя, Мартин ми намигна, а аз му отвърнах. После мигновено ме огледа от главата до петите с усмивка, която ме извади от равновесие. Почувствах се разголена и ми се прииска да го целуна. Беше толкова силен импулс, че трябваше да положа усилие, за да не му се хвърля в обятията. Ева нищо не забеляза. Дори по-лошо, помисли, че се стеснявам и се опита да ни накара да станем приятели. Ева беше прекалено добра и малко глупавичка в тези неща. Пък и беше толкова тъпа, че не си знаеше интереса. Имаше цици като дини, а тя, вместо да се фука с тях, си ги криеше. „Срам ме е“ — мънкаше тя. Бяхме много близки, до фаталното лято, допреди да се случи онова нещо и тя да се настрои против мен, щом се опитах да я направя съпричастна към проблема ми. Преди да изслуша мен, вече се беше съюзила с родителите ми и кой знае как й бяха промили мозъка, докато са ме

обсъждали надълго и нашироко. Затова повече никога нищо не й споделих. Нямаше смисъл. Нито щеше да ми повярва, нито щеше да ми помогне. Разбираше, че крия нещо от нея, но не настоя. Двете с майка ми бяха тези, които ме убедиха да се запиша в Клуба на екскурзиантите, за да променя средата и да живна малко. Трябваше да се отърся от налегналата ме тъга и да не седя вечно затворена вкъщи. Така настояваха те и аз ги послушах. Но в мига, когато Мартин Борас ме погледна, осъзнах, че не е възможно да продължим да бъдем приятели. Или Мартин, или Ева. И избрах Мартин. Ева вече я бях изгубила, беше приятелка на баща ми и на майка ми, не и моя. Или пък просто много-много не му мислих и последвах повелите на тялото. Проблемите дойдоха по-късно.

Същата вечер, на излизане от клуба, го видях да се суети около мотора си и докато му сваляше катинара, скритом ме поглеждаше. Излъгах Ева, че съм си забравила мобилния и трябва да се върна да си го взема. Когато излязох след няколко минути, със сърце биещо до пръсване, Мартин, с каска на главата, още не си беше тръгнал. Беше от ясно по-ясно, че ме чака. „Искаш ли да те закарам до някъде?“ Познатият изпитан трик на спец по свалките. Отговорих му: „Да, благодаря, не живея много далеч и би било супер да се повозя малко“. Седнах зад него и, когато обвих с ръце гърба му, за да се хвана здраво, почувствах иглички по краката си и цялата потръпнах. Преди да се целунем за първи път, се ухажвахме и си изпращахме SMS-и. Цели два месеца се срещяхме тайно от Ева и от всички останали. И за мен беше по-добре, не исках домашните да научат. Измислях всевъзможни оправдания — изпити, работа, излизания. И накрая се случи неизбежното, скарах се с Ева. Беше наскърбена, побесняла от ревност и ме обвини, че съм я измамила и излъгала. И с пълно право. Останах без приятелка, съвсем сама, за първи път в живота си и то тъкмо, когато най-много имах нужда от някого до себе си. Имах само гаджето и се вкопчих в него, сякаш без него животът щеше да свърши. Искях да изживея любовта с Мартин и да забравя всичко, което ми се бе случило. Повтарях си, че нищо страшно не е станало, че е било само подхлъзване, грешка, която повече никога няма да повторя, но понякога, като се сетех, погледът ми се замъгляваше и исках да умра. Не можех да се съсредоточа над уроците, чувствах се омърсена, мъчно ми беше за Ева и наивно вярвах, че влюбвайки се в Мартин, ще се

изчистя от греха си. Или, може би, не го мислех. Чувствах го и го желаех, нищо повече. Обличах се за него, сресвах косите си за него, но веднъж, когато се приближи до мен незабелязано, откъм гърба, и ме целуна по врата, изпищях като полудяла, все едно ме бе пробол с нож. Дори самата аз се изплаших от реакцията си, защото беше инстинктивна. Обзе ме паника, също като първия път, когато плъзна ръка под полата ми, а аз рязко я отстраних. Естествено, Мартин се сърдеше. „Никак не си лесна — дразнеше се той, — пълна си със задръжки.“ Аз мълчах. Нощем мечтаех за него и мислено го целувах, но когато беше до мен и усетех ръката по кожата ми и изгарящия му дъх, тялото ми се вцепеняваше. Ставах студена като буца лед и си измислях оправдания, за да избягам. Трудно ми бе да се отпусна и да свикна с допира му, с устните му, които играеха по шията ми, хапеха ме и гъделичкаха меката част на ухото ми, докато ми шепнеше приятни неща. Никога не понесох да ме прегръща, обвил ръце зад гърба ми, но постепенно постигнах известен напредък в целувките и дори успях да изпитам удоволствие от ласките му. Бях влюбена, признавам. Нямах правото, но наистина, бях или поне ми се искаше да бъда. И точно когато ми се струваше, че всичко върви добре, че съм като всички останали момичета, отново се случи. И този път нямаше връщане назад.

Беше по коледните празници и ме свари неподготвена. Бях прекалено разсеяна в мисли по Мартин и проявих невнимание. Беше побеснял от ревност. Прочетох го в очите му. Обвини ме, че се чукам с първия срещнат, че съм разгонена кучка, че му слагам рога. Започна да ме удря, смля ме от бой и заплаши да разкаже на всички истината за мен. Училището беше ад, у дома живеях в ад, връзката ми с Мартин се превърна в ад, Ева ме бе запратила в ада. Не можех да изляза от ада. Изгаряше ме и не ми оставаше нищо друго, освен да се оставя пламъците му да ме погълнат. Въпреки всичко не губех надежда да се спася с помощта на Мартин или да избягам с него, някъде много далеч, с мотора, с вятър брулещ лицето ми, без посока. На три пъти се опитах да правя любов с него и трите пъти избягах изплашена, докато последния път, през първия ден от ваканцията за Страстната седмица, изгорих всичките си мостове назад. Отидох в дома му, за да останем насаме, и се заклех да прекарам с него нощта.

Очакваше ме с усмивка и с напълно подготвен за целта терен. Беше запалил свещи по ъглите, край килима, върху него бе разхвърлял, уж небрежно и без ред, възглавници за сядане, а във въздуха, много знаменателно се носеше мелодията на песента *Love is dead*, на група „Токио хотел“. *We die when love is dead. It's killing me. We lost a dream we never had.*^[1] Предложи ми напитка, някаква негова си измишльотина, която, по думите му, беше взривоопасна смес. Пих, без да задавам въпроси. Веднага усетих някакъв гъдел и заразителна радост, която ме накара да се почувствам лека и безтегловна. Помня, че внезапно изгубих възприятията си за предметите и цветовете им се размиха, напуши ме лудо желание да се смея и да танцувам. Усещах музиката да нахлува на вълни по всички клетки на тялото ми, огъващо се като бамбукова тръстика, но неговите ръце бяха студени, докато се мъчеше да разкопчае блузата ми. Казах му да спре, че не искам, да ме остави да потанцувам малко, но той не обърна внимание на думите ми и упорстваше да ме съблече. Изкресях, защото студът се беше превърнал в отвращение. Тогава той ме тръшна на пода, затисна ръцете и краката ми грубо, с цялата тежест на тялото си, и двамата се затъркаляхме по килима в неравна борба. Съпротивлявах се, хапех и ритях с крака, но съзнавах неговото надмощие. Отчаях се. Това не се вместише в представите ми за любовта. И горчиво се разплаках. Тогава, чул риданията ми, той се сепна и сякаш се събуди от някакъв кошмар. Изправи се, отметна кичура, паднал над челото му и ми каза да си вървя. Думите му още кънтят в ушите ми. „Хайде, чупката. Изчезвай.“ Хвърли по мен дрехите и чантата ми, и сърдито, с озлобление изсъска в лицето ми: „Мръсна кучка, само си играеш с мен, нали?“. Вече на вратата се обърнах и го излъгах, че съм девствена.

Лоша съм и само се възползвах от него. Определено не бях влюбена. Той твърди, че не знам какво е да си влюбен. Хората като мен не били способни да обичат. Като се замисля, си давам сметка, че Мартин Борас е една от най-големите грешки, в живота ми.

Исках да науча какво е любовта и това ми струваше много скъпо — изгубих най-добрата си приятелка.

[1] Ние умираме, когато любовта е мъртва. Това ме убива. Загубихме мечтата, която никога не сме имали. — Бел.пр. ↑

13. САЛВАДОР ЛОСАНО

Краката сами го поведоха към жилището на Хесус Лопес. Не го беше замислял предварително, реши да намине просто от любопитство, защото от дни не го е правил, а му се искаше да остави на Суредя делото актуализирано с най-нови данни. Само си търсеше оправдание, от гузна съвест. Влиза в бара на ъгъла, където Хесус закусва всяка сутрин. Келнерът, с бяла риза и черна лентичка на врата, от старата школа, има неблагоприятното да е фен на „Бетис“^[1], винаги готов да поведе яростен спор на футболни теми, но тези неща не са важни за полицаите, те са длъжни да оставят настрана личните си пристрастия. Поздрави го и с охота го осведоми за всичко, което знаеше. Обясни му, че Хесус Лопес си бил намерил някаква работа и сега изглежда по-добре. Една вечер дори го видял с момиче.

— Момиче ли? — изненадва се Лосано и едва не се задавя с кафето си. — И как изглеждаше?

Описанието обаче го разочарова.

— Бомбастично! Страхотно маце, мулатка. Хей там, на онази маса седнаха, плътно един до друг, забавляваха се и се смееха, разглеждаха някакви книги и снимки от художници, от онези откачените, дето рисуват жените като делви.

На Лосано му се свива стомахът. „Поредната жертва“ — мисли си той. И благодари на мъжа от бара за любезността. Веднъж, преди години, го беше помолил приятелски да го държи в течение относно племенника му Хесус. Излъга го, твърдейки, че е негов чичо, роднина, разтревожен за момчето, което поради затворения си и необщителен характер, нищо не споделяло с близките си, и те се тревожели за здравето му, твърде крехко, и били сериозно загрижени, че живеел много уединено. Не бе истина, но звучеше правдоподобно. Хесус е болезнено слаб, със сенки под очите и плешив, косата му опада на кичури. Жална картинка е да го гледа човек откъм тила с тези олисели петна и корички на темето, които приличат на краста. Затова барманът не може да се начуди как е способен да разсмее едно младо момиче. Но Хесус Лопес е стара лисица и въпреки прогресивно оредяващата си

коса, знае как да задейства пружините на неуверените тийнейджърки, за да ги спечели. Лосано става, плаща си кафето и излиза на улицата, отворен от новото разкритие. И в момента, в който е вече навън, започва да ръми. Тъкмо решава да се откаже, и да прекрати разследванията си, вижда прашния ситроен Пикасо да минава по улица „Урхел“ нагоре към паркинга. Няма съмнение, това е колата на Хесус Лопес. Изчаква под един балкон, преструвайки се, че зяпа във витрината на магазина за мебели от светло дърво и го вижда как се отдалечава от паркинга с кучето. Противен боксер! Така и не можа да разбере какво им харесват хората на тези кучета с гадни, провиснали и лигави муцуни. Хесус Лопес стъпва по-бодро, отколкото преди няколко месеца, но в облеклото не се забелязва кой знае какъв напредък. Носи прокъсани дънки и избеляла фланелка. Видът му е все така неугледен и смотан, чак да го ожали човек. Лосано го проследява с поглед. Онзи отключва външната врата и тръгва по тясното стълбище нагоре към ателието си, толкова миниатюрно, че човек може да развие клаустрофобия в него. След няколко минути лампата светва в стаята — единственото помещение с изглед към улицата. Лосано престава да гледа нагоре и продължава по пътя си към паркинга. „За щастие нямат навика да сменят персонала“ — мисли той, докато пъха банкнота в ръката на румънчето, негов стар познат. И веднага го пита дали напоследък Хесус Лопес излиза често с колата си и в кои часове на денонощието. Момчето му обяснява, че в последно време си е създал навика да излиза всяка сутрин с кучето.

— Знаеш ли дали ходят надалеч?

Момчето свива рамене.

— Бави се три-четири часа, понякога се връща късно вечерта.

Веднъж му обяснил, че има болен баща, в Молеруса, вече бил много възрастен и всеки момент го чакали да си отиде от този свят.

Лосано го потупва по рамото за благодарност и си тръгва.

Сега вече започва сериозно да вали и докато се колебае дали да се върне в бара, дали да спре такси, или да вземе метрото, мобилният му звъни и той отговаря тихо с прегракнал глас. Лядо е — много способно момче. Вече е претърсило къщата на Мартин Борас, както му бе поръчал.

— Бинго! — с голям ентузиазъм започва той.

За миг сърцето на Лосано спира.

— Намери ли я?

— Нашичкият е затънал до шията в лайна.

— Какво откри, казвай.

— Кока — пояснява Лядо. — И то в огромни количества, в мазето.

Лосано поема дъх, успокоен. Това вече го знае. На старите кримки им е известно, че типове от рода на Мартин Борас боравят с лесни пари и накрая винаги се издънват. Знаеше също и че няма да намерят в мазето тялото на Барбара Молина.

— Уведоми Службата за общественото здраве — лаконично нарежда той.

Още щом думите излизат от устата му, през ума му минава, че това, навярно, ще е последната заповед, която дава през живота си. Тъжен и неочакван финал, за който се бе оказал неподготвен.

— Нещо друго, шефе?

Лосано тъкмо се кани да каже не, че няма друго, но в главата му внезапно светва лампичка.

— Да. Почакай.

„Защо пък не? — пита се той. — Защо да не се възползва от властта над подчинените си?“

— Осведоми се за здравето на бащата на Хесус Лопес и провери дали в последно време самият Хесус е посещавал редовно близките си в Молеруса — добавя.

— Дадено, шефе — отговаря Лядо. Но едва ли ще съм готов с доклада до утре.

— Свържи се с колегите от Лерида, на една крачка са, да видим дали те няма да съдействат — подсказва му идея той.

— Добре, ще опитам, но стана късно.

Лосано знае, че е прав — наистина вече е късно — затова не възразява.

— Много добре, тогава предай рапорта на Суреда, когато си готов.

— Разбрано, шефе.

Лосано затваря, но в ума му се върти една дума. Лерида. Лерида. И внезапно си дава сметка какво е изрекъл току-що. На една крачка от Молеруса. Вали, но това не го вълнува. Потънал е в размисъл, а дъждът прояснява мислите му, изчиства ги от предразсъдъци и

предубедени становища от миналото. Молеруса е на половин час от Лерида. Поема дълбоко дъх. Според собствените му показания Хесус Лопес е прекарал Страстната седмица в Барселона, в жилището в квартал „Лес Кортс“, а и съпругата му заяви, че не бил мърдач от къщи. Ами ако е ходил да види родителите си? Ами, ако са излъгали? Няма значение, че не намериха нито коси от момичето, нито следи, или каквото и да било подозрително в колата му. Хесус Лопес е изпечен лъжец, половината от живота си е бил потаен и скрит. Знае всякакви номера. Може да я е увил в одеяло. В кола, в която пътуват и деца, винаги се намира одеяло, с което да ги завият, ако им стане студено.

Ново позвъняване го откъсва от мислите му.

— Да?

Този път е Иса, телефонистката.

— Извинете, но излязохте толкова набързо, че не ви видях. Вече установихме на кого е номерът на момичето, което ви търси, докато бяхте на обяд. Регистриран е на някоя си Ева Караско. Да ви го продиктувам ли?

— Не, благодаря, имам го — отвърща Лосано изненадан, докато си поема дъх.

Прекалено много неща се струпаха. Прекалено много като за последен работен ден. Вероятно е някакъв неизследван и още недефиниран синдром. Би могъл да се нарече *Tempus Fugit*^[2], например. През последните четири години беше живял в пълен мрак, а сега, неочаквано отвсякъде нахлува светлина и всичко започва да се прояснява. И докато размишлява така, в далечината, откъм Бесус, блясва мълния, ярка и точно очертана, като мълниите, които рисуват в ръката на Зевс в анимациите на Уолт Дисни, любимите на неговия внук. Светкавицата пада близо до Саграда фамилия^[3]. След секунди еква гръм, последван от тътен на гръмотевица. Децата, излизащи от училището, се разбягват с писъци и бързат да се скрият под балконите на сушина, сложили ученическите си чанти над главите. Мигом след това от небето рухва дъжд на студени едри капки.

Сякаш небесните сили се бяха наговорили с него.

[1] Реал Бетис — футболен клуб от Севиля. — Бел.пр. ↑

[2] *Tempus Fugit* — латински израз, който означава „времето лети“. В буквален превод „времето бяга“. — Бел.пр. ↑

[\[3\]](#) Sagrada Família (Светото семейство) — базилика в Барселона.
— Бел.пр. [↑](#)

14. ЕВА КАРАСКО

Ева си прибира кутията за химикалки, учебника и бележника, взема си якето, става и напуска урока по английски, отправяйки извинителна гримаса към *teacher*-а. Врътва се и излиза. Не може и минутка повече да остане. Беше неспособна да се концентрира в нещо толкова тъпо като разликата между формите *should* и *must*. Мислите ѝ са изцяло погълнати от Барбара. Още щом кракът ѝ стъпва на улица „Виляроел“, вижда, че вали, но това изобщо не я вълнува. Тръгва под дъжда, който се стича по челото, по лицето и по косите ѝ, цялата става вир-вода. Водата ѝ напомня за Барбара. Тя не можеше да живее без вода. Изпитваше крещяща необходимост да се цопне в басейна, да се пъхне под душа или да плува в морето. „Ще ти избелее кожата като на Майкъл Джексън.“ „Без вода се чувствам мръсна“ — оправдаваше се Барбара.

Минава нисан патрул, каран от някаква фукла от Педралбес и цялата я опръсква. Това вече никак не е забавно и тя крещи:

— Хей, я по-полека!

Изрусената фръцла обаче я отминава, игнорирайки я тотално, също като Барбара. Защо всъщност се скараха? Бяха ли истински приятелки? Историята с Мартин Борас ужасно я нарани, но не тя беше причина за кавгата им. Нещата между тях бяха започнали да се развалят още от преди. Барбара не ѝ се доверяваше, престана да споделя с нея, откакто между тях се появи Хесус Лопес. Затова пък пред него всичко си казваше и си изплакваше мъките. Приятелките си казват нещата, споделят си, а Барбара така и не ѝ разказа какво се бе случило през онова лято. Върна се от ваканцията променена, не беше същата, не се смееше, избягваше я, не искаше да ходят на игрището за кегелбан, вече не ѝ беше интересно да слушат „Ю Ту“, нито я молеше да ѝ даде да поноси тениската ѝ с щампа на Маями инк^[1]. Тя упорито се опитваше да разбере какво става с нея, а Барбара мълчеше като гроб. Отвори си устата единствено и само, за да ѝ каже със заплашителен тон да бъде така добра да не си пъха носа, където не ѝ е работа и да не дърдори зад гърба ѝ с родителите ѝ за нейни неща. Беше

напрегната и много ядосана. „Те са добри хора — повтаряше ѝ Ева загрижена, — родителите ти се тревожат за теб, както и аз.“ И действително, Пепе и Нурия, всеки посвоему, страдаха за Барбара. Като нейна приятелка, която се интересува от проблемите ѝ, беше напълно естествено да се обърне към тях, за да се опитат с общи усилия да ѝ помогнат. Но Барбара издигна първата стена помежду им.

Първия ден от началото на учебната година, вместо двете заедно да се смеят в коридора на етикета на Зара, щръкнал от ризата на Хесус Лопес, тя излезе от класната стая залепена за даскала, зяпнала го в очите, сякаш е някакво божество. Тръгнаха си, увлечени в разговор, и минаха покрай нея, като че беше въздух. Говореха за обсадата на Алезия^[2], редовният му номер, с който впечатляваше наивниците и си печелеше нови почитателки да се прехласват по него. Слагаше в малкия си джоб онези натегачи от по-горните класове, които вечно бълнуваха за знаменитата история с покоряването на Галия и за това колко гениален бил Юлий Цезар. Номерът действаше безотказно. „Хей, какво има между теб и Хесус? Сега с учителите ли взе да се сваляш?“ „Глупости. Само си говорим. За история.“ „Да, бе, току-виж съм ти повярвала, че се интересуваш от Римската република!“ „Представи си, да, интересувам се. Аз имам интереси, не съм като теб да лея сълзи и сополи над книгите за Мафалда^[3].“ Барбара винаги се отбраняваше чрез нападение. Отказваше да говори за Хесус, отказваше да говори за лятото и не беше същата. „Какво ѝ е на Барбара?“ — попита я Андрес, засегнат, че Барбара го бе отрязала грубо за нещо. Защо всички мислеха, че тя трябва да знае всичко за Барбара? Да не би да е защитила магистърска степен по Барбара? А тя, видите ли, лисицата и с лисица как се преструва, все едно наистина е така и само с нея се съобразява, за да изглежда, че са приятелки. „А теб какво те интересува — отвърщаше Барбара доста нападателно, типично в неин стил, — понякога на възрастните им се случват разни неща, които децата няма защо да знаят.“ Щом е такъв инат, да си чупи главата! Въпросът беше, че Барбара предпочиташе да споделя личните си неща с един дърт глупак вместо с нея, най-добрата ѝ приятелка. „Хесус е готин“ — защитаваха се Барбара. Но гласът ѝ трепереше. Нямаше ли очи? Не си ли даваше сметка какъв гаден развратен тип е Хесус, лигавеше се и угодничеше на всички задници под шестнадесет години? Не, тя изобщо не загриваше и вярваше на всичките му

простотии за Фелини, Пикасо и Гьоте. Безсрамникът пробутваше нескопосано скалпелите си номерца и приказките си, и се правеше на много културен пред момичетата, за да ги впечатли. Духовитостите му приличаха на стара плоча, която пускаше да се върти всяка година. Всичко му беше изтъркано — анекдотите, вицовете, в това число дори и импровизациите. Така твърдяха повтарачите, макар и да не бе необходимо да го казват. То се виждаше от сто километра, че е измамник. Но Барбара, иначе толкова съобразителна и умна, падна с двата крака в капана. Налапа въдицата и се остави да я баламоса с ласкателствата си. „Кажки, Барбара, слушам те. Въпросите ти са важни за мен, карат ме да се замисля. Барбара винаги задава интересни въпроси...“ От тия двамата ми се гадеше. Може би се престори на тъжна, за да се направи на интересна. Или симулира депресия, за да провокира Хесус да я ободри, като я заведе да гледат последната изложба на Дали в Кайкса Форум. Стомахът ми се преобръща от тях.

Минава по тротоара срещу училището. Вали като из ведро, а тя се спира и остава под проливния дъжд, загледана в затворената врата и в надписа „Училище Леванте“, който бе виждала всяка сутрин в продължение на петнайсет години. Тук се запозна с Барбара. Носеше косата си на две плитки, а на гърба си — раничка с Мики Маус и ѝ предложи да си поделят сандвича ѝ с шунка. Изядоха го заедно, всяка си отхапваше и го подаваше на другата. В края на първия учебен ден вече бяха станали неразделни приятелки. Направо е невероятно как децата се надуват и веднага откриват сродната си душа. Бяха като деня и нощта, но се смееха на едни и същи глупости и се разбираха без думи. Барбара беше по-дръзка и по-експанзивна натура. Барбара бе лудата глава, а тя — разумната. Налагаше се да ѝ слага юздите, за да я усмири, но умееше също и да я подръчка да дърдори глупости, да залепи дъвка на стола на учителката, да размени на закачалките престилките на момчетата, да дразнят онези от масата срещу тях в столовата. Двете бяха дупе и гащи. Макар и много различни. На Барбара ѝ харесваше да се облича така, че да впечатлява, обичаше да излезе на дъската и да се държи предизвикателно. Казваха, че са идеалната двойка, красивата и грозната, съобразителната и интелектуалната, общителната и срамежливата, чувствената и фригидната. Защото Барбара беше много чувствена. От най-ранна възраст, от съвсем малка, Ева бе забелязала как се обръщат да я гледат

и момчетата, и мъжете. Заради походката, заради начина, по който движеше ханша, танцуваше или смучеше бонбон. Всичко правеше с кокетство, по детски невинно и чисто, но страхотно женствено. Нямаше нужда да си лакира ноктите и да си слага къси полички, за да омагьосва мъжете. Барбара имаше пленителен поглед, грациозно тяло, лъскава коса и не се скъпеше на прегръдки, ласки и целувки. Винаги бяха заедно, много близки, толкова плътно една до друга, че усещаше хладния ѝ допир, топлината на ръката ѝ, туптенето на сърцето ѝ. Като малка не знаеше къде свършва тя и къде започва Барбара. Бяха едно тяло и една душа. И така до момента, когато Барбара се отдръпна от нея и пожела да бъде сама. Дори по-лошо — да бъде придатък на Хесус Лопес. Тогава се бе почувствала така, сякаш са ѝ отрязали ръка или крак с електрически трион. Беше жестоко. Дълго не можа да се съвземе, част от нея ѝ липсваше и за първи път усети колко страшна е самотата.

След онова лято, на четиринайсет години, Барбара умря за нея. Ужасно трудно е да си представиш мъртва приятелката си и особено Барбара, така изпълнена с желание за живот, но тя я беше убила. Предателството на Мартин Борас не беше толкова важно. Бе само допълнително потвърждение, че Барбара си прави каквото ѝ скимне без изобщо да ѝ дреме за нея, само едно оправдание, за да ѝ вдигне порядъчен скандал и, за отмъщение, открито да ѝ кресне в лицето, че е свиня и лоша приятелка. Тази история обаче не ѝ бе причинила такава болка, каквато изпита при разкритието, че Барбара се е сдушила с Хесус Лопес и го предпочита пред нея. Намигаше му, увисваше му на ръката, говореше му поверително на ушенце, толкова близо, че дъхът ѝ гъделичкаше врата му. Устните им сякаш се търсеха да се съединят. Да ги гледаш заедно, бе истинско предизвикателство, в което се отгатваше нещо повече от възхищението на една ученичка към учителя си. Барбара направо си го прелъсти, а Хесус, като кръгъл глупак, си въобразяваше, че тя се е влюбила в него заради интелигентността му.

Ненавиждаше Хесус. И до днес продължаваше да го мрази. Страхливец, гадняр, който интимничеше по най-долен и евтин начин с тийнейджърките, за да се възползва от тях. Подмолен тип. В действителност не беше нищо повече от Нарцис, влюбен в собствения си глас. Сега не знае какво да мисли и как да си я представя. Не я виждаше като жертва в ръцете на Мартин Борас. Не ѝ се вярваше,

въпреки че всичко бе възможно. Нищо чудно и Мартин, също като нея, да е страдал и да е искал да бъде само негова. Отлично знае, че ако някой има до себе си Барбара, няма желание да търси друга любов. Барбара изцяло изпълваше, насищаше. Човек се пристрастяваше към нея като към шоколада.

Забелязва, че в училището свети. Някой беше останал да поправя писмени работи или да разпечатва тестовите за изпит за следващия ден. Хесус вече не си уговаря срещи с ученичките извън часовете, за да им дърдори баналностите си. В крайна сметка го изгониха. Въпреки всичко стана благодарение на Барбара. Боли я да го признае, но смъртта на Барбара стана причина да се въздаде правосъдие. А сега изведнъж се оказва, че е жива! И отново се замисля за смайващото разкритие. Къде ли е? Къде ли е била през цялото това време? Защо изчезна? И историята, която бяха скалъпили за Мартин Борас и за неговото мазе, ѝ се струва все по-абсурдна. Беше глупост. Мушва се на сушина под козирката на един вход, за да се скрие от проливния дъжд, който се стича по врата ѝ и пак избира номера на мобилния, от който ѝ бе позвънила Барбара. Може би сега ще има повече късмет и ще ѝ каже къде е, кой знае. Чака упорито, но след дълго звънене отново се чува металният глас на оператора, който равно и безлично рецитира своето „Телефонът е изключен или извън обхват“.

Откъсва очи от училището, обръща се и тръгва към дома. Мокра е до кости и започва да киха. Докато бърза към къщи, не спира да мисли и си признава, че е била несправедлива към Барбара. За нея беше мъртва, беше я убила собственоръчно в сърцето си, но от любов. Защото не можеше да живее без нея. Зачеркна я от живота си още преди да изчезне и затова реалното ѝ изчезване не ѝ причини дълбока травма. Пристига си вкъщи, а майка ѝ от вратата ѝ мърмори, задето се е намокрила. Отвърща ѝ, че е късметлийка да има изобщо дъщеря, която се мокри и се връща у дома да се преоблече, понеже майката на Барбара и това няма. Остава я втрещена и докато върви към банята, си дава сметка, че е казала точно каквото мисли. Барбара е жива, а майка ѝ дори не подозира. Може би сега стои под дъжда на някоя улица в Барселона, а майка ѝ мисли, че е мъртва и заровена. Ева се чувства отвратително. Очакваше, че като даде номера на бащата на Барбара, ще се освободи от отговорност, но не се получи. Тайната я изгаря. Искане ѝ се да разтръби, че Барбара е жива. Иде ѝ да отвори прозореца и

да изкрещи с пълен глас, иска й се да има куража да излезе и да я търси. Освен това, Барбара се обади тъкмо на нея да й каже, че е жива. Не се обади на баща си, нито на майка си, нито на полицията. Обади се точно на нея. Защо? Нали вече не бяха приятелки. Защо на нея?

Докато е в стаята си и се преоблича, телефонът звъни. Майка й идва, подава й безжичния апарат и прошепва, закрила с ръка слушалката:

— Търсят те от полицията.

Ева грабва веднага телефона, с треперещи ръце.

— Да моля?

От другата страна се чува спокоен глас, гласът на заместник-инспектор Лосано.

— Ева Караско? Здравей, обажда се заместник-инспектор Салвадор Лосано.

— Здравейте — отвърща тя, опитвайки се да отгатне дали й се обажда, защото са открили Барбара, или защото иска да научи повече подробности от първа ръка.

— Какво има? Днес си ме търсила, искала си да говориш с мен, нали?

Ева онемява. Значи заместник-инспектор Лосано още нищо не знае.

— Не дойде ли при вас господин Молина, бащата на Барбара Молина? — пита го тя директно.

Заместник-инспекторът изглежда изненадан.

— Ами, не. Доколкото знам, не е минавал.

Ева се колебае, объркана. Какво да направи? Дали да му каже каквото знае? Че Барбара е жива и има номера на мобилния, от който й се е обадила. Обаче си спомня думите на бащата: „Забрави за това и остави на мен. Животът на Барбара е заложен на карта“. Беше съвсем наясно, че той е неин баща, човекът, направил най-много за дъщеря си, и е най-заинтересован да я намери жива. Тогава набързо измисля как ловко да се измъкне.

— Ами, спомена ми, че ще мине да ви види, понеже има да ви казва нещо. Той ще ви обясни — добавя, за да стане ясно, че не й е позволено да говори, понеже не е нейна работа.

Заместник-инспектор Лосано обаче дълго се бави да каже дочуване и да затвори.

— Почакай — моли я. — Чакай малко. Наистина ли нямаш какво да ми кажеш?

— Не, нищо.

— Имаш ли някаква информация за Барбара?

Ева си поема дълбоко дъх и се измъква с извинението:

— Баща ѝ ще ви каже.

Но заместник-инспекторът продължава да упорства:

— Ако искаш да ми кажеш нещо, можеш да ми се обадиш по всяко време, запиши си номера на мобилния ми телефон.

И ѝ диктува номера на мобилния си. Накрая, заеквайки, Ева смънка под носа си:

— Ако науча нещо, ще ви се обадя.

И затваря, сипейки проклетия.

Облича се, много вкисната. Докато си суши косата, доста изхабена от маши и сешоари, я хваща яд на самата себе си. Беше направила голям гаф. Сега заместник-инспектор Лосано щеше да си пъха носа, където не трябва, и щеше всичко да развали. Пепе Молина бе поискал дискретност, за да може да действа на спокойствие, но сега вече нямаше да го има. Не се изненадва, че той няма доверие на полицията — четири години бяха наливали от пусто в празно и не намериха нито едно доказателство, за да обвинят Хесус Лопес. Беше ясно като бял ден, че жена му го прикрива. Несъмнено именно той бе хванал Барбара в Билбао, беше я отвел до Лерида и я беше убил. „Добре де, не я е убил — поправя се тя — но е направил така, че да изчезне.“ Колебае се. Или Барбара е избягала заради нея? Импровизира. Или е потърсила Мартин Борас, за да избяга от Хесус Лопес? Някои неща, които не ѝ се връзват. При всички случаи я беше манипулирал, малтретирал и я бе довел до това ужасно състояние. Толкова ли беше трудно да го хванат в лъжа? Да го накарат да пропее? Пълни некадърници! Единственият мъж на място се оказа Пепе Молина. Хубавичко беше подредил Хесус, направо му бе сменил физиономията. Само я е яд, че не е била там да го види с очите си. Беше му счупил носа и му беше избил един кътник. Заслужаваше си го! Заслужаваше си някой да го смачка от бой и да му каже в лицето, че е педофил. „Изплюйте се върху плешивата глава на кретените!“ — е казал много прозорливо поетът Салват Папасейт^[4]. Светът е пълен с кретени, но хората не умеят да ги разпознаят. И внезапно замръзва.

Спомня си, че е споделила с Пепе Молина неоснователните си подозрения за Мартин Борас. Избива я студена пот и току-що облечените дрехи залепват за гърба ѝ. Какво бе направила? Защо му го изтърси? Ще го убие. Бащата на Барбара е способен да го стори. И още как. Веднъж вече си беше излял гнева срещу Хесус Лопес — жестоко, като разярен звяр — но сега, след като я е трупал четири години, яростта му щеше да е страшна и направо щеше да го размаже. Защо ѝ трябваше да му издрънка тая глупост? И си го представя съвсем ясно. О, не! Ще го направи на пихтия! Затова не е отишъл да види заместник-инспектора. Искаше да въздаде правосъдие лично. Сам. Искаше да си отмъсти.

Хваща решително телефона и се обажда в дома на Барбара. Ще говори с Пепе Молина незабавно и ще му каже, че се е объркала, че е избързала, че е най-добре той да се свърже със заместник-инспектор Лосано, който вече е нащрек и чака. Чува позвъняването — веднъж, втори път и след третото се включва телефонният секретар. Изглежда ги няма, сигурно са излезли или говорят по телефона. Не може да стои със скръстени ръце и да чака. Ако преди не я свърташе в часа по английски, сега не можеше да си намери място у дома. Скача нервно, грабва чадъра и чантата, облича си шушляково яке и излиза.

Вече на улицата си дава сметка, че е спряло да вали, и ядосана на себе, хвърля чадъра на земята. Една съседка, която тъкмо си отключваше вратата, я мърми:

— Какво ти става, Ева?

Засрамена, тя бърза да вдигне чадъра и си задава същия въпрос. Наистина, какво ѝ става? Тя не е такава, не си изпуска нервите, не крещи, не тропа с крака, не хвърля чадъри по земята.

И внезапно си дава сметка, че е силно изнервена, защото съдбата ѝ предлага втори шанс. Можеше да поправи нещата и да си възвърне част от себе си.

[1] Маями инк — американско риалити ТВ предаване с реални случки от студио за татуировки в Маями, Флорида. — Бел.пр. ↑

[2] Битката при Алезия (52 г. пр.Хр.) е решаващата битка между римляните на Юлий Цезар и галите на Версенжеторикс. Прилагайки гениална обсадна тактика, Цезар разбива въстанието на

Версенжеторикс край хълмовете на Алезия (днес във Франция) с почти четири пъти по-малобройна армия. — Бел.пр. ↑

[3] Принцеса Мафалда Савойска. — Бел.пр. ↑

[4] Жоан Салват Папасейт (1894–1924) — един от най-значимите каталонски писатели и поети на XX век. Ярък представител на футуризма. — Бел.пр. ↑

15. БАРБАРА МОЛИНА

Толкова ми е нервно, че дори не ми се гледат *Приятели*, а никога не пропускам да си доставя това удоволствие. Вместо да си включа ДВД-то, започвам да кръжа из стаята като лъв в клетка. Точно това съм аз. Звяр в клетка, затворена, пленница, попаднала в ръцете на някакъв ненормалник, който ме принуждава да правя неща, които не искам, а после за награда ми дава да ям от ръката му, но когато най-малко очаквам, вади камшика и ме удря, без да му трепне окото, без капчица милост. Река ли да избягам, ще ме убие с удоволствието на садист. Като мишка.

Отварям хладилника и надничам в кутиите на *Таперуеър* да видя каква храна е останала от предишни дни. Държа я там, докато се развали и мухляса. Забранила съм си да я докосвам. За мен това вече се е превърнало в навик от години, който съм си наложила след периоди на мъчително гладуване. Не, че върши кой знае каква работа, но ми дава сигурност. Зарекох се повече никога да не гладувам, също като Скарлет О'Хара в онази сцена, когато с гордо вдигната глава гребва шепа от червената земя на Тара. Аз обаче не съм толкова фотогенична, нито съм героиня. Просто заделях настрана остатъци от храна, правех си ги на малки порции, и ги пазех като безценно съкровище. Отварям, една кутия с листа от маруля и домати и ги тъпча в устата си с шепи. После отварям друга с парче студено пиле и го нагълтвам цялото, без да го сдъвча. Искам да потисна вътрешното си безпокойство, да залича мъката, но вместо да ме засити, това още повече изостря глада ми.

През изминалите три години беше успял да ме дресира, също както се дресират лъвовете — лишаваше ме от храна. Откри, че това е мощно оръжие и го използва. И което не можаха да постигнат ударите, го постигна гладът. Държеше ме гладна, измъчена до краен предел, а после неочаквано идваше и ми даваше да помириша нещо апетитно за ядене. Отваряше лекичко вратата, за секунди, и ароматът на печено пиле, възхитителен до побъркване, чак обидно вкусен, проникваше в мазето и ме блъскаше в носа. Да си гладен и да не можеш да ядеш, е като да умираш по малко всяка минута, всяка секунда. Тялото ми

изпращаше сигнали, че трябва да се боря, за да не изгубя съзнание. Гледах си ръцете, все по-слаби; измършавелите си крака; ребрата, които ми се брояха до едно; коремът, хлътнал между изхвъркналите ми кокали. Постепенно ме превръщаше в скелет. Напомнях на някого от онези истории за корабокрушенци, които пият кръвта на другарите си; за войници, които ядат вътрешностите на мъртъвци; за оцелели в снега, които се хранят с мърша. И нямаше нищо чудно, защото гладът така те подлудява, че всичко, което може да го засити, е позволено. Бях готова на убийство за чиния с макарони. Храната ставаше епицентър на живота ми и се превръщаше в двигателя, в оправданието, в единствената, патологична и натрапчива фиксидея. Мечтаех за ориза, който приготвяше мама в неделя, за супата, която ядохме в четвъртък в дома на баба и дядо, за сандвичите с шунка, които носех всеки ден в училище и понякога хвърлях на боклука. Във въображението си виждах чаши с прясно мляко и шоколадови бисквити. Веднъж, в пълното си отчаяние, запълзах на четири крака и хванах един черен бръмбар. Размаха крака, уплашен, може би надушваше глада ми и усещаше, че ще свърши между зъбите ми. Така и стана. Преборих се с отвращението си и го налагах, но когато почувствах как мърда и се обръща в устата ми, погнусата надделя и го изплюх. Пригади ми се и повърнах жлъчен сок — зелена и гъста течност, която се надигна от дълбините на празния ми стомах. Дадох си сметка, че щом съм способна да сложа в устата си бръмбар, някой ден мога да си отрежа крака и да го изям. Тогава се примирих. Не исках животът ми да премине в нескончаемо и мъчително безпокойство, причина да ми се привиждат сочни и апетитни мръвки, редом до бленувани порции с картофи. Не, не исках повече да чувствам тази слабост в краката и виенето на свят, нито неистовото желание да убия гадината, за да притъпя болката. Защото гладът беше като някакво побесняло животно, което ме изяждаше отвътре, дереше ме с нокти и впиваше зъби в плътта ми, освирепяло от желанието да ми отнеме онова, което смяташе за свое по право, унищожаваше ме неумолимо и упорито, ден и нощ, без да ми даде нито миг покой. И болката се смесваше със страха, че той няма да дойде и ще ме изостави в онази черна дупка с празен хладилник. „Дано се върне, дано да не ме оставя да умра от глад“ — напразно се молах аз, мислено и без глас. И се пречупих. Продадох се за паница леща. Много точно казано. Храната ме направи

покорна и сложи край на страданието. Превърнах се в кученце, което ближе ръката, пълнеща купичката му с храна всеки ден; което маха с опашка и приема ласките на господаря си за един подхвърлен кокал. Аз съм животно. Колкото повече мисля за това, толкова повече огладнявам и унищожавам всичките си запаси, без насита. Ям с пръсти, права, оплесквам си физиономията с картофено пюре, с мармалад, с фасул и с риба, оцапвам си фланелката и всичко по мен става мазало. Все нещо в целия този гаден, миризлив бъркоч, който направих, трябва да е било развалено. Стояло е в хладилника може би от седмици, но изобщо не ми пука и без това, когато дойде, ще ме убие. По-добре да умра с пълен търбух.

Да бях се обадила у дома. Голяма идиотка съм, че се обадох на Ева. Но Ева поне не се разциври като мама. Тя не плаче, не го може, срам я е, както я е срам да танцува и да си показва циците. И е голяма тъпачка, понеже момчетата са луди по цици като нейните. Казвах ѝ: „А бе, маце, сложи си някоя препъната блузка и ще видиш как всички ще ти се свалят“. Но тя изобщо не ме чуваше. Не обичаше да привлича внимание, предпочиташе да остане незабелязана, да бъде невидима. Мартин дори не знаеше името ѝ. Ужасно е, защото именно тя ни запозна. „Слушай, оная твоя приятелка, дето мълчи като риба, как се казва?“ Дали учи журналистика, както бяхме говорили? Голям инат беше Ева, упорито магаре. Работлива като мравка и отговорна, с ясни убеждения. По-ясни от моите. Със сигурност е завършила средното си образование, издържала е успешно приемните изпити и сега е втора година журналистика. Вероятно вече има и шофьорска книжка и майка ѝ сигурно ѝ дава да кара колата, черната Микра. Може би е отслабнала и са ѝ махнали шините от устата, а кой знае, може би си има и гадже, ходи с него на кино и си държат ръчичките като влюбени гълъбчета, защото не си я представям да ходи по нощите, да се кълчи в някоя дискотека. Не и Ева. Нищо чудно да е станала инструктор в Клуба на екскурзиантите и да подготвя старателно лагерите след завършването на учебната година. Дали е пътувала и дали не е отишла до Лондон? Или до Берлин? До Ню Йорк? Толкова много неща пропуснах. Така и не разбрах как е в университета, не стъпих в Америка, не съм сядала зад волана на лека кола, не съм гледала концерт на живо. Някой ден, когато той ми позволи, ще включа телевизора и ще видя Ева като специален кореспондент в Токио. Въпреки че за да стигне дотам,

трябва да е преодоляла срамежливостта си. Притесняваше се да говори пред публика. Дали се е променила? Понякога хората се променят. Без мен сигурно се е научила да се оправя по-добре, вероятно вече се осмелява да изразява открито мнението си и да гледа хората в очите. Преди, когато имаше повече от трима души, мълчеше, а в клас, когато я питаха нещо, се изчервяваше като домат. Онова, което съучениците ни не знаеха, бе, че много от идеите, които изказвах на висок глас, понеже мен не ме беше срам, бяха нейни. Тя мислеше, а аз плещех. Крадях ѝ идеите, бях измамница, самозванка, която ги представяше от свое име. Учехме заедно, тя ми обясняваше задачите по математика и ми правеше таблички по естествени науки и по история. Ева имаше много ясни преценки и задълбочени знания, затова на писмените изпити изкарваше добри бележки, но дойдеше ли време за устен изпит, започваше да пелтечи, запъваше се и имаше вид на глупачка. Бях наясно, че от двете тя е умната, а аз хитрушата. Затова, когато Хесус ме заговори насаме и ме похвали колко съм била любознателна и интелигентна и преди мен никоя ученичка не му била задавала толкова блестящ въпрос за обсадата на Алезия, се почувствах значима и започнах да я пренебрегвам. Беше несправедливо от страна на Хесус, защото Ева беше чела Достоевски, свиреше на пианото партитури на Бах и се интересуваше от изборните програми на политическите партии преди изборите, въпреки че още нямаше право да гласува. Имаше мнение по климатичните промени и бе убедила родителите си да станат членове в Оксфам^[1] и да пазаруват от магазините на Комерсио Хусто^[2]. Ева следеше програмата на кината и беше гледала филми на Уди Алън и на Копола, които на мен ми се струваха тежки и досадни. Хесус обаче, въпреки че знаеше всичко това, предпочете мен. Казваше, че интелектът ми бил естествен и необработен, истински нешлифован диамант. Знам, че я заболя. Знам, искаше ѝ се да е на моето място и умираше от завист, когато Хесус ми даваше да чета книги от Херман Хесе. Неведнъж я хващах да ни шпионира в библиотеката. Правеше се на разсеяна, преструваше се, че рови из рафтовете със съвременна научна фантастика и уж търсеше някаква несъществуваща книга, докато ние е часове разговаряхме за Сидхарта. „Ти изобщо нещо успя ли да разбереш?“ — питаше ме после огорчена. В онези моменти изпитвах дълбока антипатия към нея. Надяваше се да покажа невежество, очакваше да ме хване, че нещо не знам и объркана

да я моля за помощ, за да ми обясни — бъди добра, кажи ми кой е този Пруст и какво, по дяволите, символизира прословутата каеща се Магдалена? Но не ѝ доставих това удоволствие. Търсех отговор на въпросите си в Гугъл, за да я дразня. Сигурно всеки петък напразно е чакала Хесус да я покани да посетят музея „Пикасо“ и е бленувала да прекара три часа пред „Менините“^[3] и да ги анализират най-подробно. Тя така и нито веднъж не отиде. Аз — да. С Хесус се чувствах зряла жена и затова се срещрахме тайничко в баровете на Равал и пиехме кафе вместо Кока-кола. „Хлътнала си по Хесус“ — укоряваше ме Ева със завист. А аз не я опровергавах, за да се правя на интересна. Бях влюбена в начетеността му, която ми отваряше очите за пропуснати от мен неща. Обожаваше италианското кино и заедно гледахме филми на Висконти, на Фелини, на Бертолучи, на Пазолини. Някои ги разбирах, други — не съвсем, но той проявяваше търпението да ни накара да съсредоточим вниманието си върху красотата на изображението, върху начина, по който е предадено дадено чувство, върху безпощадно точното описание на света. Помня „Рим — открит град“ на Роселини и възгласът на Ана Маняни, когато задържат приятеля ѝ и го качват в камиона. Ана Маняни ми се виждаше дебела бакалка, но викът ѝ беше толкова прочувствен, толкова истински, любовта ѝ толкова силна и смъртта ѝ толкова трагична, че накрая ми се стори секси. Онова обаче, което остана завинаги запечатано в паметта ми, бе образът на героя от „Невинният“ на Висконти и това колко лош човек беше, та да остави детето да умре от студ. Гаднярът слагаше рога на жена си и то демонстративно, нарочно, като отмъщение, за да я измъчва, а когато тя се влюбва в друг, става толкова ревнив, че я тормози и не я оставя на спокойствие нито денем, нито нощем. Тогава разбира, че тя е бременна и я изтезава с въпроси кой е бащата. Когато детето се ражда, ѝ втълпява, че трябва да го мрази, и накрая го убива. Чак тогава тя се възбунтува и събира смелост да му заяви в лицето, че я отвращава. Лъжец и измамник, манипулатор, ужасен тиранин. Изпиваше ѝ кръвчицата, омайвайки я с приказки, а тя му вярваше, докато накрая най-сетне проглежда за истината. Разтърси ме. Бях потресена. Беше съвсем същият като него!

Хесус ми помогна да открия много неща в живота и затова реших да му споделя всичко.

Знаех, че мога да му имам доверие. Винаги ме спираше по коридорите на училището, за да ме пита как съм, какво ми е. Интересуваше се защо съм получила слаби оценки по другите предмети, защо съм тъжна. Каза ми, че е говорил с класната, но от думите ѝ нищо не разбрал. Беше искрен и загрижен за мен. А аз отчаяно се нуждаех от човек с ясен поглед. Той определено имаше точно чувство за справедливост и беше способен да различи доброто от лошото. А аз бях пълна негова противоположност: в главата ми цареше пълен хаос и бях много объркана от онова, което ми се беше случило. Хесус ни бе говорил за корупцията в древен Рим и колко страхливи били последователите на Юлий Цезар, които, вместо да се изправят пред урните или срещу легионите, предпочели подло да го убият в гръб. Щом беше способен да анализира историята и да има проникателността да види какво е трябвало да направят сенаторите републиканци от първи век преди Христа, щеше да е в състояние да помогне и на мен и да ме извади от затрудненото ми положение. Моят проблем беше, че не знаех откъде да започна, нито как да продължа. Не му бях дала определение. Не намирах думи. Мислех, че щом не го назовавам, той не съществува. Нещата без име или се забравят, или изчезват. Затова ми беше и толкова трудно да говоря за проблема си с някого. Хесус се съгласи и каза, че с удоволствие ще ме изслуша. Помолих го за пълна дискретност и той ми определи среща в училището, вечерта. Дълго обмислях как ще изложа проблема си, как ще кажа нещата, които ми се бяха случили и дълбоко ме бяха разстроили, караха ме да се чувствам ужасно зле — изгубена, страшно объркана. Вярвах, че като застана лице в лице с него и видя в очите му искреното желание да ми помогне, ще се отпусна и ще си разкажа всичко, без страх, без задръжки.

Онази вечер бяхме само двамата, училището, съвсем празно, тънеше в мрак. Стъпките ми отекваха из коридорите, докато вървах зад него. Чувствах се като престъпник. Обзе ме желанието да се обърна и да избягам, но вече бе прекалено късно. Не съм суеверна, но кълна се, от прозореца на втори Б видях черна котка да скача от покрива. Беше лошо предзнаменование. Когато Хесус затвори вратата след себе си и прикова очи в мен, направих крачка назад, изгубила желание да говоря. Не ми харесваше миризмата на пот, която се излъчваше от него. Не ми харесваше слабата светлина в кабинета. Не ми харесваше училището в

този час на денонощието. Чувствах се странно, сякаш са ме приели по спешност в болница. Всичко ми се струваше непознато, чуждо, заплашително. Той също беше различен. Гледаше ме с разширени зеници и с блеснали очи, а когато тръгна да се приближава към мен, отвори уста и избълва куп глупости. Бил женен мъж и макар да разбирал, че съм влюбена в него, това било невъзможно, нищо не можел да ми предложи; той също ме обичал, но съм била непълнолетна... В този момент ми се искаше да скоча през прозореца като черната котка и да се изгубя по покривите. И тогава той сложи ръка на бедрото ми, толкова не на място, колкото неуместни бяха и гласът, и думите му, и започна да ме гали, но аз скочих разтреперана и се разплаках. Не можех да спра да плача. Чувствах се ужасно разочарована. Хесус ме прегърна и се опита да ме утеши, но аз ридаях все по-силно. Бях отчаяна. И точно тогава се случи най-лошото. Вратата се отвори и се появи класната ми, церберът Ремедиос Комас. Хесус дръпна ръце като опарен, а на мен плачът ми секна изведнъж. И великият Хесус се изплаши и не можа да измисли нищо по-умно от това, че аз съм му насрочила среща тук, понеже съм искала да му споделя нещо лично. Беше отвратително. Предателят Хесус си изми ръцете с мен и ме изпорти като някакъв хлапак, който ме сочи с пръст и пици: „Тя беше, тя беше!“. Онемях и в този момент го презрях от дън душа. Класната не повиши глас, но суровият ѝ тон ми вдъхна много повече страхопочитание, отколкото ако ме бе засипала с хули и оскърбления. Изпратиха ме до дома. Пътят ми се стори по-дълъг от всякога. На всеки ъгъл, на всеки светофар, мислено се молах да светне зелено, за да свършва най-сетне този кошмар. Дойде ми на ума за страданията на Исус по пътя към Голгота, или както ги наричат страстите Христови. Аз носех кръста на срама, че съм вярвала в Хесус^[4], и съм разкрила кой какъв е? Оставиха ме пред къщи с неизбежното предупреждение на следващия ден непременно да се явя в кабинета на класната.

Онази нощ изобщо не мигнах. Как ще реагират нашите? Не можех да прибавя още един проблем в живота си. Не можех да си го позволя. На другия ден се скъсах да рева пред Ремедиос Комас и накрая я заплаших, че ще си прережа вените. Подейства и се спасих. В резултат на това спасих и Хесус.

А той, нещастникът му с нещастник, ми каза сухо, че оттук нататък не искал да разговаря с мен, понеже имал репутация и семейство. Обърна ми гръб и никога повече не ме заговори, нито в час, нито по коридорите. На втория изпит ми писа двойка по неговия предмет. Може би си го заслужавах, защото бях изгубила всякакъв интерес, а не като преди, когато бях мотивирана да изкарвам шестици. Даде ми да разбере, че ако не си държа езика зад зъбите, ще бъде безмилостен и ще ме смачка.

Подлец.

[1] Оксфам (Oxfam) — международна благотворителна организация, сдружение на 17 отделни организации, борещи се с бедността в над 90 страни. — Бел.пр. ↑

[2] За алтернативна търговия. — Бел.пр. ↑

[3] Знаменитата картина на Диего Веласкес. — Бел.пр. ↑

[4] Хесус (исп.) = Исус. — Бел.пр. ↑

16. САЛВАДОР ЛОСАНО

Заместник-инспектор Лосано трябваше да мине през къщи, за да се преоблече. Дъждът го изненада някъде към „Гран Вия“ и „Урхел“, но вместо да се скрие под някоя стряха като всички хора, той остана посаден наскреде булеварда, под чинарите, като смахнат. Беше се замислил за обаждането на Ева Караско и за тайнствения ѝ намек, който силно го бе изненадал, че Пеппе Молина вероятно ще го посети. Изобщо да не говорим за недомлъвките и увъртанията ѝ, които съвсем го бяха объркали. В първия момент, много тъпо реши, че Ева е научила от семейство Молина за пенсионирането му, иска да се сбoguва с него и да му поблагодари за старанията, положени от него по случая с нейната приятелка. Пълнен наивник! Никой не изказва благодарности за няма нищо. И докато умуваше за Ева Караско, за онова, което му бе казала и за странните нотки в гласа ѝ, подсказващи, че крие нещо, беше станал вир-вода, защото големите капки дъжд огъваха под тежестта си листата на чинарите по „Гран Вия“ и се изливаха върху него на потоци. А той стоеше наскреде алеята, озадачен и замислен под дъжда като пълна откачалка. Костюмът от сватбата на сина му подгизна, а вратовръзката с червеникави отблясъци пушна цвят върху бялата му риза.

Завърта ключа и се опитва да влезе, без да го усетят, но уви, това няма как да стане. Съпругата му е по-добър полицаи и от него. Искаше да си спести приказките и досадните ѝ въпроси.

— Трябваше да си вземеш чадъра — подхваща го тя с упреци още от вратата. — Как мина последният ти ден? — атакува го от упор. — Имаше ли много работа?

Целува го по бузата с една от онези целувки, които задължително трябва да бъдат последвани от разговор. Препасала си е престилката за готвене. Все ѝ е едно дали ще готви за един или за двама, не я мързи, вече е свикнала. Примирила се е, че ще вечеря сама, понеже той ще е на прощалната вечеря, на която така и не я покани. Лосано не иска и тя да присъства. Знае, че на нея би ѝ било приятно и че ако ѝ беше казал навреме, щеше да си купи нов тоалет и да отиде на фризьор рано

сутринта. Вечерята по повод пенсионирането на мъжа ѝ, заместник-инспектор в полицията в Каталония, щеше да ѝ даде тема за разговор и преди, и след самото честване. Поне за месец. Чудесна възможност да разнообрази ежедневието си и да разчупи битовизма на обичайния кръг от теми, сведен до дозата сол на боба, до контрола на холестерола и зъбите на внучето. Като сватбата на сина им, каква радост беше само! Осигури ѝ материал за приказки за цяла година. Но той не я покани, а защо и сам не можеше да си отговори. Може би не му се искаше зоркото ѝ око да забележи, че той завършва кариерата си захвърлен в ъгъла и изместен от един хлапак, току-що завършил академията. Че онези, които вдигат наздравица за него, се усмихват на новия шеф и използват случая, за да се самоизтъкнат и дори си позволяват шегички по негов адрес, понеже той повече изобщо не ги интересуваше. Или навярно не искаше тя да присъства, защото в действителност нямаше желание да се пенсионира и още не можеше да приеме, че вечерята е в негова чест и с нея, в полунощ, идва краят на трудовия му живот. Така или иначе ще отиде сам. Лошото е, че и представа си няма какво ще прави на следващия ден сутринта. Досега никога кракът му не е стъпвал в гимнастически салон, не играе нито на карти, нито на петанка, а и няма приятели от онези, с които се излиза през уикендите да хапнат морски деликатеси на скара. Беше се отдал прекалено много на работата си, не знаеше почивка нито събота, нито неделя, за да си пилее времето в безсмислени занимания и неоправдани харчове. Не че съжaliaва за това, но следващата сутрин му се струва като огромна празнота и му напомня за трамплина в общинския басейн в Аметла дел Валес, където на млади години ходеше понякога с приятелите от жандармерията, но се бе оказало голямо предизвикателство, с което не бе успял да се пребори. Изкачваше стъпалата, приближаваше се до ръба, поглеждаше надолу, към водата, която му се виждаше далечна, много далечна, обръщаше се и отново слизаше. Не събираше кураж да скочи. Той не е и никога не е бил импулсивен човек, винаги бе действал по план. Но за деня след окончателното си пенсиониране нищо не е планирал. И сега се чувства замаян, усеща, че му се завива свят, също като тогава, когато беше млад, надничаше, подаваше си нос над ръба на трамплина в Аметла и не смееше да направи решителната крачка напред към живота си на пенсионер.

„Утре ще скоча“, казва си той. Или по-точно щяха да го бутнат да цопне във водата, независимо дали му харесва, или не. Няма начин, неизбежно е. Ще трябва да се научи да вижда жена си да излиза рано сутринта, да чува тиктакането на часовника в хола, да яде претоплена храна пред телевизора в столовата, а вечер да изхвърля боклука. Стомахът му се свива на топка, като си дава сметка, че животът му е минал прекалено бързо и не е готов. И жена му не е подготвена. Усеща, че е напрегната и подозрителна. Скоро ще ѝ натежи, защото ще завладее пространството ѝ, времето ѝ, свободата ѝ. Ще се дразни, задето виси вкъщи безполезен, а той ще се чуди къде да се дене, къде да седне, за да не пречи, също както, когато тя мете и го кара да се отмести и постепенно го избутва в ъгъла, докато накрая не му остави нищо друго, освен да си грабне шапката и да излезе навън да си купи вестник. Ще се чувства контролирана в излизанията си, ще говори тихо по телефона, за да не я чуе той, внезапно измъчвана от чувството за вина, че говори прекалено много и има прекалено много познати. За разлика от него тя е съумяла да си създаде свое кътче в света, което никога няма да изгуби с прекратяването на някакъв трудов договор. Още не се е пенсионирила, но работи до четири часа. Запълва следобедите си с водна аеробика, с пиене на кафе и с игра на бридж с приятелки, или с грижи по семейството си. Съпругата му строго контролира живота на синовете. Всяка вечер му надува главата, кудкудякайки като квачка, каква прелест е внучето. Как вече пълзяло, как казало мама, как вече само се хранело с лъжица. И винаги има снимки и ги показва. „Виж, виж, има твоя нос. Горкиното. Не се засягай, глупчо, когато се запознахме, се влюбих в носа ти и си рекох, гледай какъв нос, излъчва силен характер.“ Такава си е тя, жена му — любвеобилна, всеотдайна и властна. Ходи често при децата, уж да им занесяла малко крокети в хладилната чанта, но всъщност това е само претекст, за да разбере какви телевизионни сериали гледат, стига ли им заплатата, какви дрехи са си купили този сезон или да полюбопитства за имената на приятелите, които им звънят по телефона. Но го прави от добро сърце, а и така винаги знае какъв подарък ще е най-подходящо да им се подари. Наблюдава, мълчи и отбелязва. От нея би станал чудесен полицай. „Не е зле да им купим сокоизстисквачка, нямат си; нови хавлиени кърпи, че старите вече са станали отвратителни; количка за детето, защото другата се е повредила.“ Жена му поддържа

връзки с приятелите и с роднините и в това отношение е неуморна, като вечен огън. Докато на него огънят му е слаб, чувствата му гаснат за часове, след което бързо потъва в своя леден и мрачен свят.

Уплашен е, направо е в шок. Да, това е точната дума и съжaliaва, че не го е предвидил навреме и не си е начертал стратегия. Случаят Лосано: как да запълни мъртвите часове на денонощие от двайсет и четири часа, всеки по шейсет дълги минути. Как да изпълни със смисъл онова, което няма такъв. Как да преодолее чувството за провал, заради всичките случаи, останали неразрешени. Спира се на третата точка. От това най-много го боли. Това е причината да не е готов да се пенсионира, защото още не си е свършил работата. „Звучи като оправдание, но работата няма край“, мисли си той с горчивина. И измежду всичко най-много се терзае за случая с Барбара, който внезапно бе започнал да му се разкрива вече от друга перспектива, повдигайки въпроси, каквито преди не си беше задавал, а сега, най-изненадващо се подновяваше, след мистериозното телефонно обаждане от най-добрата приятелка на момичето.

Неочаквано мобилният звъни отново. Веднага отговаря, с ясното съзнание, че от утре повече няма да го търсят. Лядо е, той е добро момче.

— Да?

— Готово, шефе. Аз лично се заех и го направих, обадох се, първо трябваше да мина през директора на някакво училище, който имаше интерес да уреди сина си на работа. Обясниха ми всичко много обстоятелствено.

Лосано се гордее с момчето, което е обучил така добре.

— И какво?

— Оказа се истина. Бащата, Рамон Лопес, селянин от Молеруса, сега седемдесет и една годишен, е на смъртно легло, малко му остава. Хесус Лопес ходи да го вижда всяка сутрин, защото сега води някакви вечерни курсове.

Лосано си отдъхва:

— Значи, пак фалшива следа. Все пак благодаря.

— За нищо. И ако има още нещичко, аз съм на разположение, дежурен съм. Съжaliaвам, няма да мога да дойда на прощалната вечеря. Освен това исках да ви кажа, че ужасно ме е яд, задето ни напускате.

Заместник-инспектор Лосано приема извинението привидно студено, прикривайки вълнението си.

— Започвам нов живот, момче, би трябвало да ме поздравиш.

— Ами, моите поздравления, щом е така — казва малко троснато, може би, за да скрие, че се е разчувствал. И затваря.

Докато си закопчава жълтата риза, заместник-инспектор Лосано си мисли и въздиша: „Добро момче е този Лядо“. Усетил е, че не му се напуска и има право. А той се държи като хлапак, който си търси нещо за занимавка в последния момент. Освен това хитро бе дал своя номер на Ева, вместо да ѝ каже да се свърже със Суредата. Направи го умишлено. Надушваше, че Ева има нещо да му каже и както винаги остави вратичка, ако тя реши, без да я притиска, да му сподели. Проблемът е там, че той вече не държеше ключа за тази вратичка и това си беше чисто подвеждане. От утре сутринта вече нямаше да е в комисариата и колкото и да не му се искаше да остави случая, щеше да спре да дърпа юздите. Подозира, че Ева не е звъняла току-така и точно това обаждане е чакал цели четири години. Научил се е да познава по гласа кога крият нещо, или кога се мъчат да кажат нещо, но не се осмеляват да го изрекат. Трябва да действа предпазливо. Ако я беше бомбардирал с въпроси, щеше да я уплаши и да я накара веднага да се свие в черупката си. Беше звънял на Пепе Молина от метрото, но там нямаше обхват за мобилния. „Ако Молина не ми се обади, по-късно пак ще се опитам да се свържа“ — казва си той. Изглежда Ева знаеше повече, отколкото бе казала, и най-сетне случаят тръгва в някаква посока. И чувства как гъделът на интуитивното прозрение пълзи като топлинка по тялото му и кара ушите му да пламнат.

— Убеден ли си, че искаш да си сложиш жълтата риза? — мръщи се жена му.

— Защо? Какво ѝ е на жълтата риза?

— Това, че носи лош късмет: Не си ли забелязал, че актьорите никога не се обличат в жълто?

Дразни се, че точно сега, когато вече си я е закопчал, идва жена му и го кара да я сменя.

— Аз не съм актьор — възразява.

Тя обаче продължава в същия дух:

— Молиер е умрял, облечен в жълто — подхвърля уж небрежно съпругата му, врътва се и тръгва към вратата. — Затова актьорите

избягват да излизат на сцената в този цвят — допълва за завършек, та да му го набие по-добре в главата.

Лосано дълго се гледа в огледалото и, вироглав като никой друг, решава, че жълтото много му отива. Докато си слага сако и си преглежда портфейла, се пита откъде, по дяволите, жена му вади всичките тези глупости като на Рийдърс Дайджест дивотиите, които му поднася, скимне ли й да го дразни. „Вероятно това е някаква форма на отмъщение, задето не я поканих на вечерята“ — мисли си той, после отваря вратата, целува я за довиждане и излиза.

Не е суеверен. Полицайте си играят с живота и със смъртта и не могат да вярват в подобни глупости. В противен случай щяха да си седят затворени вкъщи, за да не би случайно да стъпят върху чертата между тротоарните плочи и нямаше да поглеждат от прозореца, за да не видят черна котка да минава по покрива. „Само това ми липсваше, да ми навира в очите откачените си предразсъдъци за жълтата риза“ — задъхва се той от яд вече в асансьора, този път наистина много ядосан, защото костюмът вече не му се струва толкова безупречен и защото съзнава, че поне част от вечерта му е съсипана, понеже ще го гложди съмнението дали е било подходящо да се облече в жълто в деня на пенсионирането си. Мъчи се да забрави за инцидента и отново се съсредоточава върху Барбара и предчувствието си. В асансьора главата му пламва още повече, когато поздравява момчето от най-горния етаж, което наскоро е дошло в Билбао, занимава се с информатика и сега извежда кучето си на разходка. Сеща се за кучето на Барбара. Беше й подарено от Иняки и Елизабет по повод десетия й рожден ден, през лятото на 2000 година. Видя го на снимка, още кутре, гушното от разнежената Барбара. Спомня си, че дълго е съзерцавал снимката, впечатлен от начина, по който момичето гали кучето и го целува, а също и от погледа на чичо й Иняки, запечатан от камерата на Елизабет със същата точност, с която бе уловила и радостта на Барбара. Затрогваща фотография. Момичето, кучето и чичото на плаж на Кантабрийско море. Бушуващите вълни зад гърба им и заплашителните облаци на хоризонта, сякаш предвещаваха онова, което предстоеше да се случи. Не че допринесе с нещо за разследването, но понякога снимките говорят. И в ласката, в почти чувствената обич на Барбара, галеща кученцето, както и в искреното обожание в очите на чичото се криеше послание, в чиято същност той

така и не бе успял да вникне. Нурия Солис се бе оплакала, че кучето ѝ навявало прекалено много спомени за Барбара, и Пепе Молина го бе отнесъл в наследствената къща в Монтсени. И отново, в очакване на своя отговор, в главата му се появиха въпроси, наредени на дълга, непрекъсната опашка. Защо Барбара Молина е отишла в Билбао? Какво е очаквала от леля си и чичо си? Какви отношения имаха едните и другите, извън декларираното в показанията им? „Кой е уведомил Елизабет Солис и Иняки Сулоага за случилото се?“ — го беше попитал Суредата днес следобеда. Ако мобилният им е бил изключен или извън обхват, кой и как им се е обадил? Въпросът, който логично си задава веднага след това е дали действително бяха стигнали до островите Сиес? Честно казано, не може да твърди нищо със сигурност, защото така и не бяха потърсили доказателства за потвърждение. Нямаше начин да проверят. Просто повярваха на думите им и толкоз. В този момент започва да му се струва странно, че е възможно някой да бъде ненамиращ в продължение на толкова дълго време. Барбара изчезва във вторник, хваща автобуса и в четвъртък тегли пари в Билбао, а съседките я виждат отчаяна да звъни на вратата на апартамента на семейство Сулоага. Следователно цели два дни тя безуспешно се мъчила да се свърже с леля си и чичо си. Справката за мобилните на Елизабет и Иняки потвърди обажданията ѝ. Но ако наистина, както бе подхвърлил Суредата, Барбара е имала втори телефон? Не му се вярва, защото вътрешният глас упорито му подсказва, че е възможно Барбара да ги е намерила. „И защо не? Тази вероятност е не по-малко правдоподобна от всички останали — продължава да разнища вариантите той. — Момичето ги търси по телефона, те правят обратен завои и се връщат в Билбао, тримата се срещат, качват я на колата и я завеждат у дома.“ И спира дотук, понеже не знае как да продължи, убягват му възможните мотиви, накарали лелята и чичото да извършат подобно престъпление, въпреки че най-страшните престъпления се извършват в най-добрите семейства — знае го отлично. Пепе Молина беше настроен против двамата Сулоага, а един баща интуитивно усеща опасностите, застрашаващи децата му. Лосано отваря вратата на асансьора и дава път на съседа от Билбао, станал неволен вдъхновител на неговите размисли, родили току-що хрумналите му нови идеи. Това можеше да означава, че Иняки и Елизабет, или единият от двамата, е третият заподозрян по случая. И този път проблясъкът му е толкова

силен, че сякаш мъглата на Лерида внезапно се е вдигнала с първия слънчев лъч на утрото и откриваше пред него път, по който да поеме, към кабината опръскана с кръв, към изоставената чанта и следите, недвусмислено сочещи, че е имало насилие.

Бяха разследвали семейство Сулоага, но честно казано, не особено задълбочено. Те бяха целта на Барбара, крайната точка по поетия от нея път, до която така и не бе стигнала. Поводът за бягството очевидно беше останал зад гърба ѝ, в Барселона, и идваше от родителите, от гаджето, от учителя, от приятелките. И в този момент Лосано затаява дъх, защото за първи път от години се оказва способен да мисли в друга посока и да вижда нещата от нов ъгъл. Каква беше връзката с роднините ѝ в Билбао? Какво представляваше за нея семейството, с което бе прекарвала ваканциите си като дете? Защо Пепе Молина враждува с Елизабет Солис? И защо е против Иняки Сулоага? Защо Барбара Молина престава да ходи през лятото при леля си и чичо си от тринайсетгодишната си възраст? Чувства приятно оживление, усеща сладостната тръпка, познава тези вълнуващи моменти, когато по масата сякаш се разлива струя вълшебно масло, раздвижва ръждясалите елементи на пъзела и те като по чудо се плъзгат, разместват се и се напасват по местата си. Знае, че ако бъде търпелив и внимателно подбутне нещата насам-натам, всичко ще придобие смисъл и ще стане разбираемо. Интуитивно усеща, че е по-близо до истината, отколкото е бил преди няколко часа. Вади мобилния и без да се притеснява, се обаждат, за да даде последното си нареждане на Лядо.

— Лядо? Извинявай, провери ми още нещо, за последно. Интересува ме дали семейство Сулоага са влезли и излезли през пристанището на Билбао в дните, посочени в показанията им. Ако има начин, провери и маршрута им, а също и регистрираните входящи обаждания на мобилните им телефони от вторника до петъка. Искам да се установи дали някой ги е търсил многократно, настоятелно, или е имало обаждане от непознат номер.

От другата страна на линията Лядо мълчи и си записва указанията.

— Нещо друго, шефе?

На Лосано му е дошло вдъхновението.

— Да. Свържи се с ветеринарния лекар на семейство Молина и го разпитай за кучето на Барбара. Възраст, раса, има ли компютърен чип, или не, връзка с момичето — с една дума, всичко.

Изумен, Лядо подсвирва с уста:

— Че това си е бая работа, шефе. Наистина не се шегувате. Не знам дали ще мога да я свърша преди дванайсет.

На Лосано това му е известно.

— Няма значение, обади ми се, когато свършиш, а аз ще предам рапорта ти на Суредата.

— Дадено, шефе, залавям се за работа веднага — завършва ентусиазиран Лядо.

Лосано прибира мобилния си с пълното съзнание, че да се докаже логично едно интуитивно хрумване е прекалено сложна задача. Кучето е нов елемент, но е връзката със семейство Сулоага. Няма ясна представа защо иска да тръгне по тази нишка. Понякога и най-голямата глупост може да те отведе до истината. А той, както вече е известно, е стара кримка.

И когато излиза на улицата, стъпва на асфалта и черният пушек от ауспуха на потеглящия наблизко автобус го блъсва в лицето, ентусиазмът му внезапно се изпарява. Времето. Времето му свършва. Вече няма време, а Суредата изобщо няма да обърне внимание нито на кучето, нито на семейство Сулоага.

Обречен е до края на живота си да живее в съмнения.

17. НУРИЯ СОЛИС

Нурия Солис проведе дълъг разговор по телефона със сестра си Елизабет. Обажда ѝ се всеки ден. Беше се превърнало в навик. Преди правеше същото с майка си. Така и не можа да приеме напълно смъртта ѝ, от рак, преди седем години, но се утешава с мисълта, че тя поне не преживя страданията по изчезването на внучката си. В недалечно минало Нурия беше едновременно и майка на Барбара, и дъщеря на Тереса. Сега е съвсем осиротяла и като майка, и като дъщеря, и вече не говори, само слуша Елизабет, по-малката си сестра, която ѝ дава съвети и наставления, разказва ѝ за живота си, изпълнен с приятелства, с вълнуващи предизвикателства, с любов и с бъдеще. Нурия само мълчи и слуша. Винаги я слуша, защото гласът на Елизабет е като глътка сладък сок с привкус на детство, ехо от летата, когато изкачваха върховете на Монтсени и ядяха диня под асмата на къщата, а слънцето огряваше дъбовите дървета; от времето, когато слушаха песента на щурците, а дядото им пускаше песни на Нат Кинг Кол. „Cachito, Cachito, Cachito“^[1]. Гласът на Елизабет сгрива душата ѝ, въпреки че там, където живее не виждат много слънце.

— Повярвай ми, това не ми липсва особено — уверява я тя.

Елизабет е много съобразителна и умее ловко да ѝ измъква желаните отговори един по един, както тя преди правеше с космите от веждите на Барбара. „Само този, Барби, още само един и край, Барби“, и с хитрост, и залъгване оскубваше всичките, понеже се събираха сключени по средата на челото и я загрозяваха. Обикновено Нурия не се съпротивлява на разпитите ѝ, примирява се с всевъзможните ѝ въпроси.

— Какво яде днес? Още ли вземаш диазепам? Спиш ли по шест часа, както съм ти казала? Пробва ли онази маска?

Понякога обаче това я уморява и тогава бързо-бързо я праща по дяволите. Като днес например, когато изгуби търпение.

— Ти сама не се обичаш, Нурия — упреква я сестра ѝ. — Поглеждай се по-често в огледалото, трябва да имаш свой личен живот. Помисли какво ще ти достави удоволствие, заведи някъде

близнаците, отиди на театър, не знам, направи нещо, което да те мотивира.

Когато Елизабет навлезе в територията на наставленията и съветите, все едно взети от наръчник за самопомощ, си намира претекст да затвори и да избегне споровете. „Такава си е Елизабет, простодушна и рационална — търси да я оправдае тя. — Вярва, че животът следва безпогрешни формули и всичко се оправя с работни планове, екзотични пътешествия и вечери в ресторантите.“ Извинява я, защото е млада, чиста и невинна и защото, макар да мисли точно обратното, всъщност не знае почти нищо за живота. Дори не изстрада болестта на майка им, не стоя до леглото ѝ, не преживя опустошителната химиотерапия, помрачаването на разума, страха в очите ѝ пред близостта на смъртта. Елизабет дойде, когато майка им вече беше в кома, разплака се и заяви, че не може да го понесе. Тя сама пое на плещите си цялата тежест от смъртта на майка им и от страданието на сестра си. На това му се вика прехвърляне на топката. Елизабет ѝ прехвърли мъката си, а тя я прие и я помъкна на гърба си. Навярно натрупаната болка натежава много и в крайна сметка смазва съпротивителните сили на всекиго. Затова тя е привързана към земята и плаче, и потъва все повече, докато Елизабет се носи из облаците и всичко земно, далечно за нея, ѝ се струва едва ли не играчка. Елизабет си спестява болката и постоянно живее в някакъв стерилен свят на вечна младост. Без деца, без родители, без отговорности. Играе си на влюбена младоженка, на купонджийка, на готиното маце, на немирна ученичка, на любителка на летните авантюри. И това ѝ отива. Затова не си мери приказките и понякога прекалява, изпуска отровни думи, които се разнасят по вените ти като злокачествен рак, докато стигнат до сърцето и го убият. Също като онзи път, когато ѝ надрънка онези неща за Барбара. Думите ѝ режеха като нож и така я нараниха, че два месеца не спря да плаче и отказа да отговаря на телефонните ѝ обаждания, без да го сподели с никого. Докато накрая Елизабет не дойде у тях, разкажала се за думите си, поиска ѝ прошка и я помоли да забравят за случилото се. Почти ѝ прости, но не го забрави. Беше горчив хап, който преглътна, както винаги сама.

Нурия се пъха под душа. Изпитва потребност от вода, за да се освежи и да се съвземе от замаяното състояние, в което я държат хапчетата. „Трябва да приготвя вечеря за близнаците“ — мисли си тя,

докато се съблича. Пепе го няма, така че ще се възползва, за да задуши зеленчуци в тенджерата под налягане — картофи, зелен боб и грах — и да панира филенца от пилешко бяло месо. Беше го извадила от камерата предната вечер да се размрази. Вече не готви яхнии и сложни манджи, прави само лесни и бързи аламинути. Ще вечерят тримата пред телевизора в кухнята, така тишината няма да е толкова тягостна. После, както всяка вечер, ще си вземе сакото и дамската чанта и ще отиде на работа в клиниката, и в продължение на десет часа, колкото трае дежурството ѝ, всичко ще функционира на режим *stand by*.

Докато е под душа и оставя водата да се стича по тялото ѝ, за да измие мъката, ѝ се счува, че телефонът звъни. Но не реагира. Все ѝ е едно. После ще провери кой я е търсил. Сега, когато е под душа и си мие косата с шампоан, ухаещ на свежа ябълка, се чувства чиста, съживена. И Барбара влизаше в банята, когато ѝ казваха, че е лоша. Вярваше, че така отново ще стане добра. Все ѝ казваха, че е лоша и това ѝ остана като етикет, още от времето, когато беше съвсем малка. Не си спомня кой и защо започна с това, но Барбара никога не е била невинна и доверчива като Елизабет, която като дете вземаше всичко за чиста монета. Дъщеря ѝ беше потайна и хитра, в думите ѝ винаги имаше умисъл или подтекст, лепваше прякори на всички и мамеше на карти.

— Това е мръсно — казваше ѝ Пепе, много стриктен във всичко, — ти си лоша.

И Барбара влизаше във ваната и го молеше да ѝ насапуниса главата, за да не е мръсна. Още не правеше разлика между пряк и преносен смисъл. Слагаше всичко под един знаменател. Когато забеляза нейната мания да се къпе, Ева, по-интелигентна от двете, я бе нарекла „Лейди Макбет“. Като тийнейджър беше много луда глава. Последната година, преди да изчезне, прекарваше с часове под душа и си сменяше дрехите по три пъти на ден. Веднъж платиха астрономическа сметка и Пепе излезе извън кожата си от яд.

— Барбара, излизай веднага от банята, не си мръсна! — крещеше ѝ Нурия от външната страна на вратата, когато Пепе не си беше вкъщи.

— Ти пък какво знаеш? — отвърщаше ѝ Барбара, имитирайки я. — Нищо не знаеш.

Барбара си оставаше лоша, а на нея никой не ѝ искаше мнението.

Единствените, които опровергаваха версията за лошотията на Барбара бяха сестра ѝ и зет ѝ, навярно затова тя ги предпочиташе. По едно време дори я ревнуваше от Елизабет и Иняки. Тази близост я нараняваше! Когато близнаците се родиха, през един задушен месец юни, взеха Барбара да прекара ваканцията с тях, уж за да ѝ направят услуга. Дъщеря ѝ беше само на четири години. Върна се влюбена в леля си и чичо си и летата на север се превърнаха в традиция. Барбара прекарваше месец юли с Елизабет и Иняки. Те нямаха деца, бяха помлади и отпуските им съвпадаха с ученическите ваканции. Разполагаха с цялото свободно време на света за Барбара и излизаха в открито море с платноходката. Иняки я научи да плува, да лови риба и да върти кормилото. Барбара бързо възприемаше, за нея морето вече нямаше тайни.

— Дълбоко, много дълбоко под водата има планини и скали... — разказваше ѝ тя впечатленията си, когато се върнеше. — А знаеш ли, че ако хванеш медузата в шепи не те пари?

Нурия я слушаше в захлас. Винаги бе живяла далеч от морето, то ѝ бе чуждо. Беше планинска жена, изкачила върховете Пуигмал, Ла Пика д'Естатс и Ел Ането. Умееше да си сложи котки на обувките, да забива пикел, да се завързва с алпинистки въжета и да се спуска по отвесни скали на рапел. Но морето я ужасяваше. Виждаше ѝ се прекалено голямо и се плашеше да плува навътре, от страх да не би някаква непозната твар да ѝ се омотае в краката или да я нападне. Барбара беше много по-смела от майка си и се чувстваше добре и в двата свята. През август лудуваше из планината, а през юли се гмуркаше в морските дълбини с отворени очи и с любопитство, което Иняки бе съумял да ѝ предаде. Денят, в който хвана една мурена^[2] с харпун и сам-самичка я извади от водата, им се обади възторжена и ги държа цял час на телефона, за да им разкаже за завоеванието си с всичките му детайли, годни да засенчат блясъка на всеки научно-популярен филм за живота на мурените. Обясненията ѝ бяха толкова подробни, че с тях Нурия би могла да напише дисертация за защита на докторска степен. Иняки не криеше въодушевлението си. „Това момиче е самороден диамант!“ Виждаха се рядко, но се обичаха. Беше очевидно. Мразеше сравненията, а Барбара често ги сравняваше с леля си и чичо си и това, малко по малко подкопаваше отношенията им, защото макар и никак да не ѝ се искаше да го признае, Нурия

изпитваше ревност, че не е толкова свежа, млада и импулсивна, колкото сестра си и понеже се страхуваше, че някой ден, не много далечен, Барбара ще предпочете Елизабет за своя довереница, а нея ще я държи настрана, защото ще я възприема само като строга и досадна майка. На Пепе, разбира се, тези ваканции никога не му бяха харесвали и вечно натякваше за всевъзможните опасности, които криеше това отсъствие на Барбара от дома за цял месец.

— Сестра ти и зет ти не могат ли да ѝ сложат един бански костюм? — беснееше той в началото, ядосан да установи, че тенът на Барбара е равномерен по цялото тяло, без разлика. — Трябва ли да си показва дупето на целия свят?

Но банският, който тя дискретно помоли Елизабет да ѝ слагат, въобще не оправи нещата.

— Това момиче ми се връща у дома превърната в някаква дивачка! — ядосваше се той, когато Барбара си идваше от север побезочлива, по-дръзка, по-непокорна, по-спонтанна, заразена сякаш с духа на революционна Франция, до която често ходеха с платноходката. Истинската буря обаче се разрази с настъпването на пубертета. На дванайсет години Барбара вече тежеше колкото нея и въпреки че беше слабичка, гърдите ѝ бяха започнали да напъпват, малки и закръглени, а пубисът ѝ бе започнал да се окосмява. Нито тя, нито Пепе бяха подготвени за тази промяна, толкова неочаквана, толкова преждевременна. Мощният хормонален взрив у Барбара ускори всичко и онова, което дотогава Пепе бе приемал снизходително, тълкувайки го като детинска проява, сега се превърна в истинска катастрофа, която се стовари върху главите им като бомба.

— Край! Повече никога няма да го позволя, чу ли ме добре?! — изкрещя Пепе през лятото, когато Барбара, на дванайсет години, се върна от Билбао. — Не искам дъщеря ми да участва в оргии.

Нурия помисли, че не е чула добре.

— Оргии ли? — повтори като ехо тя, слисана и невярваща на ушите си. — За какви оргии говориш?

И Пепе с ужасяващ, унищожителен поглед се изправи и размаха заплашително пръст пред лицето ѝ:

— Сестра ти и съпругът ѝ я водят на плажа да се дрогира и да се напива в компанията на банда гологъзи дегенерати!

Нурия помни много добре тази надута фраза, търсено маниерна и демагогска. Помни я, защото се бе запечатала в съзнанието ѝ. Но не заради смисъла ѝ сам по себе си. Изненада я, че мъжът, за когото се бе оженила, е способен да я формулира, да повярва в нея и да я изрече. Помъчи се да се успокои и да постави нещата по местата им. Не можеше да остави Пепе, както правеше винаги, да дава определения на хората, защото в крайна сметка думите придават на нещата съдържание, каквото те нямат.

— Тъй наречените от теб дегенерати са техни приятели, колеги от университета, хора със семейства и с деца, зрели мъже и жени, преподаватели. Не са гологъзи, а ходят голи на плажа, защото са нудисти и са привърженици на натуризма^[3], всички, с изключение на Барбара, защото ти ѝ го забрани. И пият бира като теб и мен, носят си сандвичи на плажа и се хранят заедно. Какво беше още? — изстреля по-бързо от картечница. — А, да! Дрогата. Някой от тях, след залез-слънце, може и да запалва по някоя цигара с трева. Иняки го прави, не отричам, аз също съм го правила от време на време на млади години, колкото и да ти е неприятно — добави тя.

Пепе контраатакува, заслепен от гняв.

— Изобщо не ми пука какво работят и колко печелят, те нямат морал, нямат етика, а Барбара е жена, дори още да не го осъзнава, а и ти да не искаш да го видиш. Очи нямаш ли? Обхождат я от главата до петите с лъстивите си погледи, а нищо чудно и да ѝ правят снимки и кой знае още какво. Не искам дъщеря ми да ходи на плаж, пълен с противни типове, които излагат на показ срамотиите си, нито да се разхожда в морето сама с гол мъж, който се дрогира и я изяжда с очи. Нямам му вяра!

От срам кръвта ѝ се качи в главата и Нурия Солис трябваше да седне и да си повее с ръка, за да разсее червенината, плъзнала по лицето ѝ. Ударът бе прекалено тежък, за да понесе права потока от хули, който се изля върху нея, защото мъжът дегенерат и без етика, Иняки, беше неин зет, а Елизабет, противната жена, която излага на показ срамотиите си — нейна сестра. Бяха почти единствените им останали роднини, понеже Пепе от години не си говореше нито с родителите си, нито с брат си. По неговите думи те се били държали много лошо с него и затова решил да скъса веднъж завинаги и да се

отдръпне от тях. Сега изглежда искаше да стане същото и с нейните роднини.

— Не, тая няма да я бъде. Извини се за глупостите, които наговори за Иняки — настоя тя, внезапно събрала дързостта да му противоречи.

— Няма да се извиня! — тросна се Пепе. — Иняки не е такъв, за какъвто го мислиш, виждал съм го как зяпа дъщеря ми и уверявам те, не гледа на нея като на дете.

Нурия Солис бе погребала майка си съвсем наскоро, преди няма и четири месеца, но онзи критичен момент се оказа още по-страшен. Беше първата светкавица, предвещаваща дълъг период на беди, тежък пубертет на Барбара и противоречия със съпруга ѝ, породени от дълбоките им принципни различия. Скандалът имаше много неприятен завършек.

— Барбара! — извика Пепе. — Веднага ела тук!

Уплашена от тона на баща си, нетърпящ възражения, Барбара се яви тутакси, без да мрънка. И тогава Пепе направи нещо, което тя никога няма да забрави. Хвана нощницата на Барбара и я разкъса отгоре до долу със сила и бяс, разкривайки малките ѝ, почернели от слънцето гърди и сенчестия пубис. Цялото ѝ тяло беше загоряло, с равномерен тен, без следа от бански.

— Добре я погледни! Сега виждаш ли? Даваш ли си сметка?

Барбара се закри засрамена и избухна в сълзи. Толкова ѝ трябваше.

— Всички бяха голи, само аз трябваше да нося бански, а това ме дразнеше — захленчи тя.

— Колко пъти излезе в морето с платноходката сама с Иняки? — безмилостно я заразпитва Пепе.

— Не знам, не помня — изскимтя Барбара, без да има представа накъде бие и в какво прегрешение я обвинява.

— Облечи си нещо и марш в леглото! — заповяда Пепе след блестящото си изпълнение в драматичната сцена.

Онази вечер Нурия се предаде и призна пред себе си, че е била сляпа. Не виждаше нещата и може би Пепе, много по-параноичен, беше пълна противоположност на нейната слепота. Никога не се бе замисляла, че в разходките с платноходката с Иняки, може да се крие нещо гнило, но когато видя Барбара гола наред трапезарията, с бялата

разкъсана нощница и почудата в очите ѝ с цвят на мед, успя да прозре доколко детският ѝ образ излъчва чувственост, така съблазнителна за покварените мъжки улове. Толкова нежна, толкова хубава, с примамлива женственост, чиста и невинна, понеже е още неосъзната.

Плака сама на дивана. Спа сама на дивана. А на другата сутрин, със зачервени очи и с твърдо взето решение, заяви на Пепе, че отсега нататък Барбара няма да прекарва летата в Билбао, но че в никакъв случай няма да си развалят отношенията и няма да късат със сестра ѝ и зет ѝ. Щеше да измисли някакво извинение, което да звучи невинно и правдоподобно. Беше единствената ѝ роднина и не искаше да я загуби. Онова, което последва обаче, беше много по-лошо и само потвърди, че с Барбара нещата вървят на зло, а тя няма куража да ги поправи.

Случи се на следващата пролет, когато реши да уведоми Елизабет, че Барбара повече няма да прекарва ваканцията си с тях. Беше отлагала момента, за да не се налага да лъже. Нямаше представа как сестра ѝ ще приеме версията, която си бе намислила за необходимостта Барбара да бъде с родителите и с братята си. Не искаше да навлиза в излишни подробности. Действително, когато Елизабет научи, че имат други планове за Барбара, го взе много навътре, отплесна се в догадки и предположения и се изпусна, падайки в собствения си капан.

— Ако е заради онова, което се случи, бъди спокойна, всичко е вече забравено.

— Защо? Какво се е случило? — любопитства тогава Нурия, с внезапно събуден интерес.

— Хайде, стига, добре се познаваме — отвърна Елизабет, засегната. — Чудесно знаеш за какво говоря.

— Напротив, изобщо не знам за какво ми говориш — категорична бе Нурия.

— Барбара трябва да ви е казала, не е ли така?

— Не, нищо не ни е казала — заяви Нурия, вече крайно озадачена.

— Тогава защо така изведнъж си променихте мнението? — изстреля Елизабет.

Нервите на Нурия се изопнаха.

— Слушай, Елизабет, не знам за какво ми говориш и, ако обичаш, направи ми услугата да бъдеш по-ясна.

— Наистина ли нищо не ви е казала Барбара?

— Наистина.

— Значи и аз не бива да говоря за това.

И тогава Нурия направо избухна:

— Бъди така добра да ми кажеш най-сетне какво се е случило!

— Добре — съгласи се сестра й примирена, сякаш я караше насила да говори за неща, които не иска да чуе, — но оттогава мина много време и може би е по-добре да не ровим в миналото.

— Елизабет, изплюй камъчето най-сетне и престани да увърташ и да се оправдаваш!

И Елизабет заговори тихо и предпазливо:

— Една вечер, преди четири години — Барбара беше на девет — се върнахме от разходка с лодката, много уморени. Иняки си взе душ преди мен и си легна, а аз мислейки, че Барбара вече е заспала, си измих главата спокойно, без да бързам. Когато излязох от банята останах като втрещена. Барбара се беше намъкнала в нашето легло и...
ъъ... и...

— И, какво? — прекъсна я нетърпелива Нурия Солис.

— Правеше странни неща — каза Елизабет с изтънял от притеснението глас, внезапно осъзнала, че не знае как да обясни видяното.

— Какви странни неща? Говори ясно, Елизабет, ако говориш с недомлъвки, няма да се разберем — настоя Нурия.

Помни, че на Елизабет й костваше много да го изрече, защото с мъка търсеше думите, но накрая все пак ги намери.

— Прелъстяваше Иняки.

— Какво?! — кресна Нурия — Как може деветгодишно дете да прелъстява възрастен мъж? Ти превъртя ли?

От другия край на линията сестра й се мъчеше да я успокои:

— Моля те, успокой се. Питаш ме и аз се опитвам да ти отговоря, но никак не ми е лесно.

— Какво точно правеше — попита Нурия Солис, която вече бе започнала да се задушава. — Какво казваше? — на Нурия гласът й се пречупи.

— Казваше, че много го обича и го пипаше.

В онзи ден на Нурия Солис краката й се разтрепериха. Трябваше да седне.

— Да видим, твърдиш, че едно момиче, което прегръща чичо си и му казва, че много го обича, го прелъстява?

— Да — без никакво колебание потвърди Елизабет. — Ти не си видяла и не можеш да знаеш, но аз видях — допълни, давайки ясно да се разбере, че няма намерение да влиза в повече подробности, но онова, което бе видяла с очите си не може да се предаде с думи.

Нурия с мъка преглътна и плахо попита:

— А Иняки?

— Иняки й хвана ръката, за да я спре и й казваше, че не бива, че такива неща не се правят.

Нурия Солис стоеше загубила ума и дума, без да знае какво да мисли, на кого да вярва, какво да си представя. Във въображението й изплуваха какви ли не мръсни сценки, но тя моментално ги пропъди от главата си.

— Не, това е невъзможно! — внезапно каза тя. — Това, което ми казваш не е истина.

Елизабет защити племенницата си:

— Това никога повече не се повтори, кълна ти се, сигурно го е видяла в някой филм, вероятно го е изтълкувала зле, решила е, че така правят хората, които се обичат, нали знаеш, секс от любов, объркала се е. Не сметнахме, че е нещо важно, наистина.

— Щом е така защо не ми го казахте? И защо тя не ми каза?

— Точно затова — отбраняваше се Елизабет — за да не му придадем важност, защо да правим проблем от една глупост.

— Глупост ли? — избухна Нурия Солис. — Ти кого заблуждаваш?

Елизабет, притисната до стената, накрая пропя.

— Обсъдихме дали не трябва да потърсим причината и да я заведем на психолог, но преценихме, че не е необходимо, не искахме да тревожим теб, нито да внушаваме чувство за вина у нея. Беше още дете.

Нурия помни, че дълги дни след това гледаше Барбара със страх, защото думите на Елизабет тровеха мислите ѝ и я караха да открива жената под невинната външност на дъщеря си. Жена странна, далечна и чувствена, която криеше неподозирани за нея тайни. Тази мисъл дотолкова я обсеби, че сериозно се уплаши да не загуби разсъдък и да откачи. Вместо Барбара виждаше някакво чудовище. Докато не сложи

точка и не си втълпи сама на себе си, че това не е истина и Елизабет си го е измислила, за да ѝ отмъсти. Внуши си, че всичко е плод на въображението ѝ, че никога не е чула думите на Елизабет, и тази тъмна история, която сестра ѝ разказа с недомлъвки и тя не бе видяла с очите си, изобщо не се е случвала. С радост приветства разумното решение на Пепе да прекратят отношенията на Барбара със семейство Сулоага и никога пред никого не си позволи да коментира темата, не я сподели дори и със заместник-инспектор Лосано. При все това, по онова време, още не можеше да го асимилира. Като и много други неща.

Нурия Солис бърше тялото си с хавлията, търка, докато кожата ѝ се зачервява. Когато си спомня тези епизоди от миналото, се чувства толкова зле, че ѝ се иска да се самонакаже, да се нарани, да си причини болка. Веднъж, от чисто отчаяние, си удари силно главата в стената. Щеше да продължи, ако не беше Пепе, който я възпря с думите: „Луда ли си? Да не искаш да се убиеш?“.

„Смъртта сигурно е сладка“ — мисли си тя понякога.

[1] „Малката ми, сладката ми“ — песен на Нат Кинг Кол, посветена на дъщеря му. — Бел.пр. ↑

[2] Вид змиорка. — Бел.пр. ↑

[3] Схващане за живот, близък до природата. — Бел.пр. ↑

18. БАРБАРА МОЛИНА

Мобилният изгаря ръцете ми. Не знам какво да правя. Изтрих обаждането на Ева, вече го няма в паметта и когато дойде, ще му кажа: „Ето, вземи си го, забравил си го тук, но не се тревожи, не съм се обаждала, не можах, понеже няма покритие. Опитай сам, ако искаш.“ „Не си струва — продължавам да мисля, — не си струва труда да съчинявам лъжи.“ Нямам представа какво става там, навън, не знам с кого разговаря, какво държи под контрол и какво не. Знам само, че съм му в ръцете и когато се върне, ще отгатне всичко и ще ме убие.

Вече не изпитвам глад, повдига ми се и стомахът ми се обръща само при мисълта какво ще ме сполети. Знам, че това е страхът пред смъртта. Знам също, че единственият начин да го преодолееш, е да го погледнеш в очите с вдигната глава като осъдените на гилотина, които са се изкачвали на ешафода гордо изправени и преди да им отсекаат главата, са викали: „*Vive la France!*“. Хесус обясняваше, че понякога отсечените глави, докато се търкалят към коша, продължавали да говорят и това се дължало на факта, че кръвта още циркулирала и позволявала командите, дадени от мозъка да се изпълнят. Гилотината винаги ме е хвърляла в паника, въпреки че я смятат за модерно изобретение, много хуманно, защото осигурявало сладка и бърза смърт. Това, разбира се, е само теория, поддържана от живите и твърдението им се базира само на онова, което са чували, без никога да са се допитвали до някой обезглавен труп. „Каква е тя, смъртта? Бързичко ли дойде? Много ли страда? Очите виждат ли? Мозъкът продължава ли да мисли? Наистина ли не боли, както разправят умниците, или умираш в адски болки?“ Цялата се разтрепервам. Тук няма секири, няма гилотини, с които да ми отсекаат главата. Толкова по-добре. Той ще ме убие с револвера си, както уби Брук пред очите ми. „Сега ще видиш какво може да ти се случи, ако се правиш на много хитра...“ И по тона на гласа му разбрах, че говори сериозно. Не можах да прегърна Брук за последно. И кучето не надуши какво го очаква само секунди по-късно, макар и да помня как му близна ръката и завъртя радостно опашка. Чух изстрела със затворени очи и не плаках,

но го помолих да го изнесе, не исках да гледам безжизненото му тяло. Изчистих кръвта му по пода, като запазих образа му, какъвто го бях видяла за последно; съхраних спомена само за себе си и мислено се сбогувах с него — мълчаливо, без думи, без преструвки. Направи го, за да ми покаже, че ако трябва, може да ме убие като куче, за да демонстрира, че знае да стреля, и револверът, марка „Смит и Уесън“ 38, е истински. Вероятно куршумите ще ми причинят повече болка от гилотината, но те поне не ме отвращават. Осъдените на разстрел също смело гледат в дулата, насочени към тях, а някои дори предпочитат да им свалят превръзката от очите и викат нещо красиво, преди да умрат. Моята смърт няма да бъде като на онези, които Гоя е обезсмъртил. Няма да умра нито за Независимостта, нито за Републиката, нито за Свободата. Моята смърт ще бъде безполезна.

„Е, добре — мисля си, — щом така или иначе ще умра, преди това поне да му отмъстя.“ И чувствам как стомахът ме отпуска, спазмите утихват и престават да ме измъчват. Идеята е добра. Ще си поиграя с него. Той също се страхува, понякога го чета в очите му. Поглеждам часовника, внезапно оживена. Ще му скрия мобилния и ще го накарам да се измъчва, докато го намери. Студено, ледено, студено, малко по-топло, ау, отново студено, топло, топло... горещо. Да изгориш дано! „Да — мисля си. — Да го видя как лази на четири крака, как става смешен, опипвайки с мръсната си ръка под леглото — това ще бъде моето отмъщение.“ Така ще се посмея малко преди да се преселя в отвъдното. И внезапно ми хрумва по-добра идея. Това вече да! Ще блъфирам и ще му кажа, че съм се обадила на полицията, разказала съм им всичко и ще дойдат всеки момент. Непрекъснато ще се преструвам, че чувам шумове и ще му прошепна: „Колко жалко, вече е прекалено късно, сега вече те хванаха, този път наистина я загази. След като убиеш мен, ще трябва да си теглиш куршума“. Това действа, при мен винаги е действало. Да го гледам в очите и да му кажа: „Не ме е страх от смъртта“. Но едва ли има смисъл. Въздишам. Той ще намери начин да развали последните ми моменти и да ми вгорчи смъртта. Защото е мръсна свиня. Винаги е бил такъв.

Оставям мобилния върху леглото. Ентусиазмът ми се изпари. Няма защо да се самозалъгвам. Аз съм в ръцете му и няма спасение за мен. Затова не казах нищичко, защото е гадняр, маскиран на добър човек и всички номера са му известни. Мама не би повярвала на нито

една моя дума и реших, че не си струва труда да ѝ обяснявам, защото само щях да влоша нещата. Преди време, обаче, я подложих на изпитание. Направих така, че сама да се досети за някои неща и, точно както бях и очаквала, тя се направи на ударена и се престори, че нищо не е видяла. Беше страхливка и не можех да ѝ имам вяра. Намери хапчетата ми. Толкова ли бе тъпа да повярва, че случайно съм ги забравила там? Нищо подобно. Нарочно ѝ ги поднесох на тепсия, за да разбере. Но когато човек не иска да види, не вижда. Не пожела да се вгледа и да вникне в проблема и другия път — в деня, когато ме видя гола със синините по тялото и раните по ръцете, които сама си бях направила, за да заглуша вътрешната болка. Тогава нарочно не затворих вратата, едва ли не я подканвах да влезе, от нея се искаше едно мъничко усилие. Но мама се уплаши и не стигна до края. Привидно повярва на първото подхвърлено от мен обяснение, че съм паднала от мотор. Въобще не настоя да научи истината, макар лъжата да бе толкова очевадна, че дори близнаците биха я усетили. Тя е една страхливка. Нито ме подкрепи, нито пожела да узнае какво се бе случило през онова лято. Чувствах се съсипана от страшната тайна, която криех, от това, че никой не ме разбира и на никого не му пука за мен.

Никога не съм знаела, че не е редно да получавам подобен род ласки от него. За мен те бяха напълно естествени, като целувката, прегръдката, ръкостискането. Аз бях дете, а той — възрастен човек. Възрастните по принцип знаят какво правят и учат нас, момичета и момчета, кое е добро и кое лошо. Той твърдеше, че така просто показва любовта си към мен, че това било наша си игра, миг, който само двамата — той и аз — тайничко споделяме. Беше нашата тайна и не биваше да говоря за нея пред никого. Понякога не ми харесваше онова, което правеше с мен, тогава стисках очи и си мислех за друго. Представях си, че си играя с Ева, или че потъвам в някакъв сън. Докато един ден в училището ни говориха за секса, после се започна с шегите на момчетата по темата, признанията на приятелките ми, списанията и снимките, които се предаваха от ръка на ръка. Едва тогава започнах да разбирам, че това не е хубаво, започнах да се чувствам зле и да го избягвам, когато ме доближеше. Затварях се в банята, залоствах със стол вратата на стаята си, а когато ме викаше до себе си или искаше да остане с мен насаме, си търсех оправдание. Играехме си на котка и

мишка и понякога трябваше да се преструвам, за да не го разсъдя. Накрая обаче или усети, че съм притеснена и много объркана, или сам се уплаши, като откри, че с всяка изминала година се променям и вече не съм дете. И така се отдалечихме един от друг. Престана да се интересува от мен и въпреки всичко много ме заболя, защото за мен това означаваше, че вече не ме обича както преди. Вече не се усмихваше, когато ме погледнеше, вече не искаше да бъде с мен, вече не ме ласкаеше, вече не ми купуваше сладолед, не се шегуваше, не ми повтаряше, че съм умна и красива. Престанах да бъда зеницата на очите му, най-скъпата, любимката, неговото момиче.

Първия път, когато упражни насилие над мен, ме свари неподготвена. Не го очаквах. Стана толкова внезапно, че ми бе трудно да разбера какво точно се е случило, какво означава, до какво води и оттук нататък какво ще последва. Беше през лятото, когато бях на четиринайсет. Дълго и скучно лято, с безкрайни часове, които не знаех как да запълня. Моите приятели заминаха извън града, Ева беше отишла на лагер, а мен не ме пуснаха. Затова предложението да попътуваме ми дойде като глътка свеж въздух. Само двамата, няколко дни, с колата. Каза ми го мама. Направо не можах да повярвам и попитах: „Сигурна ли си, че идеята е на татко?“.

Мама беше много доволна от неочакваното предложение. И тя се радваше като мен, защото обичаше да вижда семейството сплотено. Щях да му бъда асистент, помощник-пилот или нещо такова. Поради някакъв служебен ангажимент щеше да пътува на юг, а аз няхах училище, няхах и задължения, така щях да изляза извън Барселона и да разнообразя досадното си ежедневиe — да се карам с близнаците и да гледам телевизия. Тръгнахме към бреговете на Източното Средиземноморие, към Гранада, само двамата. Доколкото си спомням, вечер във въздуха се носеше ухание на жасмин и духаше много топъл вятър. Добре си прекарвахме. Всичко тръгна чудесно, ядохме гаспачо и пържена риба в едно заведение на открито в Алмерия, после ме заведе на един превъзходен плаж, нудистки, с бял пясък, В Кабо де Гата^[1]. Къпахме се заедно в морето и ми направи снимки с фотоапарата. Онази вечер ми обеща на другия ден да бъдем в Гранада, каза, че ще отидем да разгледаме Ла Алхамбра и градините на Хенералифе^[2]. В хотела ни дадоха стаята, която предварително бяхме резервирали за двамата и хванах момчето от рецепцията как смигва на пиколото.

Сигурно мислеха, че съм му гадже. Засмях се на недоразумението. Останалите подробности не ги помня добре. Не бих могла да кажа голяма ли беше стаята или малка, боядисани в бяло ли бяха стените или с тапети на цветя, дали имаше маса, или диван. Вероятно съм изтрила всичко това от паметта си, защото последваха толкова подобни нощи, че вече не знам коя беше първата. Бях потънала в сън и неочаквано почувствах как леглото хлътва под нечия тежест до мен; усетих ръцете му да ме докосват, да ме галят.

— Не казвай нищо, много те обичам.

Но аз се изплаших и тогава пръстите му се свиха и се вкопчиха хищно в мен. Помня само, че се вцепених и се разплаках, защото не исках.

— Не плачи, много е хубаво, ще видиш.

Причини ми болка и леглото се изцапа с кръв.

На другия ден не смеех да го погледна в очите и не знаех кошмар ли е било или плод на моето въображение. Когато станяхме от леглото обаче и видяхме чаршафа с петното от кръв, дори той пребледня.

— Ще кажеш, че ти е дошъл мензисът — сухо ми нареди той, сякаш нищо не е било.

Влязох под душа и стоях с часове под течащата вода. Чувствах се мръсна, ужасно мръсна и колкото повече се къпех, толкова по-мръсна се усещах. Бях убедена, че целият свят ще разбере какво се е случило, че ми е написано на челото и изляза ли от стаята, ще ме сочат с пръст и ще ме наричат лоша, лоша. Но никой нищо не забеляза, а той ме накара да се закълна никога и пред никого да не споменавам за това, защото никой няма да ми повярва. И аз нищо не казах, защото мислех, че това няма да се повтори и защото исках да го забравя. Да бях казала, да го бях разгласила на всеослушание. Сега нямаше да съм тук затворена и да очаквам куршума, който веднъж завинаги ще сложи край на онова, което започна една нощ в Алмерия.

Така и не стигнах до Алхамбра и ще си умра, без да съм го видяла. Все ми е тая.

[1] Природен парк с най-прекрасната плажна ивица Алмерия, Андалусия, Испания. — Бел.пр. ↑

[2] Крепост, замък и архитектурен комплекс в Гранада, Южна Испания, резиденция на мавърските владетели, паметник на

ислямската архитектура. Градините на Хенералифе — дворецов комплекс, заедно с Алхамбра — паметник на Юнеско. — Бел.пр. [↑](#)

19. ЕВА КАРАСКО

Ева върви с бърза крачка надолу по улица „Мунтанер“. Не ѝ е много ясно накъде се е запътила, но чувства как тревогата ѝ нараства. Става ѝ гадно като вижда как някакъв булдог прикляква и се изхожда най-безцеремонно наред тротоара. Води го на верижка елегантна жена с млечно бежово палто, която се прави на разсеяна. След като кучето си свършва работата, жената не се навежда да прибере изпражненията в пликче, а невъзмутимо продължава разходката на кучето. Отминава ги и ги губи от поглед, вперила очи напред, далеч пред себе си, към невидимото море, отгатващо се там някъде зад леката мъгла, спуснала се ниско над Барселона, задавайки си въпроса какво ли прави в момента бащата на Барбара. Бои се, че е направила голяма глупост. Измъчва я не само мисълта какво може да му се случи на Мартин Борас. В действителност не се примирява да стои безучастна. Барбара се обади на нея, беше избрала нея и не може да я изостави пак. Не е достатъчно да уведоми Пепа Молина и да го помоли да не избързва, да забрави за нейната, може би, грешна информация. Ева иска да е там, когато намерят приятелката ѝ, защото има нужда да направи нещо, за да се освободи от товара, който влачеше от четири години, и защото Барбара ясно я помоли: „Помогни ми“.

Поуспокоява се малко, спира и вади мобилния от джоба си, но не обича да води телефонни разговори на улицата. Влиза в близкия бар, поръчва си кафе с мляко и сядат на мраморна маса до прозореца. Набира номера внимателно, бавно, натиска цифрите една по една, за да не сбърка. Много е старателна в тези неща, винаги се страхува да не сгреша и не понася, ако трябва да моли за извинение. „Поне близнаците трябва да са си у дома“ — дава си тя кураж, докато се разнесе първото позвъняване. После идва и второто, и третото... Започва да се отчайва и очаква всеки момент отново да се включи телефонният секретар, но чува отсреща:

— Да, моля, кажете?

Беше гласът на Нурия Солис, майката на Барбара. Звучи някак по-свеж, сякаш е изчистен.

— Здравей, аз съм, Ева.

Последва минутно мълчание от изненада и гласът ѝ отвърща:

— Здравей, Ева, какво има, да не забрави нещо?

Ева започва да заеква. Изкушава се да потвърди — да, наистина забрави да сподели, че дъщеря ѝ е жива. Но млъква и вместо да ѝ съобщи новината, пита за бащата.

— Там ли е Пепе?

Гласът на Нурия издава разочарование, понеже е осъзнала, че е само посредник, мост между бащата и приятелката.

— Не, няма го, излезе по работа — отвърща майката.

Ева се мъчи да звучи естествено:

— Би ли ми дала номера на мобилния му телефон? Трябва да говоря по един въпрос с него.

Получи се ужасно, дори грозно. Трябваше да измисли нещо по-убедително.

Нурия Солис обаче не задава въпроси. Вече е свикнала да долавя около себе си тайни, недомлъвки и премълчавания. Свикнала е да се чувства като неканен гост, когото едва сместват в ъгъла на масата.

— Изчакай само момент, не го знам наизуст — извинява се тя.

Ева бързо отваря чантата си, вади химикалка, но не намира лист хартия, само бележника си, а не иска да го надраска. Келнерът, младо пълчиво момче ѝ сервира. Кафето беше възчерно, явно са спестили от млякото и тя му прави знак, размахвайки химикалката във въздуха, за да му покаже, че ѝ трябва лист, за да запише. Момчето не разбира какво иска от него. Изглежда тъпо.

— Листче, трябва ми някакво листче хартия — казва му тя съвсем ясно.

От другата страна на линията майката на Барбара и говори:

— А, ето, намерих го. Записваш ли?

— Един момент — моли Ева, притеснена.

Става и сама си взима хартиена салфетка от съседната маса. Бързо се връща и си сяда на мястото.

— Готово, слушам те.

И майката на Барбара започва да ѝ диктува номера бавно, сякаш ѝ е трудно да чете, все едно не е свикнала. Докато записва, Ева има смътното чувство, че номерът ѝ е познат, че може би вече го е записвала.

— Би ли повторила — моли тя за по-сигурно.

И когато Нурия изпява номера за втори път, Ева усеща как ѝ се завива свят, докато накрая не може да се сдържи и неочаквано надава вик, отваря чантата си с треперещи ръце и изпуска мобилния на земята. Отваря бележника си и трескаво търси страницата, на която е записала номера, от който бе звъняла Барбара. „Не може да бъде“ — казва си тя, сравнявайки двата номера. Цифрите обаче съвпадат.

— Ева! Ева?! Добре ли си? — чува се далечният глас на Нурия Солис, уплашена, защото е чула вика и шума от падането на мобилния. Вероятно се бои да не би да е на улицата, и да я е блъснала кола.

Ева се навежда, вдига мобилния изпод стола и премаляла прошепва:

— Каж ми пак номера на мобилния на Пепе, моля те.

Докато сравнява една по една цифрите и се убеждава, че действително са едни и същи, усеща как кръвта ѝ се отдръпва, слиза в петите, а лицето ѝ става бледо като платно. Светът се люшва под краката ѝ и за малко да изгуби съзнание. „Не и сега, точно сега не трябва да припадам.“ И усеща как малко по малко кръвта се връща, отново потича по жилите ѝ и тя се съвзема тъкмо навреме, за да възкликне поривисто:

— Тази сутрин Барбара ми се обади от същия този номер!

Думите сами излязоха от устата ѝ. Не можа да се сдържи. Не можа повече да мълчи. Беше прекалено силно, за да го пази в тайна. Веднага след това, представяйки си крайното изумление на Нурия Солис, добавя:

— Не мърдай оттам, веднага идвам! Ти само не мърдай! — настойчиво повтаря.

Скача и тръгва да излиза, без да е опитала от кафето с мляко. Вече на вратата се обръща за миг, вади едно евро от чантата си и го хвърля към момчето, което стои напълно оглупяло. Изхвърча навън и хуква да бяга като обезумяла. Няма очи на гърба си, но е сигурна, че хлапакът не е успял да улови монетата — няма рефлексии за това.

ТРЕТА ЧАСТ
БЕДАТА НА МОЛИЕР

20. НУРИЯ СОЛИС

Думите кънтят в ушите на Нурия Солис отново и отново. Барбара е жива, Барбара е жива, Барбара е жива. Искане се да крещи от радост, да подскача, да се смее, иска й се да се обади на Пепе, за да му каже, че дъщеря им е жива, но се сепва и си повтаря, невярваща, втората част от съобщението на Ева. Барбара се е обадила от мобилния на Пепе. В началото не разбира. Не може да го проумее, не може да обхване цялата сложност на възможното тълкувание на тези на пръв поглед простички думи. Не знае шифърът, с който да разгадае последната информация. „От мобилния на Пепе? Как се е озовал телефонът на Пепе в ръцете на Барбара? — пита се тя объркана. — Къде е Барбара? Къде е Пепе? Какво ги свързва? Това някаква шега ли е? Да не би Пепе да е открил Барбара, а да го държи в тайна от нея? И защо Барбара се е обадила на Ева, вместо да се обади на нея, на майка си? Как да преглътне това?“ Не успява да си обясни нещата и за миг й се струва, че ще полудее. После внезапно, сякаш поразена от гръм, стига до трагичното прозрение. Пепе, Пепе, Пепе! Хваща се за главата с две ръце и се заклаща напред-назад като обезумяла. Искане се да си откъсне главата, да си избодне очите, да си отпори ушите. В една-едничка секунда целият й свят се сгромолясва. Неочаквано всичко се променя. Не може да диша, задушана се, дъхът й секва, хваща се за гърлото и пръстите й усещат как кръвта й блъска лудо във вената. „Не, това не може да е истина, не е възможно, изключено е — повтаря си тя, невярващо. — Но е. Е.“

И изведнъж всичко придобива смисъл и постепенно нахлува светлина, която залива изплуващите един по един спомени и осветява дори най-тъмните им скрити кътчета. Беше сляпа и глуха и не бе поискала да види онова, което й е пред очите. „Транксимезин, трябва да си взема хапче транксимезин“ — казва си тя и с чувството, че ще експлодира, хуква към банята, препъва се, блъска се в стените и накрая рови в аптекката. Отражението в огледалото й показва една уплашена жена, която се нуждае от хапче успокоително, за да осъзнае, че е проявила малодушие и е била сляпа за истината. Тотално рухнала се

отпуска тежко върху тоалетната чиния и избухва в сълзи. Спомня си болката, изписана по лицето на Барбара, когато през онова лято се върна от пътуването си до Гранада с него. Спомня си мълчанието ѝ, пълната ѝ немота, противозачатъчните хапчета, които бе оставила под носа ѝ, манията ѝ да се къпе, затворените врати и избухванията ѝ, онези изригващи нейни „Ти не можеш да го разбереш, мамо“ и раните по ръцете ѝ, и синините по цялото ѝ тяло, и лошите оценки. И си скубе косите, разтърсвана от ридания.

Спомня си ревността на Пепе и за това колко бе обсебен от тялото на Барбара, от душата на Барбара, изобщо от Барбара. „Зяпат я, докосват я, обичат я, желаят я, ще ми я отнемат, тя е моя!“ Чувства се безсилна. Вижда върху етажерката в банята ножичките и ѝ идва да си ги забие, за да заглуши болката, която чувства вътре в себе си, както бе правила Барбара. Барбара! „Барбара е жива и се нуждае от нея“ — шепне вътрешният ѝ глас. „Но аз не мога да ѝ помогна“ — мислено спори Нурия със съвестта си и се мъчи да я пропъди, също както прогонваше кошмарите си. Прекалено късно е. Вече е съсипана и за нищо не става. Беше се провалила като майка на Барбара и то отдавна. Изгуби я още като дете, когато се родиха близнаците. „Когато порасна, ще се ожения за татко“ — казваше Барбара, а тя се смееше като откачила. „Искам татко да ме изкъпе“ — настояваше Барбара вечер. „Ние с татко си имаме тайни, които никога няма да ти издам“ — внезапно се изпускаше Барбара като малка. Забива нокти все по-дълбоко в плътта си, докато спомените ѝ изплуват един по един. Спомня си как веднъж се върна уморена от дежурство и я завари в леглото, заспала до него. „Страх ли те беше?“ „Много е страхлива“ — глупаво го изтълкува тя. „Остави ме, изобщо не ти пука за мен! Все ти е тая какво чувствам!“ — упрекна я Барбара години по-късно, преди да избяга. А тя не разбра. Така и никога не разбра. Беше идиотка — искаше да угоди на мъжа си, да му се хареса, една пъзлива, малодушна идиотка, идиотка, превърната от него в безволево нищожество. „Защо избяга?“ — питаше се тя безброй пъти. „Какво ѝ сторих? Какво ѝ липсваше? Какво не съумях да ѝ дам?“ Питаше се в продължение на всичките тези четири години. А сега, изведнъж, се изправя пред един още по-страшен въпрос: „Защо не я защитих?“.

„От кога, Барбара? Защо не ми го каза, момичето ми? Защо не ме помоли за помощ? Млъкни, Нурия! Върви си, Нурия! Не се меси,

Нурия! Не ставай смешна, Нурия! Ти нищо не знаеш, Нурия! Ти си истински кошмар, Нурия! Жал ми е за теб, Нурия! Осъзнаваш ли какво представляваш? Ти си пълна скръб, Нурия! Остави я, Нурия! Сядай, Нурия! Заспивай, Нурия! Стига, Нурия! Отвращаваш ме, Нурия! Ти си болна, Нурия! Ти си истерична, Нурия! Ти си идиотка, Нурия!“

Барбара, съжалявам! Стене тихо, беззвучно, рухнала, неспособна да реагира, да се изправи, да мисли. Единственото, което знае е, че трябва да вземе хапче и грабва едно шишенце напосоки, без дори да погледне етикета, какво има да му гледа! Болката, която чувства, е толкова непоносима, че има нужда да го изпразни цялото. Ще изгълта всички хапчета, за да сложи край на мъчението. Мисълта, че скоро ще намери покой я успокоява. Отваря нетърпеливо флакончето, доближава го до устата си, отмята глава назад, изсипва цялото му съдържание в устата си и знае, че след малко мъката ще изчезне завинаги. Устата ѝ обаче е пресъхнала и не може да преглътне хапчетата. Задавя се, задушавя се, получава спазми, повдига ѝ се и повръща. Образът, който вижда в огледалото е на жена с посиняло лице, плувнала в пот, със залепнали за челото коси, с пресъхнали и напукани устни и с черни кръгове под очите. И потреперва цялата, докато бавно вдига глава, изненадана. „Коя е тази жена, която ме гледа? — внезапно се пита тя. — Коя съм аз? Как се казвам? Къде отиде Нурия Солис? Къде е засмяното момиче, енергичната жена, мечтателната майка? Къде е?“

Минават секунди, а може би минути, часове... Времето тече неумолимо, а тя стои няма и неподвижна, взираща се в образа на странната жена в отражението пред себе си, изучавайки внимателно празните очи, които я гледат, без да я виждат. Не я разпознава. Не знае коя е. Докато накрая образът става неясен и ѝ се струва, че смътно отгатва очите на Барбара, носа на Барбара, устните на Барбара. „Барбара!“, крещи неистово тя и удря по огледалото толкова силно, че го чупи. Парчетата се пръсват по мивката, по плочките в банята и лицето ѝ се надробява на парченца, разпада се и изчезва. „Не си отивай, Барбара! Върни се!“ — вика не на себе си тя.

— Мамо! Мамо! Какво ти е?

Нурия Солис стои като парализирана. Разпознава гласовете. Близнаците са, изплашени са от трясъка на счупеното стъкло и от виковете ѝ. Нурия е изопната като струна, нащрек, като звяр, който се готви за скок. Диша учестено и изобщо не реагира.

— Мамо! Мамо!

Най-сетне Нурия ги чува и осъзнава, че я викат от реалния свят. Гласовете им я изваждат от унеса ѝ.

— Мамо! Да извикаме ли лекар?

Замаяна, Нурия с мъка се изправя и осъзнава, че огледалото е счупено, че се намира в банята, че е била на крачка да извърши огромна глупост, и че децата ѝ са изплашени.

— Няма нищо. Огледалото се счупи, но не ме нарани — обяснява тя с глас, който изненадва и самата нея.

Уж е нейният глас, а ѝ се струва чужд. Като го чува, се възхищава сама на себе си. Владее и гласа, и думите си. Знае, че е длъжна да ги предпази, не бива да я виждат в това състояние, защото са лесно раними. И малко по малко започва да си дава сметка, че е жива.

— Веднага излизам, не се тревожете за мен — добавя тя.

„Барбара също е жива, както и близнаците — мисли си трескаво тя. — Жива е — повтаря си и не може да го повярва. — Жива. Барбара е жива и се нуждае от жива майка.“

Нурия Солис е рухнала напълно. Стигнала е до дъното и иска да излезе от мрака. Би могла да остане там, свита на дъното на пропастта, неподвижно застинала, но се насилва да раздвижи пръстите, клепачите, ръцете, краката си. Незнайно как си възвръща волята, която като млада я караше да изкачва планини и да се катери по скалистите върхове. Волята, за която Елизабет ѝ завиждаше. Волята, която накара Пепе да се влюби в нея, когато се запознаха, и която смяташе, че е загубила завинаги. „Сега ще стана — казва си тя решително, — ще си измия лицето, ще успокоя близнаците, ще се облека и ще изляза да търся Барбара.“ И вече ръждясалата ѝ воля се задейства отново, като остаряло, излязло от употреба зъбчато колело. Бавно се изправя, измива си лицето със студена, много студена вода, и внимателно избърсва капките, които се стичат по шията ѝ. Поема си дълбоко дъх веднъж, после втори път, взема опаковката с диазепам, с транксимезина, с валиума и с антидепресантите, и с всичките онези гадости, които е пила през последните четири години и най-старателно изпразва флакончетата едно по едно в тоалетната чиния. Цветните капсули остават да плуват на повърхността разбъркани, смесени и трупаци се една върху друга. И когато пуска казанчето и водата ги повлича надолу в канала, се чувства сякаш е дръпнала веригата на

живота си и е започнала да се освобождава от него. „Вземи си хапчетата, за твое добро е.“ Той я искаше такава — безполезна, покорна и смачкана. Той подряза крилете ѝ, потъпка самоуважението ѝ, малко по малко я разяждаше, докато не погуби душата ѝ. Вече няма душа, тя е изпразнена жена, една куха обвивка, един призрак. Не може да намери сили, не смее да натисне бравата на вратата и да се изправи лице в лице със синовете си. „Хайде, стегни се — казва си тя. — Крайно време е — мисли, вземай решение и действай.“

Нурия Солис си е възвърнала решимостта, но усеща, че волята ѝ е отслабена, болна, понеже той много я беше мачкал и потъпквал. „Не — казва си. — Не, не знам, не мога, вече съм забравила какво е да имам свои желания и мечти, да посрещам смело предизвикателствата, да поемам отговорности.“ И отчаяно търси вътре в себе си двигателя, който ще я задвижи и ще я накара да действа твърдо, без грешка. Искане да се отърве от него, да се освободи от лошото му отношение към нея, от унижителното му държание, от грубите му манипулации. Отчаяно се нуждае от нещо, което да ѝ възвърне вярата в самата себе си. Нужен ѝ е мотив. Вече няма време за губене и трябва да се събуди от кошмара, да се върне към живота, да поеме уверено сама по своя път и да се изправи срещу него без страх. И намира мотив. Вкопчва се в него като удавник в спасителен пояс. В последния си шанс за спасение.

„Барбара е жива!“ — казва си внезапно тя.

Детенцето ѝ е живо и се нуждае от нея.

21. БАРБАРА МОЛИНА

Казват, че на Мария Антоанета, кралицата на Франция, под заплахата на настъпващите „чеда на родината“^[1], косата ѝ побеляла само за една нощ. Казват също, че в момента, когато умираш, животът ти минава като на кинолента на забързани обороти. Не си виждам косата, понеже нямам огледало, но е съвсем възможно отдавна да е побеляла. И аз виждам кинолентата на моя живот, която бях цензурирала, и аз я виждам дори да не искам. Сигурно, защото последният ми час приближава.

Онова се случи отново по Коледа. В разгара на празничните дни. Цялото семейство се бе събрало около грейналата от светлинки елха, с наредени под нея подаръци, в лъскави разноцветни опаковки. На вечеря той пи, забелязах. Яде малко, но пи много. И гледаше мен, и чичо Иняки, поглеждаше ту единия, ту другия и му говореше: „Нали е красива Барбара?“. А Иняки отвърщаше: „Да, вече е истинска жена“. Беше пил много и дъхът му вонеше. След като гостите се разотидоха, а мама тръгна да излиза на работа, нещо ме сви под лъжичката, предчувствах, че нещо ще се случи.

— И днес ли трябва да ходиш на работа?

— Да, миличка, няма начин, но, ако знаеш само как не ми се отива...

Беше лошо предзнаменование.

Сгащи ме в коридора, преди да успея да си вляза в стаята и да се заключа. Повлече ме към спалнята си, по-изолирана и отдалечена от стаята, където спяха близнаците.

— Какви си ги вършила с Мартин Борас? — изсъска ми, като ме блъсна в стената. — Какво си му позволила да ти направи?

Нямам представа откъде знаеше името му, нито откъде знаеше, че го харесвам и се виждаме, но беше в течение на всичко.

— А с Хесус Лопес? Да не ме мислиш за вчерашен? Да ти кажа ли каква си? Искаш ли да ти кажа? Защото аз имам очи и виждам, видях те и как флиртуваш с Иняки. И него ли забърса?

Хвърли се върху мен и, тъй като се дърпах и му казах, че не искам, и го умолявах да ме остави, той ме удари, заудря ме толкова жестоко, че изгубих съзнание. Когато се съвзех и отворих очи, бях в леглото си, със силни болки и много замаяна. Тялото ми беше цялото в синини. И все пак той вече ме бе измил, беше наложил йод на раните ми, бе ми намазал тялото с Тантум и ме събуди с някаква билкова запарка. Беше просънзен и отчаян, и вече напълно изтрезнял.

— Съжалявам, миличка, много съжалявам, прости ми, слънчице, не исках да те нараня, но не можах да се овладеея, направо превъртах. Ако майка ти разбере, ще ме издаде на полицията и ще ме тикнат в затвора, а на теб никога няма да ти го прости. А ти не искаш това, нали? Не искаш да навредиш на семейството, нали?

И внезапно рухна. Свлече се на земята, разкаян, толкова съкрушен, че ми дожаля за него и аз нищичко не казах — стоях и мълчах, смаяна, объркана.

Месец по-късно, когато вече почти се бях съвзела и доверчиво вярвах, че всичко е минало, изчака мама да отиде на работа, а близнаците да си легнат и сложи крак на вратата ми, преди да успее да я заключи. Ужасно се изплаших.

— Барбара, миличка, не искам заключени врати в тази къща. Не виждаш ли, че така само засилваш желанието ми да вляза? Играеш си с мен, нали? Знаеш, че много те обичам, че съм си загубил ума по теб. Искам само да те предпазя, нищо лошо да не ти се случи. Ти си наивна и не се контролираш, понеже тези неща на теб ти харесват.

И докато ми говореше така, ме буташе към леглото. Парализирах се от страх, а той ми прошепна, че ако мама научи, ще й каже истината, че аз съм го подбудила, че дълбоко в душата си го желая, че от съвсем мъничка го търся, защото съм лоша. И че от огорчение мама ще умре.

— Не искаш да я убиеш, нали?

И това беше началото на края. Живеех в несигурност и страх, със свита душа, вечно бързах да затворя вратата след себе си, вечно измислях всевъзможни лъжи и при първа възможност гледах да изляза, за да не стоя у дома. Търсех спасение в ръцете на Мартин Борас или в музеите с Хесус Лопес. Не можех да уча, срамувах се от себе си, няхах приятелки и няхах човек, с когото да споделя тревогите си. Затова прогоних Ева, изолирах я и я държах на разстояние, понеже беше съучастничка на баща ми. Ева му се възхищаваше, гледаше го с

обожание, той вече се бе постарал да я баламоса и да я настрои срещу мен. Никога нямаше да ми повярва. Опитах откровено да разговарям с Хесус, но се провалих; опитах да правя любов с Мартин Борас и не можах.

— Зле ще свършиш ти, момиче, няма спасение за теб, тръгнала си по лошия път — говореше ми той като някакъв месия, като пророк, с очи мятащи огън и жупел. Аз търпях и търпях, и не се решавах да направя нито крачка, и така нещата само се влошаваха и ускоряваха идването на страшната развръзка.

До онази фатална събота вечер.

В момента, когато Мартин Борас ми захвърли в лицето дрехите и ме изгони от дома си, почувствах, че съм провалила и последния си шанс за спасение. Още бях замаяна от изпитото — не знам какво ми беше сипал в чашата — виждах всичко размазано и няхах ясно усещане за тялото си. В нощта се носеха звуците на *She will be loved*^[2] на Маруун Файв. Ревеше ми се, защото животът бе една голяма измама. Улицата беше тъмна и не знаех накъде да поема. Минах край някакво заведение, влязох и седнах на бара, сама. Веднага ми се лепнаха някакви момчета. Знам, че не ги прогоних, че приех да ме почерпят, че пих с тях, че се дрогирах, че излязохме заедно от оня вертеп и че последва дълга безумна нощ, смеех се на всичко и изобщо не се контролирах. Не помня много добре какво се случи, но знам, че накрая се озовах мръсна, с разкъсани дрехи и с празен поглед на ъгъла на някаква улица в квартал „Сан Антонио“. Вървах с часове, препъвах се, падах и ставах, изгубена и със замъглено съзнание, докато камионите по чистота миеха заспалия град, а слънцето срамежливо се показваше на хоризонта. Чувствах се чужда в родния си град, чужда в моя собствен живот и не знаех накъде да тръгна, коя посока да поема и кой път ще ме отведе към дома, макар и да не исках да се връщам вкъщи. Бях уплашена от самата себе си и от неспособността ми да се контролирам. Само за една нощ се бях подхлъзнала по нанадолнището и бях пропаднала, бях стигнала до дъното. Смърдях като контейнерите за боклук на пазара, пълни с развалена риба и загнило месо. Изпитвах отвращение от самата себе си, срамувах се от постъпките си и имах нужда някой да ме ограничава и да ми казва кое е добро и кое лошо. Той ме беше предупредил и се оказа прав. Бях лоша.

Тогава реших да избягам. Ще избягам, без да казвам на никого нищо и ще отида при Елизабет и Иняки, единствените, които бяха достатъчно далеч и нямаше да повярват на татко. Те със сигурност щяха да ме изслушат. Мама не беше способна на това, вече й нямаше вяра, съвсем се бе обезличила, той я доминираше, той я командваше. Подготвих всичко, връчих им бележника си, изтърпях конското, а на другата сутрин оставих една набързо надраскана бележка и хванах автобуса за Билбао. Не исках да се обаждам на леля и чичо предварително, за да не се намеси той. Тези неща не можех да ги кажа по телефона. И много сглупих, защото, когато стигнах до дома им, тях ги нямаше, а и не отговаряха на мобилния. На няколко пъти се връщах да ги търся и останах два дни в Билбао, унила и обезсърчена, загубила надежда. На третата вечер той ме откри тъкмо когато излизах от портала на леля и чичо. Залови ме и през онези последни моменти от живота ми си помислих, че е неизбежно, че така ми е писано, че такава е съдбата ми.

— Луда ли си? Полицията те търси. Знаеш ли каква каша забърка? Как изобщо ти хрумна това?

Качи ме в колата с много сериозен вид.

— Край. Слагам точка, Барбара — само отсече той.

Аз дума не обелих. И той повече нищо не каза, само караше и мълчеше. Мълчанието му ме плашеше много повече от виковете и от ударите му. Докато минавахме през Лерида ме попита дали съм гладна и аз му признах, че съм. Слязохме да купим нещо за хапване, но той си даде сметка, че си е забравил портмонето и трябва да се върне при колата. Точно тогава използвах момента и избягах, и се обадох на мама от една улична телефонна кабина. Монетата обаче заседна, а той побесня, разби ми носа и шурна кръв. Когато поехме отново на път, без чантата ми, докато ми чистеше кръвта с кърпичка, с разтреперан глас го попитах:

— Какво ще правиш сега?

— Ти сама си го търсеше. Не можеш да тъпчеш хората по пътя си, само защото нямаш мярка, нямаш контрол. Не те възпитахме добре, Барбара, майка ти не можа да те възпита, остави те да си правиш каквото си искаш, а ти се нуждаеше от твърда ръка — нареждаше той.

— Искам да се върна у дома — замолих го аз.

— Не може. Тази врата ти сама си я затвори. От полицията ще задават въпроси, ти ще проговориш и всичко ще излезе на бял свят.

В онзи момент ясно осъзнах, че престъпление беше извършил той, а не аз.

— Тогава какво? — добавих.

— Не знам — грубо ме прекъсна.

Но нещо тъмно му се въртеше в главата. Виждах го в очите му, в начина, по който се бе вкопчил във волана, в смръщените вежди и в стиснатите зъби.

Заклех му се, че няма да проговоря и никой няма да разбере. Но той не ми повярва и ме засипа с упреци и обвинения. Твърдеше, че щели да ме издадат счупеният ми нос, кръвта и забравената чанта.

— Съсипа ми живота и доброто ми име. Искаше да ме издадеш, нали?

— Не — излъгах го аз.

— Не ми оставяш друг избор — измърмори с помътнял поглед.

Осъзнах, че съвсем сериозно говори за смърт. Наистина и аз не виждах друг възможен изход, но не знам как, в колата, събрах куража и горещо го замолих да ми пощади живота. Беше отчаян импулс, който ми бликна отвътре. И той премисли.

— Има едно решение... — мистериозно загатна той. — Може би, може би това е начинът да станеш човек, да те превъзпитам, да изтръгна звяра вътре в теб.

Тогава не знаех каква му е идеята и погледнато от моята сегашна перспектива, може би, щеше да бъде по-добре да ме бе убил.

Чувам шума от двигателя на пасата. Това е той. Вече е тук. Този път няма да има милост. Страх ме е. Много ме е страх. Но ще бъда смела и ще посрещна смъртта очи в очи.

[1] Децата на родината — първият стих на Марсилезата, написана през 1792 г., първоначално патриотична бойна песен, по-късно химн на Френската революция (1848 г.). — Бел.пр. ↑

[2] „Тя ще бъде обичана“ — песен на Маруун файв. — Бел.пр. ↑

22. САЛВАДОР ЛОСАНО

— Семейство Сулоага са разговаряли дълго с Нурия Солис в петък, двајсет и пети март, две хиляди и пета година, в десет часа и дванайсет минути сутринта — стриктно осведомява Лядо все още действащия заместник-инспектор Лосано.

Значи в крайна сметка тя ги е открила и предупредила за изчезването на Барбара. Можеше да се предположи. Едно обаче го изненадва и то е информацията за кучето на семейство Молина. Брук, лабрадор, което сега трябваше да бъде на девет години, е мъртво от три години и половина. Така беше казал на Лядо ветеринарят, макар да не бил видял трупа с очите си. Разбрал от Пепе Молина, че е умряло малко след като го бил завел в Монтсени и че лично той бил заровил тялото. Странно е, понеже Нурия Солис неведнъж му бе споменавала, че Пепе Молина ходи често в къщата, за да храни кучето. Защо Нурия Солис не е знаела за смъртта на кучето? За да не се разстройва? И защо Пепе Молина я лъже, твърдейки, че ходи да храни кучето, като в действителност няма никаква работа в къщата в Монтсени? И там ли ходи наистина или някъде другаде? Любовница ли си има, или се е замесил в някаква тъмна афера, дали не крие някаква тайна? Солано трескаво мисли, а в същото време си е надянал маската на любезен домакин и привидно разчувстван раздава наляво и надясно благодарности за оказаното му внимание. Всъщност би предпочел да си е на бюрото в службата, над отвореното досие за Барбара, с включен компютър и с телефона в ръка. Но е в ресторанта, на прощалната вечеря, умрял от жегата и търси как да се измъкне навън, през претъпкания салон, за да му отпочине погледът и да избяга от тълпата. В дъното вдясно има прозорец, но е плътно затворен и усещането за клаустрофобия е толкова силно, че си разхлабва яката на ризата и разкопчава последното горно копче, за да не се задуши. Дрехите го стягат, а от челото му се лее пот. „Много съм дебел“ — мисли си той. Тайничко се бърше с хартиена салфетка и отвръща на поздрава на току-що пристигналия полицај. Дори не му знае името. Обикновено вечеря сам или в мълчаливата компания на жена си и няма

навика да споделя масата с още трийсет човека. Отгоре на всичко да е на челното място и в същото време, докато главата му ври и кипи от нови идеи и от нови възможни насоки в разследването на случая Барбара Молина, да е и център на вниманието, и да раздава усмивки наляво и надясно. Също като в деня на сватбата на сина му, макар тогава главният герой да не беше той и да бе съпроводен от съпругата си.

Не си е свалил сако, защото всички погледи са вперени в него и би било проява на много лош вкус, ако той, почетният гост, не спазва етикета и не е елегантен, както му е редът и то точно в последния ден, само няколко часа преди да се пенсионира. Трябва да остави за бъдещите поколения безупречен спомен в снимките, които вероятно всички ще забутат някъде, или ще забравят във фотоапаратите си, но които се правят, за да излязат добри. Пука им на другите за строго официалния и безупречен вид. Мнозина от по-младите са дошли на вечерята с пуловер и дънки, така, както си ходят на работа всеки ден, може би, дори не са си направили труда да се преоблекат. Суредата обаче си е сменил дрехите. Суредата се е облякъл като бъдещ заместник-инспектор и над черната тениска и панталоните Левис е сложил светло сако. Изтупал се е в стил Мануел Серат. Модерен, небрежно-елегантен, както би се изразила жена му. Дошъл е на вечерята с математичката си. Не е нещо особено. Руса, нисичка и остроумна жена, малко слабичка за неговия вкус, но готова, щом настъпи неловко мълчание между толкова непознати, веднага да се впусне да говори ту с едните, ту с другите, сякаш са си близки. Интелигентно момиче, което седна до него, отправи му сладка и лукава усмивка и го попита как е съпругата му. Той се извини от нейно име — не се чувствала добре. Току-що му бяха сервирали някакво блюдо с пюре в оранжев цвят, украсено със зелени листенца. Прилича на холандски натюрморт с лош вкус. При вида на този цвят, досущ като на бутилка с пропан-бутан, му се прииска да помоли да му сменят ястието. Но математичката отгребва мъничко с върха на лъжицата, сякаш върши лудория, и с вид на опитен познавач я вкухва, премлясва театрално и заявява, че това е превъзходна супа от тиква. Супа от тиква! Кой ги измисля тия? Кой избра менюто? Иде му да удужи Долорес Естрада. Сигурно го е направила нарочно, за да го подразни, понеже отказа да й разреши два

дни отпуск, който му бе поискала, за да отиде на концерт на Брус Спрингстийн^[1] в Мадрид това лято.

Неочаквано усеща вибрация в джоба си и от неудобство бърза да заглуши звука, мислейки, че това сигурно е жена му и ще трябва да ѝ се обяснява надълго и нашироко. Най-много го притеснява, че тук личното му пространство е ограничено и не е достатъчно за провеждането на частен телефонен разговор. Математичката щеше да чуе всичко, а довечера, гушната в леглото до Суредра, щеше да му шепне на ушенце какъв лъжец е старият заместник-инспектор, понеже жена му въобще не е болна. Оказва се обаче, че е Ева Караско. И внезапно осъзнава, че обаждането е важно.

Става и дискретно излиза от салона. И добре прави, понеже Ева Караско, действително, има да му казва нещо много важно. Толкова важно, че чак се подпира на стената, за да не падне.

— Тази сутрин ми се обади Барбара, но връзката веднага прекъсна, а после беше невъзможно да се свържа отново.

— Какво каза? — възкликва той като гръмнат, не може да повярва на ушите си. — В колко часа?

— Към два часа следобед.

— И защо не ми го каза по-рано?

— Обадих се първо на вас, но бяхте излязъл да хапнете и тогава отидох в дома на Барбара. Пеппе Молина ме увери, че той щял да оправи нещата, само аз да не казвам на никого; той щял да се заеме с всичко и да се обади на полицията — изстрелва като картечница Ева, ужасно напрегната и нервна, като не му дава възможност да вземе думата и продължава без дори дъх да си поеме. — Но преди малко открих, че мобилният, от който ми се обади Барбара, е телефонът на Пеппе Молина.

Лосано я прекъсва толкова силно развълнуван, като че всеки момент ще получи инфаркт:

— Мобилният на Пеппе Молина? Сигурна ли си?

— Да, абсолютно съм сигурна — отвърща Ева с тъничък, пресекаващ глас.

— Кой друг знае за това? — бързо пита Лосано, осъзнал за секунди драстичния обрат на случая, така както умеят да правят единствено опитните полицаи и добрите сценаристи.

— Нурия Солис. Сега съм при нея. Открих съвпадението в момента, в който тя ми продиктува номера.

— Къде е сега Пеппе Молина? — внимателно разпитва заместник-инспектор Лосано, мислейки със скоростта на светлината.

— Не знам. Неоткриваем е. Не отговаря на мобилния, а у дома е казал да не го чакат тази вечер, понеже имал работа. Нурия не знае нищо повече.

Заместник-инспектор Лосано си избърсва потта, която сега вече наистина се лее на ручейчета по врата му и мокри ризата му. И докато се отдръпва, за да стори път на сервитьорите да минат към резервираното за тържеството сепаре, понесли в табли камари от чинии с тиквена супа, взема решение.

— Ти остани с Нурия Солис у тях. Ако Пеппе Молина се върне, нека си мисли, че нищо не знаеш. Потърси претекст, измисли извинение, излез на улицата и незабавно ми се обади, разбра ли?

— Да, разбрах ви — отвръща момичето.

— Ева — казва Лосано със сериозен тон, — животът на Барбара е заложен на карта.

Чува как на отсрещния край на линията Ева въздиша.

— Това го чувам за втори път днес. Пеппе Молина ми каза съвсем същото преди вас.

— Толкова по-зле — отговаря Лосано неспокоен. — А сега най-важното е да контролираш нещата с Нурия Солис и внимавай да не направи някоя глупост. Как е тя? — добавя той с искрена загриженост.

— Много спокойна. По-спокойна, отколкото очаквах, повярвайте ми!

Лосано си въздъхва облекчено.

— Ще държим връзка.

Заместник-инспектор Лосано вече няма време за чудене. В джоба си носи измачкано листче с предварително подготвената си реч, няколко набързо нахвърлени протоколни изречения, които няма да прочете. Влиза в залата и поздравява всички. При внезапната му поява всички млъкват. Настава тишина. Толкова по-добре, така не се налагаше да иска думата, вече я има.

— Госпожи и господа, присъствието ви на тазвечерното тържество е голяма чест за мен, но с голямо съжаление трябва да ви съобща, че поради извънредни обстоятелства съм принуден да изляза.

За миг млъква, понеже е невъзможно да бъде чул в олелията, която се надига в залата. Изчаква няколко секунди и продължава:

— Касае се за много деликатен случай, изискващ незабавната ми намеса.

Бъдещият заместник-инспектор Суредата веднага скача.

— Аз ще се заема — решително заявява той, но категоричното „НЕ“, произнесено с властен и нетърпящ възражение глас, го кара да млъкне.

— Ако имам нужда от теб, ще те извикам — Лосано ясно дава да се разбере, че разговорът е приключил и тръгва към вратата. Но изведнъж, напипвайки листа хартия в джоба си се спира, премисля и го подава на Суредата.

— Дръж това. Ако наистина искаш да ми направиш услуга, прочети прощалната ми реч вместо мен.

Връчва му го пред всички, пъха го в ръката му, без да му оставя правото на избор. Ако откажеше, щеше да е много грозно. Лосано вдига ръка и поздравява гостите с вдигната глава.

— През всичките тези години за мен беше удоволствие да работя с вас, момчета!

И си тръгва.

В момента, в който прекрачва прага, си сваля самото, маха вратовръзката и разкопчава още едно копче от ризата. „Край — казва си той, — свърших я аз, каквато я свърших. Осрах работата. Затънах до шията в лайна. Всички станаха свидетели, че взимам безразсъдно решение, че крия информация и действам на своя глава, че не искам да предам щафетата на приемника си“. Не го прави само от гордост, която, разбира се, е налице и дори, не се срамува да си признае, през последните дни е ескалирала. Не, не беше заради това. Той познава безпогрешно участниците в тази трагедия и трябва да действа бързо, с дискретност и прецизност. Единствено той може да го направи, дори законът вече да не му го позволява. Ще прескочи закона. Животът на едно момиче е по-важен. Случаят е твърде деликатен, за да работи по него цял оперативен екип. Въпросът е на живот и на смърт и му остават само два часа да го разреши. „После ще предам работата си на Суредата“ — мисли си той, докато излиза на улицата, спира едно такси и му казва да кара към участъка.

В колата се чувства защитен от полумрака и от анонимността. Това му действа успокояващо. За щастие шофьорът е тих и дискретен човек, не си е пуснал радиото и не бълва хули по адрес на Барселонската община. Това му позволява да мисли. И той мисли, мисли трескаво — мисълта му скача от едно на друго, накъсана, с лъкатушения. Сега се за „Престъпление и наказание“. Проклетникът Молина! Играе същата игра, като Разколников. Надсмивал му се е и го е мамил под носа в продължение на четири години. Бил е съвсем близко до истината, много по-близко отколкото е предполагал, но дори за момент не му е хрумвало, че Барбара е жива. Лосано се ядосва на себе си, задето не е проучил и не е разпитал по-настойчиво в колко часа Пепе Молина е напуснал Билбао. Тогавашната бяха объркани и разследването можеше да тръгне в друга посока. Действително, беше поискал потвърждение и от полицията в Билбао му бяха отговорили доста мъгляво. Бяха видели Пепе Молина да шета из района и да разпитва хората из баровете, но никой не можа да констатира с точност часа на отпътуването му. Ако Пепе Молина е напуснал Билбао към два часа през нощта, а не в седем, както бе заявил в показанията си, останалото е лесно. Всичко пасва. Докато Ева говореше, той си представя как са се развили събитията хронологично и бързо си дава сметка, че е достатъчно само да замени името на Хесус Лопес с това на Пепе Молина, за да стане всичко прозрачно ясно и логично. Ставаше дума за сексуално насилие. И той започва да подрежда наново парченцата от невъзможния пъзел. Спомня си по какъв начин Пепе Молина говореше на Нурия Солис, убийствените му погледи, непрекъснатите му заповеди и възбрани, крайно властния му характер. А Нурия, с вечно сведена глава, наплашена, натъпкана с хапчета и с постоянното чувство за вина. Спомня си следите от побой по тялото на момичето, скритите рани по ръцете. Да. Всичко е ясно, толкова ясно, че чак потреперва, как не е съумял да го види по-рано. И то при положение че неговите разследвания за кучето сигурно щяха да го отведат до същото заключение. Не му беше достигнало време, разкайва се той.

Пепе Молина ги беше заблудил. Бе изиграл чудесно ролята си. И то с лекота. Имаше двама заподозрени, които самият той се постара да поднесе на тепсия, а за себе си запази ролята на бащата, търсещ правосъдие. Беше великолепно изпълнение с много прожектори и

стенографи: бащата отчаян, бащата възмутен, бащата патетичен. Оглави манифестации, пледира за по-сурови наказания, участва в телевизионни предавания, нападна Хесус. Какъв измамник! Копеле мръсно! Нямахше нужда да внася промени в профила му на властен баща, беше достатъчно правдоподобен и отговаряше точно на истината. Съвсем наясно е къде е държал Барбара през цялото това време. Но как е успял да го запази в тайна, пита се Лосано. Спомня си за старанията на Молина да управлява всичко в семейството, за пътуванията му насам-натам. Пребледнява. Той има револвер! Спомня си, че като представител на фирма за бижута има разрешително за притежание на оръжие и че той лично му беше отнел лиценза за неговия „Смит и Уесън“ 38 калибър, заради инцидента с Хесус. Но след като мина известно благоразумно време и предвид доброто му поведение, му го върна. Мислено отбелязва факта и го добавя към всичко останало. Трябва много да внимава, защото има работа с опасен, крайно опасен човек. Интелигентен и садистичен тип. Спомня си за железния му контрол над съпругата, за неговата арогантност и като капак на всичко за стратегията му да поддържа постоянно една лъжлива версия, която сам бе изфабрикувал и за заблуда не спря да подклажда. Четири години бяха вървели по следите на двама грешно заподозрени, защото той настояваше за това до вманиаченост. Не спираше да им повтаря да продължават да ги държат под наблюдение. Вероятно е смятал, и то с право, че ако свалят подозренията от тях, разследването би могло да тръгне в друга посока. Ама че мръсник! — ядосва се отново Лосано. Оправданието с кучето беше добре измислено, а къщата в Монтсени бе изолирана и достатъчно отдалечена, за да не надушат нищо съседите. Беше наследствената къща на Нурия, където семейството прекарваше летата преди изчезването на Барбара.

Колата спира. Сигнали са участъка.

Вади едра банкнота и плаща щедро, казва на таксиджията да си задържи рестото за бакшиш и се изкачва, пухтейки до кабинета си. Къщата в Монтсени не му излизаше от главата. Веднъж свика отряд и им заповяда да претърсят дискретно пространството около нея, за да се установи дали наскоро е било копано в градината. Притесняваше се семейство Молина да не разберат, но трябваше да го направи, беше негово задължение. Барбара може би вече е била там. Но къде? Наглед

къщата бе изоставена. Външно беше потънала в прахоляк. Пепе Молина най-любезно му я показва. Леглата нямаха чаршафи, а кухнята бе почти празна. Кучето. Докато се изкачва нагоре, взимайки по няколко стъпала наведнъж, се сеща, че доста след това Нурия Солис му беше казала, че ѝ е много мъчно за горкото животно, което държали затворено в мазето, за да не избяга. Значи има подземно помещение, пригодено за живеене.

Вече стигнал в кабинета си, отваря папката по делото и трескаво търси адреса на къщата, записва си го, грабва 9-милиметровия си пистолет „Глок“, зарежда го и моли дежурната Мариона Естевес незабавно да му намери кола, след което програмира в джипиеса адреса. Нарежда ѝ също да сформира и да държи в готовност оперативна група от трима полицаи, които да тръгнат към Сант Селони и, щом стигнат там, да чакат заповедите му.

Лосано поглежда часовника си. Двайсет и два часа и осемнайсет минути. Не разполага с много време. За жалост обаче на Барбара ѝ остава още по-малко.

[1] Американски певец, китарист и автор на песни, един от основоположниците на хартланд рока. — Бел.пр. ↑

23. БАРБАРА МОЛИНА

За известен период Ева се беше увлякла да чете трагедиите на Шекспир и ми каза, че в трето действие героите се хързулват по пагубното нанадолнище, което ги води към гибел. Неизбежно и без изход. Те сами си затварят пътя назад. Също като мен. Сега съм в последния акт от трагедията на живота ми. Напълно наясно съм. Всичко се разви точно както си го бях представяла. Той влезе с револвера в ръка, без да го крие, като в деня, когато уби Брук пред очите ми, и го насочи към мен. И през цялото време, докато ми говореше с язвителен тон, ме държеше на прицел. А аз го слушах, като никога с бистър ум и не откъсвах очи от дулото, представяйки си, че е обективът на фотокамера, опознавайки го отблизо, сприятелявайки се с него.

— Ева ми каза, че си й се обадила — без предисловия изстреля той, сякаш ми зашлеви плесница.

Така искаше да подчертае, че всичко е под негов контрол, че нищо не му убягва, че съм негова пленница дори и извън тези четири стени, и че светът, който виждам във въображението си като свобода и спасение, е паяжина, в която съм уловена като в затвор, и която задушаваше виковите ми.

Запазих пълно мълчание. Изгубила всякаква надежда, вече не се страхувах от нищо. Това е голямо предимство.

— Нищо ли няма да кажеш? — изкрещя той като видя предизвикателното ми държание.

Продължих да мълча. Нека беснее, нека той излезе от кожата си, нека на него да му е зле.

— Даваш ли си сметка, че отново всичко прецака?

Отново мълча и го гледам дръзко, с издадена напред брадичка, готова да посрещна удара, който, кълна се, няма да ме накара да пророня нито една сълза.

— Вече е невъзможно да избягаме заедно! — изпуска се, с нотка на искрено отчаяние.

„Това пък сега какво е? — мисля си. — За какво бягство говори?“

Забелязва, че е събудил любопитството ми и продължава.

— Имах планове за нас двамата.

Обърква ме. „Не искам да чувам“, казвам си, но го слушам. „Какви планове?“ — мисля си, бясна, че не мога да изключа.

— Всичко бях подготвил, бях спестил пари, знаех, че мога да изфабрикувам фалшива самоличност, бях установил някои контакти в Бразилия. Знаеш ли, че Бразилия е една от страните, където ФБР няма достъп? В Бразилия има плажове, има море и там можехме да бъдем щастливи.

Съвсем ме обърка. Двамата с него в Бразилия? На свобода? На морския бряг? Шегуваше ли се с мен?

— Чаках заместник-инспектор Лосано да се пенсионира, за да започна да организирам всичко — не спира той. — Неговият приемник щеше да забрави за случая, щеше да го тикне към архив и нямаше да му пука да научи, че съм се пребил с колата. Нямаше да му отдаде никакво значение.

Сега вече ужасно се изплаших. Значи наистина говореше сериозно. Тихо и поверително, сякаш някой можеше да ни чуе.

— Това мислех да направя. Да инсценирам злополука с фатален край, всичко да изчезне, превърнато в пепел, и да залича напълно следите си. Делото да бъде приключено и една сутрин пред нас всичко да бъде чисто. Само ти и аз.

Гледах го и така бях ококорила очи, че той май го изтълкува погрешно. Изглежда реши, че съм много ентусиазирана от идеята му за бъдещето. Цинизмът да не очаквам нищо повече от смъртта ми позволи да го погледна с други очи и внезапно го видях като пълен кретен, който си правеше голи илюзии за нещата. Той обаче предположи, че съм силно развълнувана и продължи разпалено да си излива душата.

— Днес инспектор Лосано ми се обади по телефона да ми каже, че утре се пенсионира. Очевидно съм сбъркал в изчисленията, мислех, че му остава още една година. Вероятно това ме беше разконцентрирало, не бях достатъчно внимателен и след обаждането побързах да изляза, за да започна с подготовката, но...

Тук млъква и внезапно става сериозен.

— Забравих си мобилния — поглежда апарата тъжно. Лежеше върху масата, на видно място, където го бях оставила. — Сега вече

няма бъдеще за нас — завършва той.

„Това е! — казвам си аз доволна. — Обърках му плановете и е по-отчаян и от мен.“

И съзнанието, че и той е изгубил всякаква надежда, ме изпълва с искрена, детинска радост. Но вместо да натисне спусъка, отпуска ръце и увесил нос, сяда на леглото до мен.

— Защо ми причини това, момиче? — говори сякаш сам на себе си, понеже аз не му отговарям, а и нямам никакво намерение да го правя. — Сега ще ни открият. И теб, и мен. Може би само след няколко часа, може би след няколко дни, може би след месец. Но рано или късно ще ни намерят.

Аз продължавам да мълча и да го гледам нагло.

— Не ме гледай така! — крещи. — Осъзнаваш ли какво ти казвам? Даваш ли си сметка, че говоря за това, че ще трябва да умрем?

Усмивам се. Става ми забавно. Заплашва ме със смърт от четири години, виждала съм смъртта милиони пъти, а сега той, който за първи път застава лице в лице с нея, е уплашен. Досмешава ме, но така и не успявам да се разсмея, защото ме удря с дръжката на револвера.

— Стига! — крещи той — Престани!

Осъзнавам, че най-вече спокойствието ми го изкарва извън кожата му. Би предпочел да го умолявам, да пълзя в краката му, да искам благоволението му да ми пощади живота. Не мисля да му доставя това удоволствие.

— Първо ще убия теб — казва бавно, театрално, придавайки си важност, която обаче мен въобще не може да ме впечатли. — А после ще убия и себе си — натъртва той.

На мен окото ми не мигва, но най-сетне отварям уста:

— Щом е така давай, какво чакаш? — предизвиквам го аз.

Трудно ми е да говоря, защото от удара с револвера ме боли челюстта и ми кърви венецът. Но вече съм претръпнала, свикнала съм с болката, с кръвта, със смъртта. Той обаче не е. Става прав с треперещи ръце и се прицелва в мен.

— Всичко, което съм направил, съм го направил, защото те обичам прекалено силно. Ти си лоша, Барбара, много си лоша.

— Знам, убивай ме най-сетне — предизвиквам го отново аз, все по-дръзко, все по-равнодушна, все по-близо до края на трето действие.

„Вече ми е писнало — мисля си, — от увъртания. Смъртта вече не ме плаши, прекалено отдавна вече съм я приела и имам желание да се свършва веднъж завинаги и да приключва това мое страдание.“

Тревожи ме единствено неприятната мисъл как така ще престана да съществувам. Преходът, така да се каже.

Той обаче не стреля. Вместо да натисне спусък, снове напред-назад, както бях правила аз преди няколко часа, като лъв в клетка. Но аз имам предимство, защото съм извървяла този път преди него и съм стигнала до края му. Сега съм постигнала покой.

— А майка ти? — внезапно пита той. — Не помисли ли за майка си, когато взе телефона и се обади на Ева? Сърце нямаш ли? Нямаш ли чувства? Какво ще прави майка ти, когато ни намерят мъртви, и двамата, и върху нея падне срамът? Не си помислила за това, нали? Разбира се, че не си, ти не мислиш за последиците от постъпките си, ти просто действаш и толкоз. Ти си егоистична, долна и недостойна и винаги ще си останеш такава!

Чувам гласа му като някакъв приглушен фон, като глупава радио пиеса, в която човек не се заслушва. Сега вероятно замисля нещо и търси изход. Познавам го добре. Умира от страх и се мъчи да измисли хитринка, да постави някакъв капан. Но сам ще падне в него. А мен чак ме напушва смях, като го гледам колко е изплашен.

„А ако изобщо не ни намерят? — хрумва ми неочаквано, докато той говори и ръкомаха като актьор от шекспирова пиеса. — Защото може никой да не се сети да търси в мазето на къщата. В такъв случай идните поколения ще бъдат излъгани. Датата на смъртта ми, тази, която излезе в съобщенията по вестниците, няма да бъде истинската и никой няма да плаче за мен — нали аз вече ще съм била мъртва отпреди.“

Това вече ме дразни. Всеки човек има правото да бъде оплакан на траурна церемония.

— Хайде, убий ме най-сетне! — крещя аз, като се изправям на крака театрално, изпъчила гърди. — Писна ми тази комедия, втръсна ми да чакам!

Той обаче отпуска ръката с револвера, видимо изнервен.

— Не е толкова лесно, Барбара. Не мога да те убия, защото те обичам.

„Лъжец — мисля си аз, — мръсен долен лъжец!“

— Може би, ако ми съдействаш, все още има начин за спасение.

„Страхливец, долен страхливец — казвам си. — Още имало начин.“ Стискам пестници и мълча. Не може да ми го причини точно сега, няма правото да ме кара още да страдам. Готова съм. Искам да приключваме вече с тази гадост. Сега! Искам да умра най-сетне.

— Барбара, чуй ме, Барбара!

Запушвам си ушите, защото не искам да слушам.

— Барбара, чуй ме добре какво ще ти кажа, миличка.

Избухвам в сълзи от чисто отчаяние.

24. ЕВА КАРАСКО

Ева не може да познае жената, излязла от кабинета преди няколко минути с ключове в ръка, облечена с бежов вълнен панталон и пурпурночервена блуза. Не може да познае нито походката, нито уверените жестове, с които набира някакъв телефонен номер и чака с изправена глава и с известно нетърпение да ѝ отговорят на другия край на линията. Беше Нурия Солис, но и тонът на гласа ѝ бе съвсем различен, когато заговори:

— Елизабет, имам нужда от теб. Качвай се на колата и идвай незабавно! Оставям близнаците в дома на Лурдес, съседката от втория етаж, а също и малко дрехи за преобличане. Когато пристигнеш, ги отведи в Билбао. За няколко дни искам да са далеч оттук. После ще ти обясня.

И без дори да дочака Елизабет да се съвземе от вцепенението си, затвори телефона и отиде право в стаята на момчетата. Само няколко минути по-късно излезе оттам с близнаците и със спортен сак през рамото. Изчезна за малко от апартамента. Почти веднага се върна и отново взе телефона. Този път беше по-лаконична и делова.

— Добър вечер. Обажда се Нурия Солис от отделението по гинекология. Моля, предайте, че няма да дойда на работа.

Само това. Никакви обяснения, никакви извинения. Затвори, пое си дълбоко въздух, облече си кафяво три четвърти манто, праметна чанта през рамо, след като провери дали е взела ключовете, сложени в нея само минутка преди това, и отсече:

— Тръгвай с мен!

Ева остана като гръмната. „Тази жена не може да е Нурия Солис“ — помисли си тя. Невъзможно да е същата, която сутринта ѝ бе отворила вратата със сведен поглед и плах глас. Сега изглежда по-висока, по-силна, дори и по-млада.

— Съжалявам, но не може да излизаме — побърза да я спре момичето. — Заместник-инспектор Лосано ми нареди да чакаме тук и нищо да не предприемаме.

Променената Нурия Солис я удостои с един-единствен поглед.

— Както искаш. Ако не ти се идва с мен, ще повикам такси.

И излиза без да чака, също както не бе изчакала отговор от сестра си, нито от телефонистката в болницата, която ѝ бе вдигнала телефона.

Ева подозира, че Нурия Солис е променила физиологията си. Вече не е жена от плът и кръв. Тя е оживял мъртвец, зомби, възкръснало от пепелта си същество, направено от божествена материя, неподвластно на болката, на емоциите, на трудностите. Един вид призрак. С мъка преглъща. „А призраците — казва си тя в заключение — тях не можеш ги спря, защото минават през стените и стигат докъдето си пожелаеш.“ В конкретния случай, предпочете да я послуша и я последва като кученце.

— Имаш шофьорска книжка и кола, нали?

— Да — отвърна ѝ бързо Ева.

— Трябваш ми. Имам нужда от теб, за да ме закараш, където ти кажа. Ще ти показвам пътя.

Ева караше вече близо час и не е объркала пътя нито веднъж. През цялото време Нурия Солис ѝ дава точни указания, без никакво колебание.

— Сега надясно. Завий. На следващия светофар свий вляво.

Отминаха Сант Селони, слязоха от магистралата за Херона и поеха по селски пътища, които Нурия познава като дланта на ръката си. Ева не се осмели да попита, но ѝ беше ясно, че отиват към вилата в Монтсени. Вилата, където преди Барбара прекарваше по един месец през лятото, през август, и където я бе канила неведнъж. Беше голяма селска къща от деветнадесети век, наскоро планината, заобиколена от харман, овощна градина, която вече никой не обработва и от изоставени ниви, с четири бадемови дървета и тук-там по някое столетно маслиново дръвче. Преглъща мъчително. „Вероятно тук е била затворена Барбара през цялото това време“ — минава ѝ през ума.

— Отиваме във фермата, нали?

Нурия Солис отговаря механично като робот, без да я поглежда.

— Проверих постове за таксуване по магистралите и се оказа, че почти всеки ден в продължение на години Пепе Молина е изминавал този път — осведомява тя с безизразен глас.

Ева настъпва педала за газта. Отвътре я човърка мисълта, че е трябвало да се свърже със заместник-инспектор Лосано.

— Не беше ли редно да се обадим на полицията? — изрича тя гласно мисълта си, но Нурия Солис не ѝ обръща внимание.

— Знаеш ли защо не шофирам? — подхвърля ни в клин, ни в ръкав. — Той твърдеше, че щяло да е опасно, понеже пия хапчета, и че не си струва да си подновявам книжката. Не е искал кракът ми да стъпи в къщата никога повече — процежда с внезапна ярост тя. — Ще ти навява прекалено много спомени, намекна ми той още първото лято. Най-добре да я продадем, подхвърляше уж небрежно. Така говореше, знаейки отлично, че никога няма да продам тази къща.

Ева мълчи и слуша. Остава Нурия Солис да си излее душата. Има нужда от това. Прекалено много години бе пазила мълчание и, веднъж започнала да говори, е като бутилка с газирана вода — бушуваща, кипяща, яростна.

— Естествено, той ме караше да пия хапчетата. Заведе ме на психиатър като ловко му подсказа диагнозата, която сам предварително ми бе поставил. Според Пепе страдах от дълбока депресия и бях склонна към параноя. Не даде възможност на психиатъра дълго да се колебае. Той вече беше свършил неговата работа. — Поема си въздух и издиша докрай, защото я боли. — И аз мислех така. — Въздиша. — През цялото време му вярвах съляпо. И му бях благодарна, задето е поел задължението да пазарува, и да се грижи за кучето, за къщата, за моето здраве и... за случая с Барбара.

Ева забелязва как Нурия повишава тон, когато произнася името на Барбара, сякаш за да убеди сама себе си, че дъщеря ѝ е жива.

— Знаеш ли каква е разликата между пристрастения и болния? — задава въпроса с нова нотка в гласа. Изчаква няколко секунди, които ѝ се струват цяла вечност. — Тази, че зависимият може да престане да е такъв във всеки един момент, докато болният — не. Съвсем просто е. Щракваш с пръсти, решаваш да спреш и готово! Така отказвах пушенето. Казах си край и от раз ги отказвах. И тогава всичко, което преди ми беше като в мъгла, се изясни, всичко, което правех, вярвайки, че така го искам, бе последица от зависимостта.

Нурия Солис прекъсва речта си, за да ѝ посочва накъде да кара.

— Завий надясно, тук, много добре, продължавай все напред.

Ева я наблюдава как изопва крака и извива гръб в дъга, като котка, която се готви за скок.

Вече наближават къщата и Нурия сваля прозорчето на колата, въпреки че е студено, и оставя вятърът да развява косите ѝ. Дълго не проронва и дума, но в един момент отново нарушава мълчанието.

— Прозренията те осеняват мигновено и неочаквано — продължава да нарежда бавно тя, сякаш си говори сама. — Те не се нуждаят от тълкуване. Внезапно виждаш всичко, което преди е било тъмна картинка, което е било в сянка, смътно и скрито, точно като стара фотографска лента, на която нищо не се вижда, докато не проявиш снимките. И там, където преди ти се е струвало, че има само петна, се появяват образите. Те винаги са си били там, но дотогава са били невидими за човешкото око. Само за миг всичко става изчистено, ясно, разпознаваемо.

Ева кима, но не откъсва очи от предното стъкло, а ръцете ѝ стискат здраво волана, като не се разсейва нито за миг и шофира внимателно. Съгласна е с нея. Най-сетне и тя бе успяла да си изясни случилото се с Барбара през онова лято и е много разстроена от направеното разкритие. Тя се възхищаваше на Пепе Молина, смяташе го за сериозен и достоен за уважение човек. Ако Барбара ѝ беше разказала, нямаше да повярва, щеше да застане на страната на баща ѝ и щеше да обяви приятелката си за отявлена лъжкиня. Пепе Молина вече се бе погрижил да я спечели. „Горката Барбара — говореше ѝ той. — Дъщеря ми не е добре с главата, измисля си какви ли не небивалици. Боя се, че разсъдъкът ѝ е помрачен.“ Беше я подготвил да посрещне с недоверие всяко евентуално признание от страна на приятелката си и едва сега Ева разбира, че Барбара е скъсала с нея точно по тази причина. Мъчи се да си представи колко ли момичета като Барбара живеят в мрак, обречени на мълчание.

Нурия Солис вдига ръка.

— Стоп. Спри тук.

И Ева набива спирачките. Още не са стигнали до желязната ограда, на около двеста метра са от голямата ферма, прекосена от път с дъбове от двете страни, но е по-благоразумно да оставят колата подалеч, за да не ги чуе той. Нурия Солис отваря вратата и слиза.

— Ти вече можеш да се прибиращ! — заповядва ѝ тя.

Ева я поглежда учудено и се противи:

— Не, няма да те оставя да отидеш сама.

Нурия Солис обаче не я изчаква и тръгва към къщата, решителна.

Ева пухти след нея, след като е заключила колата и е изгасила фаровете:

— Почакай! Чакай ме!

Нурия ѝ сочи решетката на портала, изкусна изработка в модернистичен стил, с декоративен мотив, изобразяващ дракон, увит около тялото на момиче. Зловещо предзнаменование.

— Изработи я пралядо ми, беше ковач — казва с гордост тя и бута портата внимателно, за да не изскърца.

Сега върви по-предпазливо. Осъзнава ситуацията, и когато стига до заслона на хармана, виждат силуета на пасата, ясно очертан, на фона на нащърбената луна.

„Досега всичко бе само предположение, но в този момент се превърна в пълна увереност“ — мисли си Ева силно впечатлена, колкото Нурия Солис, ако не и повече.

Той е вътре в къщата, а Барбара несъмнено също е тук. И краката ѝ се разтреперват при мисълта за приятелката ѝ.

Нурия върви, препъвайки се към паркирания автомобил и примаяла, останала без сили, се подпира на него. За да я подкрепи, Ева я хваща за ръката, вледенена. И двете са шокирани от неочакваното разкритие.

Така опряна на колата и с поглед, отправен към небето, обсипано със звезди, Нурия тихо прошепва:

— Прекалено дълго не обръщах внимание на предчувствията си. Преди интуицията ме ръководеше. Подсъзнателно чувствах, че щастието се постига, като преследваш мечтите си. Мечтаех да стана лекарка, мечтаех да пътувам, мечтаех да имам дъщеря, свободна по дух, независима, горда, че е жена. — Въздиша тежко. — Живях достатъчно, за да се убедя, че интуицията не ме е лъгала. — Внезапно се изправя, изтрива с ръка очи, вероятно насълзени и си хапе устната. — Макар че той ги уби — добавя накрая.

Отваря чантата си, вади ключовете и се обръща към Ева:

— Върви си! — заповядва ѝ.

Ева се поколебава, но ѝ се подчинява. Доловила е в гласа ѝ решителност, каквато никакъв аргумент не би могъл да разколебае. Не ѝ остава нищо друго, освен да потърси помощ.

Нурия Солис не се помръдва и на милиметър, чака, докато Ева не се обърне и се насочи към колата. После Ева на свой ред я следи с

поглед. Вижда как върви бавно и с увереност пъха ключовете в ключалката, спокойно, без страх. В края на краищата това е нейната къща. Къщата, която наследи от родителите си, където прекарваше летата през детството си; къщата, която познава като дланта на ръката си, и където отказваше да се върне повече, защото ѝ напомня прекалено много за Барбара.

Ева изважда мобилния си и набира номера на Салвадор Лосано.

25. САЛВАДОР ЛОСАНО

Салвадор Лосано се вбесява на джипиеса и престава да го слуша, когато си дава сметка, че го връща обратно на магистралата. Изглежда сателитът не успяваше да локализира точното местоположение на фермата. „Проклето устройство, писна ми от теб“ — мислено ругае той.

— Млъквай вече! — кресва той на металния глас, когато той му повтаря за пореден път да обърне при първа възможност и да се върне на магистралата. — Нямам никакво намерение да се връщам на шосето, идиот такъв! — зъби му се на висок глас.

И тогава най-сетне прави онова, което трябваше отдавна да стори: изключва апарата и спира колата. Чувства се тъпо, направо е смешен, задето влиза в спор с някаква си вещ. И е ядосан най-вече, понеже сам си е виновен. Спомня си, че предишния път им се беше случило абсолютно същото и се бяха въртели в кръг до побъркване, докато накрая не се обади по телефона на Пепа Молина и той им каза как да стигнат. Може би затова ги бе посрещнал с напълно готов сценарий и с усмивка на устата, нещастникът му гаден. Сигурен е, че къщата бе някъде тук, но този път ще го изненада. Има усещането, че вече е съвсем наблизо, вече почти е стигнал, но се пита възможно ли е изобщо човек да се ориентира нощем и то без карта?

И сякаш в отговор на отчаяния му въпрос, звъни мобилният и не може да повярва на ушите си какво му казва Ева Караско.

— Какво казваш? Че Нурия Солис е влязла сама в къщата и вече е вътре? Това е лудост! — Стиска здраво волана, за да мисли по-трезво. — А ти къде си сега?

Когато разбира, че е на пътя само на около двеста метра от къщата, му хрумва блестяща идея.

— Пусни фаровете на колата! — нарежда ѝ той.

Слиза от колата и като се оглежда внимателно и се вира в далечината, вижда светлините.

— Чудесно! — вика доволен в мобилния. Обръща се и дава на заден ход. — След малко ще се срещнем. Не затваряй. Ако те изгубя от

поглед, ще ти кажа да спреш! Става ли?

Докато се придвижва бавно и внимателно сред гъсталака в гората на Монтсени, заместник-инспектор Лосано поглежда часовника си и установява, че все още е в изпълнение на функциите си. Часът е двадесет и три часа и два̀йсет и четири минути.

„Да ти го начукам, Суредя!“ — злорадо се ухилва той.

26. НУРИЯ СОЛИС

Нурия Солис напредва пипнешком. Не искаше да светва лампите, а и на практика не се нуждае от светлина, защото познава къщата като дланта си. През детските си години търчеше нагоре-надолу в тъмното, вдигайки шум и блъскайки се в столовете, без изобщо да ѝ пука вижда ли се, или не. Тогава още нямаше електричество, но тя не се плашеше от тъмното. За разлика от нея Елизабет се страхуваше. Останеха ли двете сами след залез-слънце и ако нямаше възрастен да запали газовите лампи, се вкопчваше в краката ѝ и започваше да циври. Нурия Солис тръсва глава, за да пропъди спомените, все едно гонеше нахални конски мухи, които я обсаждат отвсякъде и я дразнят с досадното си бръмчене. Но не го прави достатъчно убедително. За нейна изненада от съзнанието ѝ изплуват стари миризми. Ароматът на хляб с вино и захар, на супата с мащерка, на току-що откъснат пъпеш, на печени бадеми, на мухъл. Миризмите замъгляват сетивата ѝ и я връщат в миналото — минало, в което имаше родители и подслон; крачеше с твърда стъпка и винаги намираще здрава ръка, на която да се опре. Едва по-късно започна да се люшка, да се съмнява в инстинкта си и да се страхува от тъмното. Не беше в помощ на децата си. Барбара също търсеше ръката, която на нея никога не ѝ бе липсвала, но не я намери. Вместо да има силна и смела майка, съдбата ѝ бе поднесла една страхливка, която криеше ръка зад гърба си и я оставяше да се чувства като сираче. Пак това чувство за вина, проклетата вина, не спира да я терзае. Разкайва се, макар да знае, че със самообвинения доникъде няма да стигне. Чувството за вина само я парализира и оправдава, то е антидот на действието. Мъчи се да мисли позитивно и да се освободи от вината, която той ѝ бе насаждал ден след ден, като бавнодействаща, но смъртоносна отрова, разтворена в думите му. „Не съм болна, не съм виновна“ — повтаря си тя. Исква да мисли за друго и отчаяно търси нещо, за което да се вкопчи, и си представя как изглежда Барбара след четири години, дали е пораснала, дали се е променила в лицето, още ли има онази трапчинка на бузата, която ѝ се появява когато се смее,

дали миглите са ѝ все така прелестно очарователни, извити и гъсти, замрежващи очите ѝ с цвят на мед — големи, широко отворени, които гледаха света с любопитство. Сърцето ѝ се свива, при мисълта, че сигурно са виждали само четирите голи стени и една и съща физиономия. Сигурно ще я намери станала истинска жена и може би няма да е подготвена за това — размишлява тя малко неспокойна. Но ще е Барбара, ще си е все същата Барбара, нейното дете. Чувства как гръбначните ѝ прешлени пукат, само като си представи колко е страдала през тези четири години. Не може да го проумее и знае, че колкото и да се мъчи, никога няма да може да сподели и частица от болката на Барбара.

Приближава се до тръбите зад долапа на кухнята. Добре знае, че се спускат надолу и стигат до мазето. Спира и наостря слух, допряла ухо до метала на тръбата — студен е, смразява сърцето ѝ. Да. Чува гласове, долитащи от мазето. Събува си обувките и ги оставя на мрамора, понеже се бои, че и най-лекият шум, този от стъпките ѝ, може да привлече вниманието им и да я разкрият. Като дете тя чуваше всичко. Различаваше стъпките на дядото, куцукането на бабата, колелата на колата и веселото потропване с токчета на майка си. Напряга слух и краката ѝ се подкосяват, щом долавя по-тънък, звънлив глас — на дете или на жена.

„Това Барбара ли е? Сигурно е тя. Няма кой друг да бъде“ — казва си Нурия. И пулсът ѝ се ускорява, защото се убеждава, че е вярно. Жива е. Не е сън, дъщеричката ѝ е още жива и само няколко метра ги делят една от друга. Когато чува гласа ѝ, ръцете ѝ неволно се протягат в желанието си да я прегърне и силно да я притисне към гърдите си.

Постепенно очите ѝ свикват със светлината, която се процежда през малкото прозорче. Вече различава силуетите на шкафове, на вещите върху мрамора, шестте дъбови стола, масата с карираната покривка. Прокарва длан по тях и гали познатите неща. Каната за вода, дървените лъжици. Всички те са споделяли самотата на дъщеря ѝ, но никога няма да ѝ върнат четирите години без нея. Откраднатите години, безкрайно дълги, цял един живот в рамките на друг, без да я докосва, без да я вижда, без да чува гласа ѝ, без да долавя уханието на кожата ѝ. Мисли за лъжата и за измамата, за преструвките и лицемерието, които е изживяла под този покрив през цялото това

време. И я завладява ярост. Защо никой — нито тя, нито някой друг — не си бе дал сметка за маската, зад която се криеше Пепе? Колко мъже като него крият зад маската на почтеността живот, заслужаващ порицание? Отваря чекмеджето с приборите и опипом хваща един нож. Голям кухненски нож за разрязване на пилета. Добър е. Ще свърши работа.

„Барбара е жива — повтаря си тя, — още е жива.“

И с тази мисъл отваря вратичката в кухнята към мазето и тръгва надолу по стълбите.

27. БАРБАРА МОЛИНА

Само за минути животът ми се преобърна на сто и осемдесет градуса. Стягам си багажа. Ще изляза оттук и отново ще бъда нормален човек. Ще ходя из улиците на непознат град, ще усещам въздуха и слънцето по кожата си, ще чувам глъчката на други гласове, ще виждам други лица и няма да ме сочат с пръст, защото никой няма да ме познава. Ще се спирам пред витрините на магазините, ще разглеждам с любопитство сезонните дрехи и ще избирам най-крещящите, в най-ярките цветове. Ще пробвам рокли, панталони, блузи и обувки, много обувки, за да ходя, да тичам, да скачам. И когато се уморя да обикалям из новия си град, ще седна на терасата на някое кафене, на кръгла маса, окъпана в светлина, под сянката на банановите дървета и ще си поръчам сладолед с ванилия и шоколад. Ще го ям бавно, с наслада, примижала от удоволствие, усещайки как приятно се топи в устата ми и понеже съм отвеяна, ще си изцапам носа, както винаги. И ще се смея. Отново ще се смея, ще ходя на кино, ще разлиствам книги в някоя книжарница, ще се возя в автобус, ще чета заглавията във вестника, ще си пържа яйца в кухня с отворен прозорец с изглед към улица, пълна с коли и шумотевица, а през това време ще слушам музика, пусната високо. Ще изгледам всички нови сериали, тръгнали по телевизията през тези години. Ще се изкача на върха на някоя планина, за да съзерцавам от високо изгряващото слънце и ще изчакам, докато хоризонтът се обагри в червено, все едно гледам пиротехнически спектакъл. Нощем ще броя звездите, обсипали небето, и ще се къпя в лунна светлина.

И ще видя морето.

Той ми обеща да отидем в крайморски град, с плаж. Няма значение на кой бряг ще бъде. Дали на Средиземно море, на Атлантическия или на Тихия океан. Ще живея срещу морето и когато стана от сън, първото, което ще виждам ще бъде наситено синьото на водата. Ще си купя нов бански, възможно най-хубавия, и рано сутрин, докато е още хладно, ще си слагам тениска и ще отивам на плажа, ще се заравям в белия пясък и ще чакам слънцето да напече. Тогава ще се

изправям със скок, ще тичам към водата и ще се гмуркам в прииждащата вълна, увенчана с гребен от бяла пяна, и ще изчезвам под водата с широко отворени очи, заобиколена от риби, от водорасли, от море. В неделните дни ще наемаме платноходка и ще плаваме навътре в морето. Аз ще управлявам. И никой няма да ме познава. Той ми обеща повече никога да не ми причинява болка и да не ми посяга. Закле ми се, че ще си имам своя стая, свой ключ, своята свобода. Плака и ми се извини. Наистина искрено се разкайва и ме обича. Не иска да ме нарани. Исква да съм жива и да съм щастлива, затова му дадох шанс. За последен път.

Ако ме открият, ще трябва да го предам и така ще го обрека на затвор. А мен ще ме очаква истински ад от светкавици на репортери и срам. Ще чувствам неизменния упрек в очите на едни и на други, а у дома ще усещам страшната празнота. За мен вече няма място в този свят. Загърбих го в деня, когато реших да избягам. Затова ще потърсим друг свят, като за нас. Исквам да живея. Сега вече мечтая за нов живот, с нова идентичност. Исквам нов шанс и той ще ми го даде, дължи ми го, защото се е променил, защото е друг, защото аз бях толкова храбра и силна, че се осмелих да му се опълча и да го накарам да проумее, че с насилие нищо не се постига. И той го разбра. Нещо вътре в него се пречупи и той се разплака като дете. Коленичил в краката ми, заровил глава в скута ми, плачеше, а сълзите му капеха върху обувките ми и ме молеше да му простя, да не го изоставям точно сега, когато най-много се нуждае от мен. Аз съм единственият човек, който истински го интересува в този свят и единствената, която е в състояние да му помогне да намери спасение.

— Ти си силна, Барбара, много силна, имам нужда от теб.

Този път не греша. За първи път знам, че мога да намеря лъч светлина, да се изкача по него, за да ме отведе далеч оттук и да ме спаси от тъмнината. Чувствам, че в мен се възражда надеждата, която смятах за изгубена. Интуитивно усещам, че най-сетне ще намеря спокойствие. Прибирам набързо малкото дрехи, които имам, и както са намачкани, ги натиквам на топка в един сак. Прибирам шампоана, четката за зъби, гребена, машата за коса, пяната, лака за нокти, хидратиращия крем, и слагам всичко вътре, като не спирам да мисля „свободна съм, отивам много надалеч“. И съм толкова щастлива, че чак не мога да го повярвам.

Внезапно вратата се отваря и влиза някаква жена. С побелели коси, много слаба, с бръчки около очите и с кухненски нож в ръката. Поглежда ме, сякаш е видяла призрак и прошепва името ми. Замръзвам на място, без да реагирам. Мама е, но не мога да я позная. Толкова се е променила, страните ѝ са хлътнали, кожата ѝ е сиво-жълта, но въпреки всичко изглежда по-висока, по-силна и в този момент се усмихва и казва отново „Барбара!“. Краката ѝ искат да се затичат към мен, а ръцете ѝ се протягат и обятията ѝ се разтварят широко, за да ме прегърнат. Но не може. Той е по средата и не можем да се докоснем. Виждам ръцете на мама, за които съм бленувала ноци наред и ми се иска да изтичам към нея и да притисна глава на гърдите ѝ, за да чуя ударите на сърцето ѝ, да почувствам ласката на ръцете ѝ, когато отмахва косите ми от челото, топли, успокояващи, любящи. Но не мога да се помръдна, краката не ми се подчиняват. Гледам я ужасена и търся в очите ѝ презрение, срам, отхвърляне. Не ги откривам. Боря се няколко секунди, които ми се струват цяла вечност, между желанието и страха. Докато гласът му нарушава тишината.

— Какво правиш тук? Хвърли този нож!

Мама обаче не го слуша, дори не го поглежда. Гледа само мен и гласът ѝ се извисява по-силен, по-уверен от неговия.

— Ела, Барбара — вика тя.

Неговият глас обаче я заглушава с ироничния си тон:

— Пак всичко развали. Вече всичко бяхме уредили, нали, Барбара?

Не знам кого от двамата да слушам. Той упорства.

— Сега, заради намесата на майка ти, не ми остава избор.

И светът се сгромолясва върху ми. Вече не можем да отидем на плаж, вече няма да видя морето, няма да се изкача на планински връх, за да съзерцавам изгрева на слънцето.

— Хайде, Барбара — настоява тя с неподозирана твърдост.

„Къде иска да отидем?“ — питам се аз.

Нямам къде да отида. Мълча и плача.

— Тя не иска да тръгне с теб. Не виждаш ли? — подхвърля жлъчно той. И държи да потвърдя думите му. — Кажи ѝ, че си тук, защото ти го пожела.

Стомахът ми се преобръща. Не знам какво да правя. Всичко се люлее. Не знам къде да се опра, а мама е далечна, слаба е, не може да

ми подаде ръка и да ме измъкне от тази дупка.

— Върви си! — казвам ѝ аз, както винаги против волята си.

— Няма да си ида, Барбара — отвърща тя твърдо.

Тогава, разгневена ѝ крещя:

— Къде беше през цялото това време? Защо не ме спаси преди четири години? Защо позволи той да ме удря, да ме насилва, да ме убива с глад, да ме унижава?

Изливам яростта си, трупана от времето, когато я отблъсквах, когато си давах сметка, че се прави на ударена и не иска да види какво става.

— Остави ме! — крещя с пълно гърло. — Ти не можеш да разбереш! Върви си най-сетне!

Мама обаче не се обезсърчава, не свежда очи, не се обръща да си върви, независимо че я отблъсквам. Вместо това прави крачка напред и протяга ръка към мен.

— Напротив, разбирам те, разбирам те много добре. Естествено, че те разбирам! Ела с мен!

Изрича го сериозно, толкова сериозно, че несъзнателно пристъпвам към нея, но се сблъсквам с него и с презрителните му отровни думи:

— Ти си нещастница, Нурия. Будиш съжаление. Поглеждала ли си се в огледалото? Ти си остаряла, провалила се жена, лоша майка, децата ти не те уважават. Нима не чуваш дъщеря си, която ти казва да си вървиш? Не ни излизай с тоя номер, дай ми ножа, върви горе и ме чакай — заповядва ѝ той, сигурен в себе си, в своя авторитет, в превъзходството си над бедната ми майка, която винаги му се е подчинявала, винаги се е съобразявала с него във всичко.

За миг дъхът ми спира от мъка, разпознавайки думите, които съм чувала милион пъти. Думи, които те превръщат в нищожество, които раняват, които са ни белязали — и нея, и мен — и постепенно са вливали в нас отровата си. Мама винаги се предаваше, приемаше поражението си и губеше битката още преди да я е започнала. Прекалено често съм я виждала да мълчи, да свежда поглед, да плаче тихо и да се огъва пред обидите му. Не, мама няма да може да се справи с него, слаба е.

— Стой настрана, Пепе, престани да се месиш в живота ни, махни се най-сетне! — крещи тогава мама, повишавайки тон.

Пристъпва напред, без да го слуша, без страх от него, с нож в ръка, вдигнат и заплашителен. Забелязвам как той потреперва, не побъркан от мен.

— Ти луда ли си? Заплашваш ли ме? Не ме докосвай! Какво си намислила? Да ме убиеш, може би? Да забиеш ножа в мен?

Мама изобщо не го слуша, протяга през него ръка и ми я подава. Без да му обръща внимание. Този път тя е абсолютен победител в дуела, на който съм била свидетел безброй пъти.

— Да вървим, Барбара — казва тя спокойно.

И аз, инстинктивно, поемам ръката ѝ и си мисля „Край, вече всичко свърши, изборът е направен“.

Той обаче реагира грубо и усещам как ме дръпва много силно, сграбчва ме с две ръце и ме блъска в стената със страшна сила. Чувствам как тялото ми се размазва, пращи и се свлича на пода. Затварям очи и чувам писъка на мама да отеква в тъмнината. Удря ме отново и отново, иска да ме смаже от бой, да ме убие като мишка, усещам как ботушите му се забиват в ребрата, в корема, по бедрата. Вдигам ръце, за да се предпазя как да е, докато един ритник, по-силен от другите, потъва в гърдите ми и разкъсва плътта ми като нож. Чувам също вика на мама, която се нахвърля върху него и му крещи да ме остави. И вик от болка на татко, вик на някого, който е тежко ранен и си ги представям как се бият и се усмихвам, понеже мама ме брани. „Не съм сама — казвам си, — някой се бори за мен и не иска да пострадам.“

Внезапно се възцарява отново тишина. Тишината не ми харесва. Той вече не ме удря, не чувам викове, но се чувствам много отпаднала, без сили, а гърдите много ме болят. Главата ми се замъглява, трудно ми е да дишам и си представям, че може би, най-сетне умирам. А мама? „Къде е мама?“ — питам се. Тогава усещам как една силна ръка ме подхваща и сгрява сърцето ми. Правя усилие и отварям очи, виждам мама наведена над мен, а устните ѝ целуват лицето ми, обливайки го в сълзи.

— Барбара, Барбара, не се бой, миличка, всичко вече свърши.

И този път наистина ѝ вярвам, защото знам, че тя се е променила и този път тя е победител.

Малко преди да изгубя съзнание обаче виждам една сянка да се надига от пода, зад мама и се сецам за револвера, който той беше

оставил на леглото. Искам да предупредя мама, опитвам се да ѝ кажа да внимава, правя усилие да помръдна устни. Напразно. Вече не мога да говоря.

28. САЛВАДОР ЛОСАНО

Салвадор Лосано чу първия изстрел в мига, в който прекрчаваше прага на вратата за стълбището към мазето. „Закъснях“ — казва си той фаталистично, докато мислено прокллина джипиеса и вади законно притежавания си пистолет. Слиза бързо надолу, прескачайки стъпалата с риск да падне и да се изтърколи по тях, но въпреки тясното стълбище и стоте си килограма успява да запази равновесие и пристига точно, когато проехтява вторият изстрел. Последвалата тишина е толкова стряскаща, че той се бои стрелбата да не се е оказала смъртоносна за жертвата. Барбара? Нурия Солис? Отваря с ритник вратата на зимника, пригоден за живеене и остава потресен от дантевската картина, която се разкрива пред очите му. С един поглед установява ситуацията. Пепе Молина едва се държи на краката си, прав, люлеещ се край малка масичка до стената, с револвер в дясната си ръка, а с лявата се мъчи да изтръгне забития в гърдите му кухненски нож. На пода, закрила с тяло тялото на дъщеря си, Нурия Солис е ранена и окъпана в кръв.

— Стой, не мърдай! — вика Салвадор Лосано разкراчил крака, стиснал здраво пистолета с две ръце.

Ясно съзнава, че Молина няма да спре, въпреки заповедта. За да не му остави време да натисне спусъка отново, стреля по бащата.

„Добър изстрел“ — мисли си той, когато Пепе Молина, улучен от куршума, надава вик от болка, извърнал лице към него, смъртно или тежко ранен. Но не забелязва как, преди да се строполи на земята, Пепе Молина успява да насочи дулото на револвера си към него и изстрелва, този път последния си куршум.

Салвадор Лосано чувства остра болка в стомаха, хваща се с ръка за корема и си дава сметка, че на жълтата му риза се е появило кърваво петно. Кръвта блика обилно и се стича към пода. Затиска с ръка раната, за да спре, доколкото е възможно кръвоизлива, тръгва, люлеейки се към Пепе Молина и с точен ритник успява да избие оръжието от ръката му. После се навежда с болезнена гримаса и внимателно вдига револвера. Молина изглежда мъртъв, но инспекторът му няма никаква вяра. В ужасно състояние, Лосано продължава да се

влачи и не спира да си повтаря: „Закъснях, къснях“. Навежда се към жената и с кървяща ръка доближава пръсти към врата ѝ, търсейки да напипа пулса. Нурия Солис вдига глава към него, отваря очи, поглежда го и му се усмихва.

— Барбара е жива — прошепва тя, без да мисли за раните си, без да чувства болката.

Лосано си въздъхва облекчено и погалва бузата на Нурия Солис, за да я поздрави за смелостта. Храбра жена е тя, беше проявила голяма смелост и вероятно е предотвратила трагедията. Ножът определено не се е забил сам в гърдите на Молина. Салвадор Лосано си отдъхва, свалил е голям товар от плещите си. „И двете са живи“ — повтаря си той. И въпреки че силите му вече го напускат, се заема да направи оглед на място.

Нурия Солис има две огнестрелни рани в лявата ръка, а цялото тяло на Барбара е в контузии и вероятно едното ѝ ребро е счупено — причина да загуби съзнание. Салвадор Лосано откъсва парче от ризата си и помага на Нурия да си направи турникет на ръката. Жената, за втори път в един и същи ден, отново изрича думата, която той не чува от никого: „Благодаря“.

Това му е достатъчно. Чувства се доволен и добре възнаграден, макар и да го е яд, задето не е могъл да дойде по-рано. Поне успя да свърши работа. Усеща, че краката вече не го държат и се отпуска, свлича се на пода до Нурия Солис и до Барбара, притиснал с ръка корема, вече целият в кръв. В миг на просветление, си дава сметка, че това е краят. Да. Това е перфорация на стомаха, което е смъртоносно. Неизбежно е, ще изгуби много кръв, вече няма спасение. Беше оставил Ева навън, за да предупреди патрула. Щяха да дойдат всеки момент.

„Всичко мина доста добре“ — казва си и се радва. Барбара е жива, Нурия Солис — също и той приключи случая.

Тогава се усмихва, усещайки как сърцето му постепенно отслабва, погледът му помръква, а пред очите му изплуват спомени.

„Гледай ти, как се стекоха нещата, така се извъртяха, че доведоха до добър финал“ — въздиша той. Героичен финал, въпреки че никога не е бил герой. Като се замисля, в крайна сметка той спечели, защото си спести онази отвратителна тиквена супа и не му се наложи да чете задължителната реч пред трийсет пияни глупаци, на които изобщо нямаше да им е до това да го слушат. „Има да споменават майката на

Суреда“ — мисли си развеселен той. Сега диша трудно, но вече не чувства болка. Отива си, животът бързо изтича от него, но вече го е изживял, пълноценно, докрай, така, както беше искал да го изживее, и освен това — казва си, за своя утеха, — и без това не му се искаше да се пенсионира, така нямаше да си блъска главата да измисля някое глупаво хоби, за да убива часовете и да гледа как минава времето. Жена му няма да страда, гледайки го как се свива в някой фотьойл и как вехне и одъртява. А децата и внуците ще се гордеят с дядо, загинал в изпълнение на служебния си дълг. И ще го наградят с отличие. Ще сложат медал на ковчега му и това, заедно с вдовишката пенсия и безупречната му служебна характеристика, ще бъдат споменът, който ще остави на семейството. Какво повече биха могли да искат?

Нурия Солис си дава сметка, че агонизира, и коленичи до него, опитвайки се да спре кръвоизлива.

— Ей сега ще дойде линейка и ще се оправите — милостиво го залъгва тя.

Той не ѝ противоречи. Все едно, и да дойде, той вече ще е хвърлил топа. „Не е толкова трудно да приемеш, че някой си отива от този свят — мисли си. — Особено, когато си е изпълнил дълга и си е свършил работата, вече не го измъчват, като трън в пръста, угризенията за неразрешения случай.“ Моли Нурия да му позволи да погледне Барбара и Нурия кима в съгласие и повдига главата на девойката, цялата в рани от ударите, но спокойна. „Млада и красива е — казва си той, — и най-важното е жива. Пред нея има бъдеще и ако е силна, ще успее да се съвземе, а може би, и да забрави всичко“. Въздиша и забелязва, че ръцете му треперят, а кракът му започва да се гърчи в конвулсия.

— Колко е часът? — обръща се внезапно към Нурия, защото ръката вече не му се подчинява, а очите му не виждат стрелките на часовника.

— Остават четири минути до полунощ — отговаря му Нурия Солис.

— Бинго! — тържествува той и сърцето му пее от радост.

Намира още сили да прошепне на Нурия Солис последните си указания:

— Преди всичко, когато се прави възстановка на събитията, кажете им, че съм пристигнал на мястото преди дванайсет часа. Ще

запомните, нали? Много е важно.

Нурия Солис го успокоява и стиска ръката му, а Салвадор Лосано си мисли колко е приятно жена да ти държи ръката, докато се преселваш в отвъдното. Така не се чувства сам. Предпочита ръката на Нурия Солис, отколкото тази на Суреда — признава си. И си го представя как с неузнаваемо лице влиза през вратата и слага начало на трудовата си кариера с този случай, и с трупа на предшественика си.

„Късмет извади, готованинът, роден е под щастлива звезда. Намери си добра жена, трийсет и една години е мързелувал, а сега ще започне кариерата си с интервюта и ще ги показват в новините по всички телевизионни канали. Ще приключи случай, държал в напрежение цялата страна в продължение на четири години.“

„Предава му поста, поднесен на тепсия“ — мръщи се Лосано. И в този момент внезапно го напушва пристъп на кашлица или може би на смях. „Но медалът ще бъде за мен — злорадства той, — дори да го изядат червеите.“

„За теб — ядец, Суреда!“ — въздъхва с иронична усмивка на лице, преди да отправи последната си мисъл към жена си, която го бе търпяла толкова години и, накрая, както винаги, пак си беше наложила своето. Предупреди го, че жълтата риза не е подходяща за тази вечер. И гледай ти каква стана, наистина ще умре като мосю Молиер, в жълто, на сцената.

Както е всеизвестно, жените винаги са прави.

ИЗКАЗВАНЕ НА БЛАГОДАРНОСТИ

Работата на писателя е да пише, но в много случаи не би могъл да го стори без неоценимата помощ на други хора.

Нямаше да ми бъде възможно да се впусна в дебрите на полицейските разследвания и сексуалните насилия без съдействието на инспектор Жорди Доменек, завеждащ следствения отдел в Криминално следствената дирекция към полицията на Каталония; на Пилар Поло, психолог, специалист в сексуалните злоупотреби и отговорник за професионалната подготовка към фондация „Вики Бернадет“, както и на инспектор Ксавиер Ернандес де Линарес, завеждащ Териториалното поделение на Научноизследователската служба в Полицията на Каталония. Обширните им познания, безценният им опит, блестящите им бележки, идеите и уместните им съвети ми позволиха да съчиня романа, който сега държите в ръцете си. Благодаря и на тримата за отделеното време, за любезността и за мъдростта.

Хиляди благодарности на читателите, които проявиха търпението да изчетат първите варианти на ръкописа, които ми посочиха слабостите, дариха ми брилянтните си идеи и ме насърчиха да продължа работата си. Хулия Пратс, Марсе Редондо, Марта Каранса и Мирея де Росельо бяха тези, които ми помогнаха да очертая и да изпирам образите на героите, да поправам грешките и да постигна онази правдоподобност, към която се стремях.

Благодаря и на Анна Солей, моята литературна агентка, за енергичността и за вярата ѝ в проекта. Най-искрени благодарности и на членовете на Комисията за присъждане на Наградата ЕДЕБЕ за юношеска литература, които заложиха на този твърде смел роман.

И накрая, изразявам своите благодарности на издателката Рейна Дуарте, която с безупречния си професионализъм и със своя ентузиазъм допринесе за подобряването на текста, за превода и реализира едно великолепно издание.

ЗА АВТОРКАТА И НЕЙНАТА КНИГА

Майте Каранса е родена през 1958 година в Барселона, един от най-цветните и вълнуващи градове в Европа, с богата история и дъх на море. След като приключва с гимназията, тя следва антропология — най-общо казано, това е наука за човека, изследва човешкия произход, начало и физиология, и най-вече това, което човечеството нарича култура. Излизайки от университета, тя става учителка по литература и езици в гимназиалните класове. И остава на тази длъжност в продължение на десет години, през които се среща с най-различни тийнейджъри и опознава в дълбочина техните проблеми, желания, характери. Още тогава Майте Каранса започва да пише.

През деветдесетте години — и след като завършва магистърска степен в специалността аудио-визуални изкуства — започва кариерата си на сценарист на теленовели, серии и телевизионни филми, която понастоящем комбинира с писането на книги и с работата си като преподавател по сценаристика в университетите в Барселона и Валенсия. Към момента Майте Каранса е написала над 40 заглавия за деца и юноши — романи, разкази, поредици, а някои от тях са адаптирани за поставяне на театрална сцена. Превеждана е на над 20 езика и удостоявана с 12 награди за литературното си творчество, като сред тях са най-престижните в Испания.

Романът „Отровни думи“ ѝ донася наградата на EDEBE за 2010 година, а само няколко месеца по-късно и Националната награда за детско-юношеска литература, присъждана от Министерството на културата на Испания. В интервю, взето по повод връчването на приза, Майте Каранса заявява: „Романът е сътворен с огромно желание и пламенно чувство, защото носех дълго време идеята за него, но не намирах точната форма, повода, конкретната нишка за сюжета. Желанието ми беше да напиша книга за онова властническо, господарско отношение на мъжа над жената... Докато не прочетох за два случая на отвлечени момичета — Наташа Капуш в Австрия и Елизабет Фриц в Германия. Едната живяла 8 години, а другата цели 23

години в ръцете на своя похитител. Осъзнах, че това е историята, която търся“.

Писането се предхожда от дълъг процес на проучвания, срещи с жертви на сексуално насилие, осъществени с активната помощ на полицията, на хора от силите на реда. След като събира необходимия материал обаче, авторката написва романа само за месец и половина — дълго трупаните впечатления и образи, и от времето ѝ на учителка в гимназията, са били готови да излязат, били са вече оформени. Като поток на мисълта.

На въпроса трудно ли се пишат такива сериозни, дори възтежки книги, Майте Каранса отговаря: „Да, разбира се, че е трудно, понеже трябва да влезеш в кожата на жертвата и да съпреживяваш болката ѝ“. Огромното желание на авторката е да повдигне темата „табу“ за насилието, което кара жертвите да живеят в страх, загубили самоуважението и достойнството си. И като я разбули и изкара на светло, да помогне на пострадалите момичета и жени да се освободят от затвора на емоционалната си зависимост, да си възвърнат самочувствието и желанието за живот.

Неотдавна Майте Каранса получи най-голямото отличие на своята страна — Наградата за цялостен принос в културата на Испания.

„Отровни думи“ разглежда проблема за сексуалната злоупотреба, за физическото насилие и за психическото манипулиране. Кара ни да се замислим за пагубните последици от това насилие на по-възрастните представители на „силния“ пол над още неукрепналата психика на подрастващите. За голямо съжаление, историята на Барбара ни помага да си отворим очите за тъжната действителност, защото в днешно време такава е съдбата на много други деца. Темата е изключително актуална, както за Испания, така и за България. И докато на откритото, грубо физическо насилие човечеството знае как да реагира, да го избягва и да му се противопоставя, то скритото (сексуалното, психическото, вътресемейното, между близки хора) насилие ни разяжда бавно и безвъзвратно, деформира мисленето и поведението ни, оставя непоправими белези в душата и в живота ни.

Желанието на авторката е да повдигне темата „табу“ за насилието, което кара жертвите си да живеят в страх, загубили самоуважението и достойнството си. И като я разбули и я изкара на светло, да помогне на пострадалите момичета и жени да се освободят от затвора на емоционалната си зависимост, да си възвърнат самочувствието и желанието за живот. „Отровни думи“ е протегнатата ръка за разбирателство и подкрепа.

Горещи линии за деца, жертви на насилие, на територията на България:

0800 19 100 — „Говори с приятел“, УНИЦЕФ

116 111 — Национална гореща линия за деца, ДАЗД и фондация „Анимус“

Издание:

Автор: Майте Каранса

Заглавие: Отровни думи

Преводач: Боряна Цонева

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: испански

Издание: първо

Издател: ИК „Емас“

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: испанска

Печатница: „Полиграф Юг“ АД, Хасково

Излязла от печат: 27.10.2014

Редактор: Цвета Германова

Коректор: Зоя Решавска

ISBN: 978-954-357-271-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8428>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.